

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

"Sharon Sala is a consummate storyteller... If you can stop reading then you're a better woman than me."

—DEBBIE MACOMBER

#1 New York Times Bestselling Author

a Piece
of My
Heart

❧ A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL ❧

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

a *Piece*
of *My*
Heart

SHARO[X]
SALA

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Sonsöz](#)

[*Jake'i Kurtarmak'tan Bir Alıntı*](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Parçalanmış çocuklar, hiç yaşamadıkları bir şeyi özleyerek, dünyadaki yerlerini anlamak isteyerek sorunlu yaşamlar sürerler. Ancak sevgi olmadan hiçbir şey mümkün değildir. Kendinizi bile sevmiyorsanız hiçbir şeyin önemi yoktur. Yolunuzda ilerlerken bu dünyada nazikçe yürüyün. Dikkatsiz bir söz ya da hareketle küçük bir çocuğun kalbini incitmemeye dikkat edin.

Bu hikâye, kırılmış olanlara ve yetişkinliğe doğru ilerlerken yol boyunca özel birini bulmaları umuduna adanmıştır.

Bölüm 1

Mercy Dane çocukluğundan beri Savannah, Georgia'daki Noel arifesini bir peri masalından çıkmış gibi görürdü. Eski, zarif malikaneler her zaman içeriden aydınlatılır ve karlı beyaz pastaların üzerindeki kalın yeşil krema gibi kapı girişlerinin ve sundurma korkuluklarının üzerinde asılı büyük yeşilliklerle süslenirdi. Benzer bir tatil tarzında süslenmiş dükkanlar, içinde çalışan tatlı Güneyli kadınlar kadar çekiciydi. Her dükkânda güzel kokulu yaprak dökmeyen yeşillikler, pelüş kırmızı kadife fiyonklar ve yanıp sönen ışıklar vardı.

Şehrin üzerindeki gece gökyüzündeki yıldızları taklit ediyor.

Mercy şehrin daha az görkemli ışıklara sahip zor tarafında büyümüş olsa da, onun dünyasındaki ışıklar gerçek bir Güneyli azmiyle yanıyordu. Artık çocuk olmadığına göre, bayramın güzelliği başkalarının kutladığı bir şeydi ve bu soğuk Noel arifesinde artık peri masallarına inanmıyordu. Şimdiye kadar hayatının bölümleri, sistemden çıkana kadar bir dizi koruyucu aileden ve bir daha hiç görmediği bir adamla geçirdiği sihirli bir Noel arifesinden ibaretti. Artık dünyasındaki tek ışık Road Warrior Bar'da çalıştığı yerdeki ışıklardı.

Barın üzerindeki sarı neon tabela kısmen kırılmıştı. *Road* kelimesindeki *R* harfinin bacağı eksikti, bu da kelimeyi *Toad*'a benzetiyordu. Ancak bu bara sık sık gelen müşterilerin ismi umurlarında değildi. Arkadaşlık için ve bir ömür boyu sürecek pişmanlıkların yarattığı hayal kırıklığını hafifletmek için bir iki kadeh içmeye gelmişlerdi.

Moose adıyla tanınan Carson Beal barın sahibiydi. Yıllardır *R*'yi tamir ettirmek istiyordu, ancak eylem olmadan niyetin hiçbir değeri yoktu ve Moose henüz bu düşünceyle harekete geçmemişti.

Dışarıda yanıp sönen neon ışıklar, yalnız ve susamış olanları biranın soğuk, Moose'un servis ettiği bamyaya ve pilavın baharat ve ateşle sıcak olduğu bara çağırıyordu.

Moose, bir keresinde Moose ve çalışanların atıştırması için kek getirdikten sonra Mercy'nin yemek yapma yeteneğinden sık sık yararlandı. Ondan sonra da evde yaptığı şeylerden getirirdi. Bazen Moose ondan kendisine özel bir şeyler pişirmesini isterdi. Biraz fazladan paraya sahip olmak her zaman iyidir, bu yüzden isteyerek mecbur kaldı.

Bu Noel arifesinde Moose bar için bir dizi Noel kurabiyesi sipariş etmişti. Mercy elinde bir kutu unlu mamulle işe geldiğinde çok sevinmişti. Şimdi büyük bir kurabiye tabağı barın kuzey ucunu süslüyordu.

Arka planda çalan "O Little Town of Bethlehem" şarkısının uyumsuzluğu, bilardo masasının üzerinde eriyen bir avize gibi asılı duran eski cicili bicili Noel ağacından sadece biraz daha az tuhaftı.

Tatil nedeniyle, dört garsonundan sadece ikisi görev başındaydı: Mor saçlı, otuzlu yaşlarında bir

dul olan Barb Hanson ve kıvrımlı vücudu olan fırıncı Mercy Dane.

Mercy'nin uzun siyah saçları, giydiği kırmızı Noel kazağıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Söğüt gibi vücudu ve uzun, biçimli bacakları siyahkot pantolonu ve botlarının içinde daha da uzun görünüyordu. Zeytin rengi teni ve koyu renk saçları ona egzotik bir görünüm veriyordu ama bebekken terk edildiği ve koruyucu aile yanında büyüdüğü için kökeni hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

Mor saçlı Barb, onun yaşındaki bir kadın için oldukça şaşırtıcı bir renk yelpazesi olan kırmızı ve yeşil giymişti ve her iki kadın da küçük çanlarla ren geyiği boynuzu saç bantları takıyordu. Çanlar ve boynuzlar, müzik, kurabiyeler ve bilyardo masasının üzerinde asılı duran Noel ağacı arasında Moose bir tatil havası yaratmıştı.

Mercy beş yılı aşkın bir süredir barda çalışıyordu. Daha geçen hafta yirmi altı yaşına basmış olmasına rağmen, bu iş gibi onun hayatı da hiçbir yere gitmiyordu.

Saat gece yarısına yaklaşırken aniden bardan içeri giren soğuk hava Mercy'nin titremesine neden oldu. Bu işin çirkin kısmının az önce geldiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu.

"Kahretsin Moose, neden biraz gerçek müzik çalmıyorsun?" Big Boy kapı arkasından çarparak kapanırken bağırdı.

Moose barına giren iri motorcuya ters ters baktı. "Bu gerçek müzik, Koca Oğlan. Bir yere otur ve fikirlerini kendine sakla."

Motorcu Moose'u tersledi, yere tükürdü ve odanın içinde arka taraftaki boş bir masaya doğru tepindi, geçerken Mercy'nin kışını yoklamayı da ihmal etmedi.

Koca Oğlan aniden elini bacaklarının arasına soktuğunda, neredeyse taşıdığı içecek tepsisini düşürüyordu. Tecrübelerinden onun bir tepki beklediğini biliyordu, bu yüzden hakarete dikkat çekmeden katlanmayı seçti.

Oturur oturmaz Big Boy masayı tokatladı ve barmaidlere bağırdı, "Siz sürtüklerden biri bana bira getirsin!"

Moose endişeyle Mercy'ye baktı, Big Boy'un tacizlerinin çoğunun hedefi haline geldiğinin farkındaydı.

Barb her adımında bir şingirtıyla Mercy'nin yanından geçip gitti. "Masasını aldım," dedi.

"Teşekkürler," dedi Mercy ve elindeki içecekleri uzattı. "Buyurun çocuklar! Noel arifesi neşesi ve Moose'dan kurabiyeler!"

Kamyonculardan biri, Pete adında bir adam, buzlu şekerli kurabiyeden büyük bir ısırık aldı. "Mmm, bu çok güzel," dedi.

"Onları Mercy yaptı," diye bağırdı Moose.

Pete başını salladı ve bir ısırık daha aldı. "Pişirme konusunda çok iyisin. Sana evlenme teklif ederdim sevgilim ama yaşlı karım buna karşı çıkar."

Mercy bu sataşmayı sırtarak karşıladı. Bu masadaki adamlar her zaman iyi bahşiş bırakan iyi adamlardı. Aslında bardaki müşterilerin çoğu ailesi olmayan erkekler ya da Noel için eve gidemeyen kamyonculardı. Arada sırada rastgele bir kadın içki içmek için içeri girerdi ama barın güney ucunda oturan yaşlı kadın Lorena Haysworth dışında nadiren oyalanırdı.

Mercy doğmadan önce de buraya geliyordu ve gençlik günlerinde Moose ile sevgiliyken yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Birkaç ay önce onun hayatına geri dönmüş ve her gece barın sonundaki koltuğa oturmuştu.

Barb, birden fazla olacak olan biraların ilkinin, bir Noel kurabiyesi ve bir kase bayat krakerle birlikte Big Boy'un masasına götürdü ve masayı aralarında tutmaya dikkat etti.

Koca Oğlan onu yakalayacakmış gibi üzerine atıldı ve kız arkasını dönüp kaçmaya başlayınca arkasına yaslanıp güldü.

Mercy yeni bir siparişle bara döndü ve Moose'un siparişi doldurmasını bekledi.

Moose, Big Boy'un oturduğu masaya doğru bakarken, "Bunun için üzgünüm," dedi.

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Ne kadar üzgünsün? Onu kovacak kadar üzgün müsün? Yoksa sadece onun parasının senin için benden ve Barb'dan daha önemli olduğuna mı?"

Moose'un yüzü gömleği kadar kızardı. "Lanet olsun, Mercy. Nasıl olduğunu bilirsin," dedi ve yeni siparişi barın öbür ucuna itti.

O biliyordu. Müşteri her zaman haklıydı. Kargaşaya kapılmamaya çalışarak tepsiyi aldı ve siparişi gülümseyerek teslim etti.

Gece, Big Boy'un daha sarhoş ve daha kavgacı olmasıyla devam ederken, Barb ve Mercy onun kendilerini sürekli hırpalama girişimlerini savuşturdular ve sonunda kapanış vakti geldi.

Moose barı kapattığında saat gece 2'den birkaç dakika önceydi. Sadece üç müşteri kalmıştı: Bayılmak üzere olan ve yürüyemeyen Big Boy; Moose'la birlikte eve gitmeyi bekleyen Lorena ve masasında uyuyakalmış bir kamyoncu.

Mercy kamyoncuya yöneldi ve Moose'u Big Boy'la güreşmesi için dışarıda bıraktı.

Kamyoncu Frank Bigalow adında ufak tefek, sıırım gibi bir adamdı ve kendini country müzik yıldızı Willie Nelson'a benzetiyordu. Mercy onu uyandırdığında hit şarkıların ve altın plakların hayalini kuruyordu.

"Frank. Frank. Hemen uyanmalısın. Kapatıyoruz."

Bigalow aniden doğruldu, bir an nerede olduğunu şaşırdı, sonra Mercy'yi gördü ve gülümsedi.

"Oh. Doğru. Elbette, tatlım. Sana borcum ne kadar?" diye mırıldandı. "On iki dolar," dedi kadın.

Bigalow pantolonundan cüzdanını çıkarmak için ayağa kalktı ve bir yirmilik çıkardı. "Üstü kalsın ve Mutlu Noeller," dedi.

"Teşekkürler," dedi ve adam bardan çıkarken masasını toplamaya başladı.

Moose, Big Boy'u kapıdan çıkarmıştı ve bu Mercy için hiç de erken değildi.

Moose döndüğünde ona yirmiliği uzattı. "On ikisini al. Gerisi benim," dedi ve Moose'un verdiği para üstünü cebine attı.

On beş dakika içinde bar temizlenip süpürülmüş, para kasaya konmuş ve Barb ile Mercy kapıya yönelmişlerdi.

"Hey! Kızlar! Bekleyin!" Moose dedi ve her birine bir zarf ile Mercy'nin kurabiyelerinden bazılarının bulunduğu küçük torbalar verdi. "Mutlu Noeller. Yarın açık değiliz, uyuyun."

Barb zarfı çantasına koyarken, "Teşekkür ederim," dedi.

Mercy zarfı siyah deri bomber ceketinin iç ceplerinden birine koyarken, "Çok makbule geçti," diye ekledi. Eski ve yıpranmıştı ama sıcak tutuyordu.

Sonra kaskını ve kurabiyeleri alıp Barb'ın arkasından ve Moose ile Lorena'nın hemen önünden kapıdan çıktı. Dışarı çıktıktan sonra, neredeyse boş olan park yerini değerlendirmek için durakladı ve Big Boy ile Harley'sinin caddenin karşısındaki motelde olduğundan emin oldu.

Hava soğuk ve gökyüzü açıktı, kurabiyeleri sakladı, sonra kaskını taktı ve kendi Harley'ine bindi. Saniyeler sonra sessizlik, motorun gürültüsüyle bozuldu, o da ayaklığını kaldırdı, motoru vites taktı ve gecenin içine doğru sürdü.

Evine giden yoldaki boş sokaklar biraz ürkütücüydü ama o kadar yorgundu ki korkacak duygulara sahip değildi. Sokak lambaları Noel çelenkleri ve kırmızı fiyonklarla süslenmişti ama Mercy eve doğru hızla ilerlerken hepsi bir bulanıklıktı.

Mahallede devriye gezen bir polis onu gördü, yalnız bisikleti ve motorcuyu tanıdı ve yanından geçerken ışıklarını kırptırdı.

O da el salladı ve yoluna devam etti.

Kırmızı ışıktaki durduğunda ve bu caddedeki tek kişinin kendisi olduğunu fark ettiğinde, ışık yeşile dönene kadar rahat nefes almadı ve yoluna devam etti.

Sonunda evdeydi. Apartman kompleksinin kapısından geçerken gaza hafifçe bastı ve motosikleti güvenlik kameralarının görüş alanındaki bir ışığın altına park etti. Dış merdivenlerden ikinci kata çıktı ve kaskını ve kurabiyeleri taşıyarak dairesine giden geçitten aşağı indi. Bunu kaç kez yapmış olursa olsun ya da olaydan sonra kaç kez taşınmış olursa olsun, bir keresinde gece geç saatte eve gelip soyulduğunu öğrenmiş olsa da, kapısı arkasından kilitli daireye girene kadar kendini asla güvende hissetmemişti.

Kaskı kanepeye fırlattı ve kurabiyeleri mutfağa götürdü. Moose'un bu yıl ne kadar ikramiye verdiğini merak ederken, yüz dolarlık bir banknot görmekten memnun oldu.

"Güzel," dedi ve parayı ve bir gecelik bahşışını buzdolabına götürdü, dondurucuyu açtı ve parayı bir zamanlar bisküvi karışımı olan boş bir kutunun içine koydu.

Ne kadar para biriktirdiğinden emin değildi ama en son saydığına iki bin doların üzerindeydi. Bu paranın bankada olması gerekiyordu ama bugünlerde bankaları kullanmak pahalıya mal oluyordu ve onun da ayıracak parası yoktu, bu yüzden mal varlığını dondurdu.

Ev bayat kahve ve karşı komşusunun akşam yemeği için yaktığı bir şey kokuyordu. Yorgun ve üşümüştü ama uyumak için de çok istekliydi, bu yüzden yatak odasına gitti, kıyafetlerini çıkardı ve uzun, sıcak bir duş aldı.

Daha sonra yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa döndü. Buzdolabına hızlıca bir göz atması, hâlâ market alışverişi yapmamış olduğunu hatırlattı. Sütten arta kalanları bir kâse mısır gevreğine boşalttı ve lavabonun yanında, Savannah'da tek başına geçirdiği ilk Noel'i hatırlayarak yedi.

* * *

Mercy on dokuz yaşındaydı, işleri arasındaydı ve evsizliğe hiç olmadığı kadar yakındı. İş aramakla geçen uzun bir günün ardından dairesine geri döndüğünde bir hırsız suçuştü yakalamıştı. Kadın çılgılık atmış. Adam birikimlerinden geriye kalanları alıp kaçmıştı ve sonraki saatler gözyaşları ve bu aksilikten sağ çıkamayacağı korkusuyla geçti. Dünyada kalan tek parası cebindeydi.

Bitişik dairelerdeki insanlar anlayışlı ve meraklıydı ve bir çift onun için üzüldü ve ona birkaç yirmilik verdi. Koridorda durmuş polislerin odasını boşaltmasını bekliyordu ki karşı komşusu kapısını açıp dışarı çıktı. Daha iki gün önce taşınmıştı ve bu süre zarfında koridorda geçerken başını sallayıp gülümsemekten başka bir şey yapmamışlardı, ama yüzünü sevmişti. Gözleri kibardı ve gülümsemesi içtendi.

Belli ki uyuyordu ve kapıyı açmadan önce parmaklarını saçlarında gezdirmekten başka bir şey yapmamıştı. Kot pantolonunun üst çitçitini çözmüştü ve dışarı çıkarken başına bir sweatshirt geçiriyordu. Gözlerini kaçırmadan önce sert göbeğine ve geniş omuzlarına kısa bir bakış attı.

"Neler oluyor?" diye sordu adam onun yanında dururken. "Televizyon açıkken uyuyakalmışım. Uyandığımda

ve kapattım, tüm bunları duydum."

"Soyuldum," dedi.

Anında empati kurdu. "Olamaz! Tatlım, iyi misin? Yaralandın mı?" Sesi titriyordu. "Gelişim onu korkuttu."

Hiç tereddüt etmeden ona sarıldı. Beklenmedik şefkat onu çözdü ve ağlamaya başladı. O anın ortasında polisler dışarı çıktı ve kadın adamın kollarını itti.

"Hanımefendi, burada işimiz bitti. Kilidi kırdı. Bu gece uyuyacak başka bir yer bulmanızı tavsiye ederim."

"Başka bir yerim ya da başka biri yok," dedi. Omuz silkti ve binadan ayrıldılar.

Komşuların hepsi dairelerine geri döndü. O hariç hepsi.

İçini çekti ve evine doğru yürümeye başladı ki, adam onu bir sözle durdurdu. "Yapma."

Döndü, öfke çoktan kalbine yerleşmişti. "Ne yapmayayım? Bu dünyada sahip olduğum her şey bu. Paramı aldılar. Kalan kıyafetlerimden de vazgeçmeyeceğim."

Dairesine girdi ve kapıyı kapattı.

Kapıyı açtı ve onun arkasından içeri girdi. "Eşyalarını topla. Bu gece benim evimde uyuyabilirsin. Yarın bir yolunu buluruz."

Mercy titremeye başladı. "Hayatımda *biz* diye bir şey yok."

"Tamam. O zaman bir yolunu bulursun. Ama yine de bu gece benimle kalabilirsin."

Kadın adamın yüzüne baktı, bir tehlike işareti aradı ama göremedi. "Evet. Tamam."

"Eşyalarını toplamak için yardım ister misin?"

"Hayır."

"O zaman ne yapman gerekiyorsa yap ve her şeyi tamamladığında kapımı çal."

Başını salladı.

Dışarı çıktı.

İçini soğuk bir öfke kaplarken bavullarını topladı. Yere düştüğünde bir tekme daha.

Onun dünyası böyle işliyordu. Koridoru geçene kadar kendini kapatmıştı. "Kanepede senin için bir yatak yaptım," dedi.

Çantalarını kapının yanına bıraktı ve adam arkasından kapıyı kilitlerken paltosunu onların üzerine koydu. "Teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim. Adınızı bilmediğimi yeni fark ettim." Yüzünü buruşturdu.

"Bana sadece Lucky de."

"İçimden bir ses bunun gerçek adın olmadığını söylüyor ama işimi görür. Ben L. J.'yim ama arkadaşlarım bana-" "Biz arkadaş değiliz. L. J. de olur," diye mırıldandı.

Gözleri kısıldı ama itiraz etmedi. Çıkış yolu olmayan bir köşeye sıkışmış hayvanlar görmüştü ve onun gözlerindeki bakış da hemen hemen aynıydı. "Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Sadece yatak. Yorgunum. Çok yorgunum."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama onun bunu bilmediğini tahmin ediyordu. "O zaman seni yalnız bırakayım. Daha sonra bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalman yeterli."

Başını salladı, kanepeye uzandı ve ayakkabılarını çıkarmaya

başladı. "İyi geceler Lucky. Tatlı rüyalar," dedi.

Homurtu ile hıçkırık arasında bir ses çıkardı. Odadan ıktı.

Yatağa gitti. Ve üç saat sonra çılgık atarak uyandı. Elinde bir silahla kaçmaya başladı.

O sırada çekyatın kenarına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Uzun, siyah saçları karmakarışık ve oda soğuk olmasına rağmen uyurken giydiği spor sütyeni ve eşofman altı terden sıırıslıkam olmuştu. İlk düşüncesi onun hasta olduğuydu.

"Özür dilerim. Kötü rüyalar gördüm," dedi ve ayağa kalktı. "Banyo nerede?" "Koridorun sonunda, solundaki ilk kapı."

Yanından geçti, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissetti. Dışarı çıktığında yıkanmış ve terini kurulamıştı.

"Beklemene gerek yoktu," dedi.

"Biliyorum. Sadece iyi olduğundan ve bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim..."

Sonra saati işaret etti. "Noel geldi."

Gözyaşları Mercy'nin yanaklarından aşağı yuvarlandı.

"Lanet olsun. Seni ağlatmak istememiştim," dedi.

"Peki, yaptın, peki bu konuda ne yapacaksın?" diye tersledi.

L. J. irkildi. "Sevişebiliriz."

Şimdi ürkmüş olan oydu. "Ya hayır dersem?"

Omuz silkti. "Sonra odama dönüyorum ve gün ışıyana kadar uyuyorum."

İçindeki öfke boğuluyordu. Umutsuzluktan başka bir şey hissetmek istiyordu. "Uyuşmuş durumdayım. Hissedebileceğimi sanmıyorum."

Elini uzattı. "Seni tekrar nasıl hissettireceğimi biliyorum."

Mercy titredi, aklı başından gitti. Bir yabancıyla mı? Sadece bir kez. Sadece canı yanmasın diye. Onun kollarına doğru yürüdü.

Takip eden bir saat sihirden başka bir şey değildi. Mercy varlığından bile haberdar olmadığı birine dönüşmüştü. Adam onu tahrik etti ve sahip olduğu her duyguyu aşırı hızda harekete geçirdi. Seks kalp durdurucuydu, adam da öyle. Bittikten sonra, adam hala kollarındayken uykuya daldı.

Her yönü hafızasına kazınana kadar uyurken onun yüzünü izledi, ama uyumadı. Gün ışımadan bir saat önce onun yatağından çıktı, diğer odada giyindi ve ona veda etmeden ayrıldı.

* * *

Büyük bir gürültü ve ardından dışarıda bir yerden gelen bir erkek kedinin çılgığı
Mercy'nin hayalini bozdu.

Elindeki kâseyi lavaboya koydu ve otoparka bakan pencereye doğru yürüdü.

Mahallenin kedisi çöp konteynırının etrafında dolanıyordu ve arka tarafa yakın bir arabada öpüşen iki kişinin belli belirsiz görüntülerini gördü. Umursadığı için kızgın bir şekilde arkasını döndü. Yorgunluk sonunda yakasına yapışmıştı. Kaseyi yıkadıktan sonra kapının önünde durup her şeyin kapalı ve kilitli olduğundan emin olduğunda saat sabahın üçünü geçiyordu.

Dairedeki sessizlik aniden yakındaki bir dairede çalan telefonun uzaktan gelen sesiyle bozuldu. Zil sesi "Jingle Bells" idi.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandı ve yatağına gitti.

Bölüm 2

Cep telefonu çalmaya başladığında gün ışımak üzereydi. Yuvarlandı ve lambayı yakarken telefonu eline aldı. "Alo?"

"Ben Ulusal Nadir Kan Kayıt Merkezi'nden Mildred Starks. Mercy Dane ile mi görüşüyorum?"

Mercy yorganı geriye atıp ayağa kalkarken, "Evet," dedi.

"Bayan Dane, bölgenizde acil bir durum var. Bu alışılmadık bir durum ve sizden alışılmışın dışında bir şey istiyoruz. İhtiyacı olan hastaneye doğrudan müdahale edebilir misiniz?"

"Evet. Nerede olmam gerekiyor?" diye sordu kıyafetlerini toplarken.

"Hâlâ Savannah, Georgia'da ikamet ediyorsunuz ve şu anda orada mısınız?" "Evet."

"Mükemmel. Yaklaşık bir saat güneyinizde Blessings adında küçük bir kasaba var. Sizi oraya götürecek bir helikopter yok ve Savannah'da bağışta bulunup daha sonra naklettirecek zamanınız da yok. Kendinizi Blessings'e götürecek ulaşım aracınız var mı?"

Şimdi elleri titriyordu çünkü birinin hayatının gerçekliğinin kısmen oraya ulaşma becerisine bağlı olduğunu fark etti. "Evet. Nereye gideceğim?"

"Kasaba küçük. Sadece bir hastane var. Telefonunuza GPS ile yol tarifi gönderiyorum. Zaman çok önemli. Dikkatli olun ve yolunuz açık olsun."

"Yoldayım," dedi ve motorcu kıyafetlerini dolaptan çıkarırken telefonu yatağın üzerine bıraktı. Beş dakika içinde bir elinde kaskı, diğerinde anahtarlarıyla kapıdan çıkmıştı.

Tesisten ayrılırken güneş doğu ufkunda sadece bir ipucuydu. Yol tarifine göre I-16'dan batıya gidecek, sonra da I-95'ten güneye bağlanacaktı. Kendisini I-516'ya götürecek ve sonra I-16'ya dönüşecek bir besleme yolundan çok uzakta değildi, bu yüzden o rotayı seçti.

Noel sabahının erken saatleriydi ve trafik seyrek. Nihayet I-16'ya ulaştığında gün doğumuna dakikalar vardı ve o zamana kadar uçuyordu. Geride bıraktığı her kilometre onu Blessings'e daha da yaklaştırıyordu. İlk kez kan bağışı için çağırılmıyordu ama ilk kez ihtiyacı olan kişiye gitmesi isteniyordu. Bu durum aciliyeti daha da artırıyor ve onun rolünü kişiselleştiriyordu.

I-95'in güney şeridine girdiğinde, kuzey şeridi titreyen farlardan oluşan siyah bir şeride dönüşürken, o ve Harley, yeryüzünde uçmanın iki tekerlekli bir versiyonuna dönüştü.

Tek bir noktaya odaklanarak, bir yandan trafiği izlerken bir yandan da yoldan geçen kamyoncuların çekimine kapılmamaya dikkat ederek ilerledi. Ve yeni güneş doğuda, içinden geçtiği manzarayı görebileceği kadar yükseldiğinde, evlerin bakışları onu duvarların içinde neler olup bittiğini hayal etmeye yöneltti - çünkü Noel Günü'ydü.

Şüphesiz neşeli aileler hediyelerini açıyor ve kahvaltılarını yapıyorlardı. Hindilerin çoktan

Fırın, çoktan pişmiş ve büfeleri ve masaları kaplayan turtalar ve büyük çanak çömlek kaselerinde, tezgahın üzerinde sıcak bir yerde üstü örtülmüş ve kabarmakta olan ev yapımı sıcak ekmek hamuru. Ne yazık ki bu sahne onun hayal gücünden başka bir şey değildi çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Ama Blessings'e yaklaştıkça, sahip olmadıkları üzerinde duracak zamanı olmadığını daha iyi anladı. Bugün en önemli şey sahip olduğu şeydi - RH negatif kan grubu -.

Kendisini varış noktasına götürecek çıkışa ulaştığında kırk beş dakikadır otoyoldaydı. Aldığı yol tarifine göre, Blessings on beş milden daha az ilerideydi. Hafifçe öne doğru eğilip hızlanırken tek duyabildiği altındaki motorun gürültüsüydü.

Ve tam şehir sınırları tabelasını geçerken, bir barikatla karşılaştı ve ileride kurtarma araçlarıyla birlikte otoyolu kapatan uzun bir araba kuyruğu vardı. Yüreği ağzına geldi. Kanına ihtiyacı olan kişinin yaralanmasına neden olan şeyin kaza sonrası olduğunu bilmiyordu. Ama geçiş izni için beklemek gündeminde yoktu.

Sıradaki son arabanın etrafından dolandı ve ilerlemeye devam etti. Kaza yerine ulaştığında, iki çekicinin etrafından dolaştı, ardından birkaç polis arabası ve bir otoyol devriyesinin etrafından dolaşmak için hendeğe girdi.

Ne dediklerini duyamasa da, bağırdıklarını ve onu aşağı çekmeye çalıştıklarını gördü. Hayatında hiçbir kanun adamına açıkça karşı gelmemişti ama bunlar hafifletici sebeplerdi ve bu yüzden barikatı aşp kasabaya girene kadar ilerlemeye devam etti.

Hız yaptığını biliyordu ama Ana Cadde'de trafik yok denecek kadar azdı. Bir siren sesi duyduğunda midesi düğümlendi. Yan aynasına bir bakış attı ve arkasından gelen bir polis arabasının kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklarını gördü. Durumunu açıklamak için durması, birinin yaşaması ya da ölmesi arasındaki fark olabilirdi.

Korkunun da etkisiyle, ana caddeden saparak bir yerleşim bölgesine girdi ve hızlandı. Bu yeterli olmadı. Polis aracı hâlâ arkasındaydı ve arayı kapatıyordu. Sonra sağında bir ara sokak olduğunu fark etti, oraya saptı ve hızlanarak Ana Cadde'ye geri dönmeye çalıştı. Çevresel görüş alanındaki her şey bulanıktı ve Main'e geri dönüp caddenin sonuna, doğuyu gösteren oklu mavi hastane tabelasına doğru ilerlerken siren sesi azalıyordu.

Oku takip etti, tam karşısındaki hastane binasını gördü ve üzerinde Acil Servis yazan girişe yöneldi. Durduğunda yana doğru kaydığını ve sonra elinde kaskı ve karmakarışık saçlarıyla girişe doğru koştu.

Oraya varması bir saat beş dakika sürmüştü.

Hava otuz yedi dereceydi ve o terliyordu.

* * *

Bekleme odasındaki herkes, uzun boylu, uzun bacaklı kadın koşarak acil servise girip kayıt işlemlerine doğru ilerlerken başını kaldırıp baktı. Siyah deri, vahşi saçlar ve bir motosiklet kaskı gördüler ve kaşlarını çattılar. Blessings'teki kadınlar böyle giyinmezdi. Belli ki bir yabancıydı.

Mercy bakışların farkında değildi ve bilseydi daha az umursardı. Masanın önünde durdu.

"Buraya kan bağışı yapmaya geldim-"

Yakındaki bir ofisten bir hemşire çıktı.

"Adın ne?" diye sordu. "Mercy

Dane."

Hemşire bir şükran jestiyle ellerini havaya kaldırdı. "Burada olduğunuz için Tanrı'ya şükürler olsun.

Seni bekliyorlar. Benimle gel."

Bekleme alanından aceleyle çıktılar, uzun bir koridordan geçtiler, sonra çift kapıdan geçtiler, ameliyat bekleme odasını geçtiler, geçerken arkalarından bekleme odasından koşarak çıkan iki adamdan habersizdiler. Hemşire onu başka bir kapıdan geçirdiğinde, olaylar hızla gelişmeye başladı.

Onlara fotoğraflı kimliğini ve donör kartını vermişti ve şimdi sırt üstü yatmış, onu bağlamaya başladıklarında etrafındaki çılgınca sesleri yarı dinliyordu. Bu kan nakline ihtiyacı olan kişinin tanıdıkları biri olduğu belliydi - kesinlikle önemsedikleri biri. Ve o da buradaydı, bu yüzden gözlerini kapadı, paniğe kapılmadan etrafındaki kaosu devam etmesine izin verdi, sadece yolculuğa çıkabildiği için mutluydu.

* * *

Lon Pittman motosikletliyi Ana Cadde'den aşağı inerken saatte altmış mile yakın bir hızla görmüş. Takip ederken hemen ışıklara ve sirene basmış ve etiket numarasını tespit edebilecek kadar yaklaştığında telsizle bildirmiştir. Görevli telsizle geri bildirimde bulunana kadar sürücünün uzun saçlı bir adam olduğunu düşünmüştü. Aracın sahibi Mercy Dane adında bir kadındı. Onu yakaladığında bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, ama bu kadının kesinlikle tekerlekli bir cehennem olduğu aklına geldi. Kadın aniden sağa dönüp Ruby Dye'in evinin yanından geçen ara sokağa girdiğinde hâlâ peşindeydi.

"Kahretsin," diye mırıldandı, bu hızla o sokağa girmenin çok dar olduğunu biliyordu ve hızlıca sağa dönmek için bloğun sonuna kadar gitmek zorunda kaldı, ancak onun ara sokaktan fırlayıp doğruca caddenin karşısındaki başka bir sokağa girdiğini gördü. Hâlâ ara sokaklarda koşmaya devam ediyordu, bir bloktan diğerine.

Sıcaktan bunalmış bir halde Main'e doğru yola çıktı ve nihayet Main'e ulaştığında, motosikleti ve sürücüsünü Main'de ve doğruya dönerken bir an için gördü. Işıkları hâlâ yanıp sönerken ve sireni çalarken Main'e döndü ve kadının rotasını takip etti.

Motorcunun döndüğü yöne döndüğünde, yolun hastaneye çıktığını fark etti. Kadının ve motorun hastanenin etrafından kuzeye doğru ilerlediğini gördü ve gaza bastı.

Acil servise gittiğinde görmeyi beklediği son şey girişe yakın park etmiş büyük bir Harley'di. Işıkları ve sireni kapattı, telsizle yerini bildirdi ve kaçmaya başladı.

Bekleme salonundaki insanlar bir kez daha şaşırdılar. Polis şefleri koşarak bir binaya girdiğinde neler olduğunu merak ediyorlardı.

Hiçbiri hastanenin acil servisinde, özellikle de Noel Günü'nde bu kadar çok hareket ve heyecan görmeyi beklemiyordu.

Lon hızla odayı taradı ve siyah deri giymiş kimseyi göremeyince kayıt masasına yöneldi.

"Sally, buraya siyah deri giyen bir kadın mı geldi?"

"Oh... Mercy Dane'i mi kastediyorsunuz? Evet, burada, Tanrı'ya şükür. Onu doğruca ameliyathaneye götürdüler."

Kaşlarını çattı. "Neden? Bir şekilde yaralanmış mıydı?"

"Oh, hayır! Hope Talbot için geldi. Bekledikleri nadir kan bağışçısı o."

Ve böylece, kızın Blessings'e pervasızca gelişi yüzünden hissettiği tüm öfke yok olmuştu. Hope'un enkazdan çıkarılmasına yardım etmişti. Hayata pamuk ipliğiyle bağlı olduğunu biliyordu ama kan grubu ya da onun adına yapılan çılgınca çağrı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Dane kadını nereye götürdüler?" diye sordu.

"Tek bildiğim koridorun sonunda olduğu. Ameliyathanenin bekleme odasını kontrol edebilirsin. Jack ve Duke oradalar. Daha fazlasını biliyor olabilirler."

"Teşekkürler," dedi ve koridora yöneldi.

* * *

Şef Pittman bekleme odasına girdiğinde Jack Talbot ve kardeşi Duke hâlâ kan bağışçısının gelişini kutluyorlardı.

Jack hemen ayağa kalktı ve onun elini sıktı. "Şef! Umut'un enkazdan çıkarılmasına yardım ettiğinizi duydum. Çok teşekkür ederim."

"Olay yerine ilk gelenlerden biri oldum," dedi.

"Hâlâ çok minnettarım," dedi Jack. "Karım benim dünyamın başlangıcı ve sonu." "Peki o nasıl?" Lon sordu.

Jack başını salladı ve gözyaşları içinde uzaklaşarak cevap vermesi için Duke'u bıraktı. "Dayanıyor ama durumu pek iyi görünmüyordu. O kadar çok kan kaybetmişti ki kan nakli olmadan ameliyatı atlatamayacağını düşünüyorlardı. Sorun ona kan bulmak oldu. RH negatifti, ki bu nadir bir kan grubudur. Kan bankalarında bize zamanında ulaşabilecek kan yoktu ve tam da bunun olmayacağını düşündüğümüz anda Savannah'da yaşayan bir donör buldular. Birkaç dakika önce buraya geldi. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmenin bir yolu yok, ama her kimse, onun varlığı dualarımıza bir cevap oldu."

Mercy Dane'in çılgınca sürüşünün görüntüsü şimdi çılgınca bir anlam kazanmıştı. Artık Lon'un merakı geçmişti. Noel günü bir yabancıнын hayatını kurtarmak için çılgınca bir yolculuk yapan kadını görmek istiyordu.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi. "Sakıncası yoksa, Hope'un kan naklinden sonra nasıl olduğunu görmek için burada sizinle birlikte bekleyeceğim."

* * *

Mercy bir hemşirenin bağışlanan kanla koşturmasını, diğerinin de kolundan iğneyi çıkarmasını izledi. Buraya gelirken yaşadığı panik sona ermişti. İhtiyacı olan kadın için ettiği sessiz duayı saymazsak, şimdi ne olacağı onun elinde değildi. Tam ayağa kalkacaktı ki bir hemşire onu durdurdu.

"Bekle, tatlım. O kadar hızlı değil," diye uyardı.

Mercy itiraz etmedi. Başını kaldırdığında oda çoktan dönmeye başlamıştı; çok az uyku, adrenalin çarpması ve bir ünite kan eksikliğinin bir kombinasyonu.

Hemşire Mercy'nin kalkmasına yardım etti ve onu dışarı çıkarırken konuştular.

"Gitmenize izin vermeden önce otomatlardan birinden meyve suyu ve tatlı almanız için sizi bekleme odasına götürüyorum. Size kimse söyledi mi bilmiyorum ama bağışa ihtiyacı olan kadın bu hastanede hemşire. Çağrıyı aldığında geldiğin için hepimiz çok minnettarız. Bunların hiçbiri

standart bağış prosedürü değıl, bu yüzden onun için yukarıda ve öteye gittiğiniz için teşekkür ederiz."

Mercy, "Yardım edebilecek kadar yakın olduğum için mutluyum," dedi.

Hemşire, "Ona bir şans verdiniz, siz gelmeden önce sahip olduğundan daha fazla," dedi.

Bekleme odasına girdiklerinde Mercy hâlâ titriyordu ve oturmak istiyordu. Ama zaten orada olan iki adam ayağa kalkıp ona doğru öyle hızlı geldiler ki Mercy hızlı bir adım geri attı.

Ancak gözüne çarpan, arkalarında duran polis oldu. Bir an için halüsinasyon gördüğünü düşündü, sonra yüzünde kendisinininkiyle aynı şok ifadesini gördü. İçgüdüleri düğümlendi.

"Sen! Yedi yıl önce ortadan kayboldun. Seni bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

Omuz silkti. "Yedi yıl uzun bir süre. Ben de öyle." Adamın kendisine hız cezası kesmek için kalıp kalmadığını merak etti ve sonra umursamadığına karar verdi.

Kardeşler onun etrafında toplanmaya başladı, hepsi aynı anda konuşmaya çalışıyordu.

"Bayan Dane, bunlar Jack Talbot ve kardeşi Duke. Hope Jack'in karısı ve görünüşe göre sizin kim olduğunuzu anladılar. Jack, bu Mercy Dane. Otomattan meyve suyu ve tatlı istiyor."

"Ben bakarım," diyerek odanın en ucundaki makinelere doğru koştu ve hemşire Mercy'yi oturtup şefle tanıştırtırken üzerinde banka kartı olup olmadığını öğrenmek için kardeşine bağırdı.

"Mercy, bu Şef Pittman. Hope'un enkazdan çıkarılmasına yardım etti." Sonra ekledi, "İdeal olarak, yemeğinizi bitirdikten sonra en az otuz dakika oturmanız gerekir. Bir saat bile daha iyi olur."

Mercy başıyla onayladı. "Evet, öyle yapacağım ve teşekkür ederim."

"Hayır, sana teşekkür eden biziz. Tanrı seni korusun, Mercy Dane. Eve güvenli bir yolculuk yap,"

dedi. Lon şoktaydı. Yedi yıl önce bu kadını aramak için bir hafta harcamıştı. Uykuya daldığında kadın kollarındaydı ve uyandığında gitmişti. Onu ve o geceyi hiç unutmamıştı ama şimdi, Kader onu kendi dünyasına geri getirmişti.

"Ee Lucky, uzun zamandır görüşemedik,"

dedi usulca. Kadın başını salladı.

"Sen çok iyi bir binicisin," dedi.

Gözleri kısıldı. "Yani, Şef, hız yaptığımı söyleme şeklin bu mu?" Adamın gülümserken gözlerinin kenarlarının kırışmasını izledi.

"Oldukça fazla, ama koşullar göz önüne alındığında, bunu görmezden geleceğim. Kaldım çünkü bir yabancıнын hayatını kurtarmak için Noel gününü isteyerek yarıda kesen donörle tanışmak istedim. Eski bir dostumla tanışacağımı bilmiyordum."

"Biz arkadaş değiliz," dedi Mercy ve daha önce söylediği şeyin bu olduğunu fark edince gözlerini kırıştırdı ve ekledi, "Ailem yok. Sadece bir işim var. Bunu yapmaktan mutluydum."

Kadının iddiasında bir meydan okuma duydu... Sanki yalnız yaşamı hakkında yorum yapmaya cesaret ediyormuş gibi. Ama ona bir an bile sempati duymayacaktı. "Evet, burada da aynı. Polisler ve aile eş anlamlı olmak zorunda değil. Çoğu gün hayatımın işim olduğunu hissediyorum. Her neyse, görüldüğünüz gibi değilsiniz ve etkilendim."

Birdenbire hızlı bir güçsüzlük dalgası onu sardı. Eğildi ve bayılmamaya çalışarak başını dizlerinin arasına koydu.

Jack bir şişe portakal suyu, bir paket mini çörek ve buzlu bir ballı çörekle döndüğünde Lon onu tam sandalyeden kaymak üzereyken yakaladı. Aşırı şeker yüklemesiydi ama Mercy vücudunun kan kaybının şokunu dengelemek için buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Buyurun, Bayan Dane. Daha fazla içmek isterseniz bana haber verin," dedi Jack ve bir sandalye çekip onun yanına oturdu.

Duke kadının güzelliğinden etkilendi ve şef ile kadının birbirlerini zaten tanıyor olmalarından dolayı mutsuz oldu. Küçük kardeşinin izinden giderek onun yanına oturdu.

Mercy meyve suyundan bir yudum aldıktan sonra ballı çöreğın selofanını yırttı ve şefin telsizi ciyaktarken bir ısırık aldı. Biri onun yerini bulmaya çalışıyordu.

Lon ayağa kalkarken, "Duyduğunuz gibi, başka bir yerde bulunmam isteniyor," dedi. "Sizinle tekrar tanışmak bir zevkti. Kendinize iyi bakın Bayan Dane ve eve güvenli bir yolculuk yapın."

"Teşekkür ederim," dedi Mercy.

İzlemek istemiyordu ama elinde değildi. Yıllar onu tam bir erkeğe dönüştürmüştü. Yine de bir şey değişmemişti. Poposu arkadan hâlâ güzel görünüyordu.

Bölüm 3

Jack sandalyesini ona doğru yaklaştırdı. Onun dikkatini çekerken sesi titriyordu. "Bayan Dane, yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Umut benim için her şey demek ve onu kaybedeceğimi sanıyordum. Ona savaşıma şansı verdiniz."

"Yardım etmekten mutluluk duydum," dedi.

Duke konuşmaya devam etti. "Şey, kesinlikle minnettarız. Hope'un ailesi yok, bu yüzden normal yol olan bir akrabanın bağışta bulunması gibi bir seçenek yoktu. Koruyucu aileden evlat edinildi."

"O zaman dışarı çıktığı için şanslıydı. Ben koruyucu aile yanında büyüdüm ve yaşlandım," dedi Mercy ve ballı çöreğinden bir ısırık daha aldı.

"Nerede yaşıyorsun?" Jack sordu.

"Savannah'da."

Duke, kadının ayaklarının arasına koyduğu kaskı işaret etti. "Buraya motosikletle mi geldin?"

Başıyla onayladı. "Benim arabam yok."

Kaşlarını çattı. "Kocan bunca yolu tek başına geldiğin için üzülmedi mi?"

Mercy ters ters bakma isteğine direndi. Çok fazla soru soruyordu. "Evli değilim ama bunun bir önemi yok. Kendi kararlarımı kendim veririm. Hiçbir erkek bana ne yapacağımı söyleyemez."

Duke onun sesindeki soğuk tonu duydu ve farkında olmadan doğrulup arkasına yaslandı. "Özür dilerim," dedi. "İma etmek istememiştim."

Mercy iç çekti. Korkmuş bir ailenin üzerine fazla gitmişti, haklı olarak. "Hayır. Özür dilerim. Sanırım dünya ile arama ördüğüm savunma duvarı biraz yüksek."

Ballı çöreği bitirdi ve parmaklarındaki şekeri yıkamak için ayağa kalktı. Banyodan döndüğünde saate baktı. Gitmek için hâlâ çok erken olduğu için deri ceketini çıkardı ve tekrar oturdu.

Onu çıkarır çıkarmaz Duke boynundaki garip şekilli doğum lekesini gördü ve iki kez baktı. Boynunun yan tarafını göstererek, "Orada alışılmadık bir doğum lekesi var," dedi.

"Sanırım," dedi Mercy. "Orada olduğunu unutuyorum."

Son meyve suyunu da içtikten sonra sandalyede arkasına yaslandı ve gözlerini kapatma dürtüsüne direndi.

Uyuması için fazla bir şey gerekmez.

"Bir fincan kahve ister misiniz?" Jack sordu. "Yani, biraz uykulu görünüyorsun. Eve giderken bir kaza geçirmeni istemem."

"Evet, aslında isterim. Kahve iyi bir fikir gibi geliyor ama param var-"

"Lütfen, izin verin," dedi Jack.

Mercy tartışmadı. Onun karşılık verme ihtiyacını anladı ve konuşmaya devam etmek yerine gözlerini kapattı. Bu hayatlarındaki rastgele bir karşılaşmaydı ve buradan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi.

Ama Duke bakmaya devam etti. Jack Mercy'ye kahveyi uzatıp yerine oturduktan sonra Duke ve Jack alçak sesle konuşmaya başladılar.

Mercy onu ürküten bir yorum duyana kadar hiç dikkat etmemişti. "Hope'a çok benziyor, değil mi?" Duke sordu.

Jack kaşlarını çattı. "Belki."

Ama Duke ısrarcıydı. "Aynı zeytin rengi ten. Aynı siyah saçlar ve kahverengi gözler."

Sonra Duke Mercy'nin onlara baktığını fark etti. "Senin hakkında öyle konuştuğum için özür dilerim," dedi Duke. "Kabalık ettim."

Duke konuşmaya devam ederken Mercy omuz silkti. Onun çok fazla konuştuğunu düşünüyordu ama şimdi dikkatini çektiği için başka bir konuşma başlattı. "Hope koruyucu ailedeyken küçük bir kız kardeşi vardı. Onu evlat edinen ailesi onu geride bıraktı ve bu Hope'un kalbini kırdı."

Mercy, "Bu çok kötü ama olur böyle şeyler," dedi.

"Küçük kız kardeşinin boynunda yan yatmış bir sevgililer günü kalbine benzeyen bir doğum lekesi olduğunu söyledi."

Mercy düşünmeden önce boynunu tuttu. Koruyucu ailesi onun çok vahşi olduğuna, uyum sağlamaya çok isteksiz olduğuna karar verdiğinde ve sosyal hizmet görevlisi gelip onu götürdüğünde eskiden olduğu gibi kızardığını hissedebiliyordu. *Neden iyi geçinmeye çalışmıyorsun*, diye sorardı.

Ne söyleyeceğini hiç bilemedi. Her şeyden korktuğunu anlatacak hiçbir kelimesi yoktu. O kadar çok incinmişti ki savunma mekanizması ilk yumruğu atan ya da karşı çıkan kişi olmaya evrilmişti.

"Hope'un bundan bahsettiğini hatırlıyorum," dedi Jack ve yeniden Mercy'ye baktı. "O olay olduğunda küçük kız kardeşinin sadece üç yaşında olduğunu söylemişti," dedi Duke.

Mercy aniden ayağa kalktı. "İma ettiğiniz şey imkânsız. Bunu neden yapıyorsunuz? Adımı biliyorsun. Hiç değiştirilmedi, yani belli ki o ben değilim."

"Hope ona her zaman Baby Girl dediğini söyledi. Bundan başka bir şeyden bahsettiğini duyduğumu hiç sanmıyorum."

Şimdi oda yeniden dönmeye başlamıştı ama bu kez zayıflıktan değil korkudan.

Birden çıplak bacaklarına değen taşlı zemini ve ayağındaki artık renk tutmayan eski ayakkabıları hatırladı. Biri ona sarılıyor ve sırtını sıvazlıyordu. *Ağlama, küçük kız. Ayakkabılarını bağlayacağım.*

Gözlerini kırıştırdı ve anı kaybordu, ama kendini merkezden uzak ve endişeli hissediyordu. Eşyalarını toplamaya başladığında Duke ayağa kalktı.

"Merak etmiyor musun?" diye sordu. "Hope'unkiyle aynı nadir kan grubuna sahip, aynı zamanda ona benzeyen, aynı genel renge ve kayıp kız kardeşe aynı tanımlayıcı doğum lekesine sahip bir donörün bağlantılı olmama ihtimali nedir?"

Mercy titremeye başlamıştı. Hayatı boyunca yalnız olmuştu ve bu ona korkutucu geliyordu. Bir şeye inanmaktan korkuyordu ama doğru olmadığında yine hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Bu mümkün değil," dedi.

Duke, "O zaman bunu hemen burada ve şimdi belirleyelim," dedi ve telefonunu çıkarıp hastanede çalışan bir arkadaşına hızlı bir mesaj gönderdi.

Birkaç dakika içinde bir mesaj aldı. "Arkadaşım Mark, laboratuvarıda çalışıyor. DNA testi için örnek almaya geliyor. Sorun olur mu?"

Mercy kaçmak istedi ama gerçekten bir aileye sahip olma düşüncesi hayal edebileceğinin çok ötesindeydi. "Sanırım," dedi ve tekrar yerine oturdu.

Birkaç dakika sonra, Umut'u ameliyat eden cerrah Doktor Barrett bekleme odasına geldi.

Jack hemen ayağa kalktı. "O nasıl, Doktor Barrett?"

"İhtiyatlı bir iyimserlik içindeyim," dedi. "Sadece hayati belirtilerinin iyiye gittiğini bilmenizi istedim.

Hiçbir şekilde tehlikeyi atlatmış değil ama kan nakli hayati önem taşıyordu."

"Tanrı'ya şükür," dedi Jack ve Mercy'nin iki elini birden tuttu. "Ve tekrar teşekkür ederim."

"Donör siz misiniz?" diye sordu doktor.

"Evet."

"O zaman ben de sana teşekkür ediyorum. Hope iyi bir kadın ve iyi bir hemşire. Ona verdiğiniz şey yaşamak için bir şanstı."

Doktor giderken Mercy gözyaşlarını tutamıyor ve kaçma isteğiyle savaşıyordu. Ama şimdi bu kardeş meselesini takip etmeden giderse, hayatının geri kalanını kalsaydı ne olacağını merak ederek yaşayacaktı.

Birkaç dakika sonra laboratuvar önlüğü giymiş kızıl saçlı kısa boylu bir adam aceleyle bekleme odasına girdi. "Söz konusu bayan bu mu?" diye sordu.

Duke başıyla onayladı. "Mark, bu Mercy Dane. Mercy, bu da arkadaşım Mark Lyons."

Mark gülümsedi. "Merhaba, Bayan Dane. Bu sadece birkaç saniye sürecek. Sadece ağzınızın içinden bir örnek almam gerekiyor, tamam mı?"

Başını salladı.

Adam uzun çubuğu ambalajından çıkardığında, kadın ağzını açtı.

Mark numuneyi aldı ve sabitledi. "Hepsi bitti. Test sonuçlarını aldığımızda Duke'a haber vereceğim." "Ne kadar sürer?" Duke sordu.

"Söylemesi zor. Önce tedavi için bekleyen insanların normal taleplerini alacaklar." "Tamam o zaman," dedi Mercy ve kapıya doğru yöneldi.

"Bekle!" Duke dedi ki. "Size nasıl ulaşabilirim?"

Ona telefon numarasını ya da adresini vermeyecekti. "Bana Savannah'daki Road Warrior Bar'dan ulaşabilirsiniz," dedi ve önce bekleme odasından, sonra da hastaneden çıktı.

Motosikletine doğru ilerlerken güneş pırıl pırıldı. Kaskını kafasına geçirip Harley'e bindiğinde ve motoru çalıştırdığında varışının aciliyeti artık bir sorun değildi. Park yerinden çıkıp Ana Cadde'ye doğru ilerlerken borular gümbürdüyordu.

* * *

Lon motosikletin sesini duyduğunda polis karakolunun dışında durmuş cep telefonuyla konuşuyordu. Kadın yaklaşıırken aramayı sonlandırdı ve bir anlık dürtüyle ona el salladı.

Mercy iç çekti. Bunu atlatmak için bu buluşmanın gerçekleşmesi gerekiyordu, bu yüzden kaldırırma doğru döndü ve arabasını bir park yerine çekti. Motoru durdurdu, kaskını çıkardı ve adam ona doğru yürürken kucağına aldı. "Yine başım belada mı?" diye sordu.

"Hayır hanımefendi, değilsiniz" dedi ve ona bir kart uzattı. "Bu benim kartvizitim ama sol alttaki numara kişisel cep telefonumun numarası. Eve döndüğünüzde, sağ salim vardığınızı bildirmek için beni ararsanız çok memnun olurum. Bu konuda biraz endişeliyim.

Kan bağışından hemen sonra uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalacaksın. Eve tek parça halinde döndüğünü bilmek istiyorum. En son ayrıldığımızda, sana ne olduğunu merak ederek bir süre kendimi hasta ettiğim zamanın aksine. Acaba o hırsız geri gelip seni götürdü mü diye."

Adam kartı avucuna bıraktığında Mercy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Hayat tarafından o kadar hırpalanmış ve yaralanmıştı ki, giderken onun duygularını hiç düşünmemişti. "Ciddi misin?" diye sordu.

Lon kaşlarını çatı. "Evet, ben ciddiyim. Bundan neden şüphe ediyorsun?" Omuz silkti. "Hiç kimse umursamadı."

Kadının sesinde hafif bir titreme duydu. "Ben hiç kimse değilim ve daha önce de önemsiyordum, şimdi de önemsiyorum."

Kartı ceketinin ceplerinden birine soktu ve sonra saklamak için fermuarını çekti. Onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. "Daha önce hiç kimseyi kontrol etmek zorunda kalmamıştım."

Lon bir tarafa savrulmuş gibi hissetti ama belli etmedi. Bunu çok uzun zaman önce birlikte geçirdikleri o gece de düşünmüştü ve bu Noel günü yine düşünüyordu. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı - düşündüğünü söyleyen ve hayatındaki durumu ilgi çekmek ya da acındırmak için kullanmayan, gerçekçi bir kadın.

"Beni kontrol etmiyorsun, Mercy Dane. Eğer bu seni aşağılıyorsa, o zaman arama. Ama daha önce olduğu gibi, endişeleneceğimi ve eve varıp varmadığını merak edeceğimi bil. Ararsan minnettar olurum. Dikkatli sürün. İki kez üzücü durumlarda yollarımız kesişti. Bunu daha önce söyleme fırsatım olmamıştı ama sizinle tanıştığım için gerçekten çok mutluyum."

Birden Mercy gözyaşlarının perdesinin ardından ona bakmaya başladı. Hızlı bir nefes aldı ve kaskını tekrar kafasına geçirdi.

"Bana ceza kesmediğiniz için teşekkürler," dedi ve motoru çalıştırıp yola koyuldu.

Lon olduğu yerde kaldı ve kadın gözden kaybolana kadar onu izledi; hâlâ onun kollarında parçalanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

* * *

Mercy bu karşılaşmadan dolayı sarsılmıştı ve Blessings'le arasına birkaç mil koyana kadar kendini rahat hissetmedi. Kasaba Savannah standartlarına göre küçüktü ama bir özelliği vardı. Bazı insanlar buraya tuhaf diyebilirdi. Ama Mercy bu sıfatı kullanmazdı. Sadece orada bulunmaktan bile edindiği havaya bir isim koyması birkaç dakikasını aldı ama kelime aklına geldiğinde doğru olduğunu hissetti.

Bir masumiyeti vardı. Belki de bunun küçük bir kasabada yaşamakla ilgisi vardı. Orada yaşayan herkesi doğduğundan beri tanıdığı bir yerde yaşamayı hiç düşünmemişti. Herkesin yaralı kadın için duyduğu derin endişeyi düşünüp duruyordu... Hope Talbot için. Herkes hem onun sağlığı ve güvenliği hem de Hope için çok arkadaş canlısı, çok nazik ve ilgili görünüyordu.

O polise gelince, onun hakkında ne hissedeceğini tam olarak bilmiyordu. Ona asılmamıştı. Bardaki çoğu müşterinin yaptığı gibi numarasını da istememişti. Sadece eve varıp varmadığını bilmek istemişti. Bunu nasıl ifade etmişti? Oh, evet. Tek parça halinde. Eğer eve tek parça halinde geldiyse.

Bu düşüncenin aklından geçtiği anda, solundaki şeritte ilerleyen bir araba aniden direksiyonu ona doğru kırdı. Kendisine çarpacağından emin bir şekilde hendeğe doğru döndü. Adam son anda aşırı

düzeltilme yaptı ve orta refüje girdi.

Araba yuvarlanmaya başladığında bir anlığına gözüne ilişti ve yuvarlanan kendisi olmadığı için titrek bir rahatlama nefesi aldı. Yan aynasına baktı ve birkaç arabanın çoktan durduğunu gördü, bu yüzden merhamet görevini yavaşlatmadığı için minnettar olarak yoluna devam etti.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra Savannah şehir sınırlarına ulaştı ve kendisini eve götürecek bir çıkış rampasına saptı.

On beş dakika sonra apartman kompleksine varmış ve bisikletini kilitlemişti. Üst kata çıkmadan önce esnemek için durakladı ve sitenin etrafına baktı, kapıları ve balkonları süsleyen Noel çelenklerinin ve büyük kırmızı fiyonkların sayısına dikkat etti.

Açık ve soğuk bir Noel gününde neredeyse öğlen olmuştu.

Cebindeki polis kartını düşündü ve bir anlık dürtüyle kartı çıkarıp onu aradı.

Cevap verdiğinde, onun sesini duymak için nefesini tuttuğunu fark etti. "Alo?" "Benim, Mercy.

Ben geldim."

"İyi haberlerim var! Kendini iyi hissediyor musun?"

Adamın sesindeki derin törpü içini titretti. "Evet, Şef, iyiyim ve sorduğunuz için teşekkür ederim."

"İçimi rahatlatmak için aradığınız için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere görüştüğümüzde bana Lon de. Sana da mutlu Noeller, Mercy Dane."

"Size de mutlu Noeller," dedi ve bağlantıyı kesti.

Yürüyüşünde bir sıçrama ile dairesine giden merdivenleri çıkmaya başladı. Güzel bir gündü.

* * *

Lon telefonu cebine geri koyarken hâlâ gülümsüyordu. Neredeyse bir trajediyle başlayan bir gün için, gerçekten güzel bir güne dönüşüyordu.

Bölüm 4

Ana Cadde'deki Curl Up and Dye kuaför salonunun sahibi Ruby Dye, evinde mutfaktaydı ve fırından cevizli bir turta alıyordu. Turta bu akşam içindi. Futbol maçı izlemek için arkadaşları gelecekti ve atıştırmaları için her zaman tatlıları hazırды. Ve sonra, parti hazırlıklarının ortasında, gününün nasıl çılgınca başladığını bir kez daha düşündü.

İlk olayda kapı çalınmıştı ama açtığında kimse yoktu, sadece güzelce paketlenmiş bir hediye ve gizli bir hayranından gelen bir kart vardı.

Daha içeri girmeden siren seslerini ve ardından sokaklarda yarışan bir motosikletin sesini duydu. Motosiklet aniden evinin solundaki ara sokaktan fırladı ve sokağın karşısındaki ara sokağa girerek gözden kayboldu.

Siyah derili, uzun bacaklı ve gümüş miğferinin altından bir pelerin gibi fırlayan uzun, siyah saçları olan biniciyi gözden kaybolmadan önce sadece bir an görebildi.

Siren sesleri artık daha yüksekti. Belli ki takip ediliyordu.

Noel günü olduğu için Ruby neşeyle yüksek sesle bağırıyordu: "Kim olursan ol, dikkatli ve hızlı sür. Tanrı cennetinde ve Şeytan da peşinde."

Sonra soğuktan korunmak için içeri girdi ve hediyesini açmak için oturdu. Bir saat sonra hâlâ gizli hayranının kimliği üzerine kafa yoruyordu. Her kimse, iyi bir zevki vardı. Kutunun içindeki yakut renkli cam şekerlik şimdi yemek masasının üzerinde onurlu bir yerde duruyor, camın yüzeylerinde güneş ışığının parçalarını yakalıyordu.

Blessings'e geldiğinden beri hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Buraya çirkin bir boşanmanın ardından gelmişti ve hayatında başka bir erkeğin olması isteyeceği son şeydi. Ve tüm bu zaman boyunca, bir erkek aramak aklının ucundan bile geçmemişti.

Şimdi de bu.

Ancak fikir ilgi çekiciydi ve kesinlikle önümüzdeki yıl için düşünülmesi gereken bir şeydi.

* * *

Mercy iki gündür evdeydi ve sonunda markete doğru yola çıkmıştı. Tam durup park etmişti ki telefonundan bir mesaj geldi. Moose'un onu işe çağırıp çağırmadığını merak ederek kaşlarını çatı. Bugün onun izin günüydü ve öyle kalmasını umuyordu.

Sonra metni açtı.

Benim, polis, birinin seni düşündüğünü bilmeni istiyorum. Umarım iyisindir. Grip oldum. Kendim için üzülüyorum. Şimdi yatağa dönüyorum.

Mercy gülümsedi. Bu, alacağını hiç düşünmediği beklenmedik bir merhabaydı.

Yatakta kal, Lon. Bol bol sıvı iç. Ben iyiyim.

Sonra telefonu ceketinin cebine koydu ve hâlâ gülümseyerek süpermarkete yöneldi.

Blessings'e döndüğünde, Lon çınlama sesini duydu ve onun bir şey gönderdiğini anladı. Mesajı açıp okurken bir peçeteye uzandı ve iç çekti. Kendini berbat hissediyordu ama kız ona Lon demişti. Burnunu sildi, yatakta yuvarlandı, yorganı çenesinin altına çekti ve uykuya dalarken Mercy'nin yüzünü gördü.

Bölüm 5

İki gece sonra Mercy işten yeni çıkıyordu. Barın koridorunda durdu ve eve gitmeden önce telefonunu kontrol etti. Polisten gelen mesajı görünce sıırttı.

Benim, polis olan. Hala hayattayım. Ya sen? Biraz daha iyiyim, neredeyse iyiyim ve bugün işe geri döndüm.

Hızlı bir cevap gönderirken bunu görmezden gelmeyi aklından bile geçirmedi.

Yaşıyorum. İşten çıkıyorum ve eve gitmeye hazırım. Daha iyi hissetmene sevindim.

Lon gece vardiyasında yardımcılarında biri için çalışıyordu, o da yeni atlattığı bir hastalık yüzünden dışarıdaydı. Telefonunun bir mesaj sinyali verdiğini duyduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Mesajın Mercy'den geldiğini görünce de sıırttı. Mesajı okudu, ona cevap verdiğine sevindi ve sonra saatin kaç olduğunu fark edip kaşlarını çatı.

Saat 2'de mi? İşten gece 2'de mi çıkıyor? Onun sabahın o saatinde Savannah sokaklarında at sürdüğünü düşünmesine izin vermezdi. Yolları kesişmeden çok önce kendi başının çaresine bakıyordu. Yine de, Ana Cadde'nin sonunda geri dönüp caddenin diğer tarafına doğru ilerlerken, her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için projektörünü yakıp vitrinleri kontrol ederken, eve güvenli bir yolculuk için sessizce dua etti.

* * *

Cep telefonu bir mesaj gönderdiğinde Mercy eve geleli yaklaşık on dakika olmuştu. Artık tereddüt etmiyordu ve aralarındaki seyrek ve düzensiz iletişimi dört gözle bekliyordu. Sonra mesajı okudu ve kaşlarını çatı.

Benim, polis. Umarım seni uyandırmamışımdır. Zor bir gece oldu. Blessings'in eteklerinde bir evde yangın çıktı. Bir adam öldü. Illinois'deki kızını aramak zorunda kaldım. İşimin dezavantajı.

Mercy yatağın kenarına otururken omuzları çöktü. Bir yanıt göndermeye başladı ve sonra durdu. Ne diyecekti ki? Hiç tanımadığınız birini nasıl teselli edersiniz?

Bir dakika öylece oturduktan sonra mesaj atmak yerine aradı ve adamın sesindeki şaşkınlığı duyunca doğru hamleyi yaptığını anladı.

"Mercy? Sen misin?"

"Benim. Üzgün olduğun için üzgünüm."

Lon şaşkına dönmüştü. "Tatlım... bu telefon beni neşelendirmek için uzun bir yol kat etti."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden ararsam konuşmayı senin yapabileceğini ve benim de

dinleyeceğimi düşünđüm.

Bazen sadece duyulmak istersiniz."

Lon ağlamamak için burnunun kenarını sıktı. "Bir kıza göre aslında oldukça zekisin."

Kaşlarını çattı ve böyle antifeminist bir söz için ona ateş püskürmek üzereydi ki onun kıkırdadığını duydu. "Gülüyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

İç çekti ve ayaklarını altına kıvrıldı. "Sen iyi misin?"

"Artık öyleyim," dedi Lon. "Bunu yapacak kadar önemsedğin

için teşekkür ederim." "İşten ne zaman çıkıyorsun?"

"Sabah 7:00'de yardımcılarımdan birinin yerine bakıyorum. Herkes grip olmuş."

"Yeni bir diş fırçası alın ve evinizi dezenfektan bir temizleyici ile silin." "Ne?"

"Koruyucu annelerimden biri hepimiz aynı anda hastalandığımızda böyle yapmıştı. İyileştüğümüzde diş fırçalarımızı atmış ve mikropları temizlemişti."

"İpucu için teşekkürler," dedi Lon. "Mantıklı."

Mercy gülümsedi, söylediklerinin iyi bir fikir olduğunu düşünmesi onu fazlasıyla memnun etmişti.

"Yatma vaktin geldi, bu yüzden sana veda edeceğim. Bu gerçekten berbat bir günde beklenmedik bir sevinç oldu. Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

"Rica ederim," dedi Mercy ve bağlantıyı kesti.

Dairesinin sessizliğinde oturup sürekli kötü haberlerin taşıyıcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü ve polis olmadığına sevindi. Sonra yorganın altına girdi ve ışıkları söndürdü. Ama gözlerini kapattıktan sonra bile hâlâ onun yüzünü görüyordu.

Adam onun içindeyken boşalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Adamın uzun zaman önce kalbinin küçük bir parçasını ele geçirdiğini henüz fark etmemişti.

* * *

Hope Talbot, kamyonetin çarpmadan sadece saniyeler önce orta çizgiyi geçtiğini gördüğünü ve yaklaşık otuz altı saat sonra yoğun bakımda uyanana kadar hiçbir şey görmediğini hatırlıyor.

Ona *neredeyse ölmek üzere* olduğunu söylediler. *Savannah'dan genç bir kadın gelip kan bağışında bulunmuş ve senin hayatını kurtarmış.*

Kelimeleri duydu ama odaklanamayacak kadar çok acı vardı ve tekrar uykuya daldı.

Bir sonraki uyanışında Jack yatağın yanında durmuş ağlıyordu.

"Ölüyor muyum?" diye sormuştu.

"Hayır, bebeğim, hayır. İyileşiyorsun," demişti.

Tekrar uyudu ve rüyasında sokakta bir evin önünde durduğunu, bir arabanın uzaklaşmasını izlediğini ve araba küçüldükçe daha da paniklediğini gördü. "Anne!" diye bağırdı.

"Umut, Umut, iyisin," dedi biri elini alnına koyarak. Uyanmaya çalıştı

ama acı hâlâ onunla gün ışığı arasındaydı.

Kazadan sonraki dördüncü güne kadar doktoru onu yoğun bakımdan çıkarmamıştı. Ondan sonra kısa sürelerle uyanık kalabildi ve yedinci günde o kadar iyileşmişti ki onu eve göndermeyi konuştular.

Sekizinci gün, Jack kahvaltıdan sonra mutfağı temizlerken cep telefonu çaldı. Ellerini kurulamak için bir havlu aldı, aramanın hastaneden geldiğini fark etti ve hemen cevap verdi.

"Alo?"

"Jack, benim."

Dolaba yaslandı ve onun sesini duyunca gülümsedi. "Umut! Bebeğim! Bu sabah nasılsın?"

"Doktor bu sabah viziteye çıktı bile. Eve gidebileceğimi söyledi." "Vay canına! Beklediğim haber buydu. Yola çıkıyorum!"

Umut gülümsedi. "Bana giyecek bir şeyler getirmeyi unutma. Kazada giydiğim kıyafetleri ve paltoyu yaktılar. İçleri cam doluydu."

"Hatırlıyorum. Çantamı hazırladım bile."

"Yakında görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Bacaklarını yatağın kenarından salladı ve ayağa kalkarken kendini sabitledi. Hayatta olması bir mucizeydi ve bunu biliyordu.

Kaza sırasında dalağı yırtılmıştı. Ameliyata alınmadan önce neredeyse kan kaybından ölüyordu. Bir akciğeri çökmüştü ve onunla da ilgilenilmesi gerekiyordu. Ameliyattan sonra kan nakli yapılırken, doktor ve hemşireler boynundaki ve yüzündeki cam parçalarını temizlemişlerdi. Bunların hiçbirini hatırlamıyordu.

Bu sabaha kadar ameliyattan dolayı karnında bir düzine zımba teli ve kafa derisinde iki farklı yerde toplam altı tane vardı. Vücudunun ön tarafındaki morlukları görmüştü ama daha fazlasının da olacağını biliyordu. Kaburgaları ağrıyordu, ikisi çatlamıştı ama iyileşiyordu ve yetenekli bir cerrah ve bir yabancının kanı sayesinde evine dönüyordu.

Banyoya doğru ilerledi ve işini bitirdiğinde lavaboda durup ellerini yıkadı. Kurulanırken aynaya baktı ve yansımasına kaşlarını çatı.

Şişlik ve morlukların altında kendini görmek zordu. Saçları hâlâ siyahtı. Teni hâlâ İtalyan mirasının rengini taşıyordu ve gözleri hâlâ o koyu, dipsiz kahverengiydi. Ancak yüzü ve boynu, kırılan camlardan kaynaklanan küçük kabuklarla doluydu. Kafa derisinde saçsız yerler vardı ama en azından kafasını tıraş etmemişlerdi. Sağ kaşının üzerindeki büyük çürük iyileşiyordu. Şişlik yeterince inmişti, böylece nihayet o gözünden görebiliyordu ve ağır bir kışlık mont giydiği için kolları ve vücudunun üst kısmı uçan camlardan bir şekilde korunmuştu. Şükredecek başka bir şey daha vardı.

Bir vaizin onun için dua ettiği söylenmişti ama hatırlamıyordu. Tüm Blessings kasabasının onun iyileşmesi için gece gündüz dua ettiğini söylemişti. Birden ağlamamak için kendini zor tutarak derin bir nefes aldı. Tanrı'ya şükür duaları kabul olmuştu. Neredeyse yaşaması bitmemişti.

Hope avucunu cama dayayarak yansımasını kısmen örttü. Hâlâ Hope'tu ama eskiden olduğu kadın değildi. O daha fazlasıydı. Kanı artık damarlarında dolaşan kadın sayesinde daha fazlasıydı - hayatını kurtaran kadın sayesinde.

Sonra kapı açıldı. Hope'un arkadaşı ve hemşiresi Georgia Frost gülümseyerek içeri girdi. "Bugün eve gideceğini duydum," dedi Georgia.

Hope başıyla onayladı. "Evet, Jack'i aradım bile."

Georgia onu dirseğinden tuttu. "Beklerken gel uzan. Bu 'daha iyi hissetme' evresini abartmana gerek yok, yoksa uzun sürmez."

"Biliyorum ama meşgul olmaya alışmışken hareketsiz kalmak zor." Georgia ona "Neredeyse ölüyordun," diye hatırlattı.

"Doğru," diye mırıldandı Hope. "O yüzden şimdi uzanıyorum," dedi kendini yatağa bırakırken ve

uzanmış.

Georgia üşümek için yorganı yukarı çekti ve yatağın kenarına yaslandı. "Sana vuran adamdan haberin var mı?"

"Hiçbir şey duymadım. Adını bile bilmiyorum. Buralardan mıydı?"

"Hayır. Eyalet dışı plaka, ama beni yakan da bu. İptal edilmiş bir ehliyetle araba kullanıyordu. Alkollü araç kullanmaktan hapisten yeni çıkmış. Savannah'daki hastaneden çıkınca doğruca hapse gireceğini duydum. Bu beşinci alkollü araç kullanma suçlamasıydı. Şahsen umarım onu tutarlar. Seni öldürmeye çok yaklaşmıştı." Georgia konuyu değiştirirken Hope'un bacağını okşadı. "Evde olacağın, iyileşeceğin ve seni tekrar göreceğimiz için ne kadar mutlu olduğumuzu bilmeni istedik."

"Teşekkür ederim," dedi Hope ve sonra Jack içeri girdi ve Georgia'yla ziyaret sona erdi.

Hope'a hızlı bir öpücük verdi ve alnındaki saçları düzeltti. "Tahliye belgelerini hazırlıyorlar. Onlara giyinmene yardım edeceğimi söyledim. Şimdi bunu yapabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Evet. Sadece eve gitmek ve kendi yatağında uyumak istiyorum."

"Seni orada görmekten mutluluk duyacağım." Hope onun parmaklarını dudaklarına götürürken sesindeki titremeyi duydu. "Seni çok özledim."

"Bir gün, bu sadece yemek masasında konuştuğumuz bir hikaye olacak" dedi.

Jack getirdiği çantayı yatağın ayak ucuna koyup tüm giysileri çıkarırken, "Bu kesin," dedi. "Yardım edersem külot giyebilir misin, yoksa eve komando olarak mı gitmek istersin?"

Adamın serdiği giysileri işaret etti. "Ben külotları alacağım. Hava o kadar havadar olamayacak kadar soğuk."

Sırıttı ve birlikte onu giydirdiler. Georgia tekerlekli sandalye ve tahliye belgeleriyle geri döndüğünde Hope'un üzerinde eşofman altı, fermuarlı bir sweatshirt ve kalın yün çoraplar üzerine tüylü ev ayakkabıları vardı.

"Gezintiye çıkmaya hazır mısın?"

Georgia sordu. "Beni eve götürecekse, kesinlikle hazırım," dedi Hope.

Ceketi kurtarılamayacağı için Jack kendi ceketini getirmişti. Taba rengi kaz tüyü ceket çok büyüktü ama tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ederken amacına hizmet etti.

"Georgia, seninle ön girişte buluşuruz. Ben arabayı almaya gidiyorum," dedi Jack, Hope'a bir öpücük kondurdu, boş çantayı kaptı ve koşmaya başladı.

Georgia Hope'u kapıya doğru itti. "Kocan çok tatlı bir şey," dedi. Hope gülümsedi. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Bana biraz şu aktör Ryan Reynolds'ı hatırlatıyor, ama daha koyu saçlı ve yeşil gözlü."

Koridordan asansöre doğru giderlerken Hope, "Bunu ona söylersem kafayı yer," dedi.

Georgia kıkırdadı. "Kardeşinden daha yakışıklı. Duke yakışıklı olmadığından değil, biliyorsun. Ama Duke her zaman kaşlarını çatıyor, sanki genel olarak dünyadan biraz hoşnutsuzmuş gibi."

Hope gülmek zorunda kaldı. "Oh, Georgia, Duke'ü hiç gözüne kestirdin mi? Beni yanlış anlama. Harika bir kayınbirader ama onu memnun etmek gerçekten zor. Muhtemelen bu yüzden kırk yaşında hâlâ bekâr."

Georgia asansöre ulaştı ve aşağı inmek için düğmeye bastı. Kapılar açıldığında Hope'u içeri yuvarladı. Georgia onu çıkışa doğru götürürken zemin kata indiler. "İşte Jack orada, bekliyor," dedi Georgia.

Hope içini çekti. Eve dönüyor olmak çok rahatlatıcıydı.

Kamyona bindi ve Jack uzaklaşırken güvenli bir şekilde kemerini bağladı. Hope Nimetleri görüyordu

Main'den aşağıya doğru giderlerken yeni bir takdirle. Şehir sınırlarından çıkıyorlardı ki Jack onun dizini okşadı ve sonra bacaklarının üzerine örttüğü battaniyenin bir köşesini sıkıştırdı. "Gördüğün gibi yağmur yağmaya başladı. Yeterince ısındın mı? İhtiyacın olursa ısıtıcıyı açabilirim," dedi.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Hope ve sonra gözlerinin dolduğunu hissetti.

Jack panikledi. "Tatlım? Ne oldu? Ağrın mı var? Arkamı dönmem gerekiyor mu?"

"Hayır, sadece duygusalım," dedi Hope. "Az önce kazanın olduğu yerden geçtik." "Ah... evet, geçtik," dedi Jack. "Özür dilerim."

"Önemli bir şey değil. Aptalca bir şey. Bunu aşmam lazım çünkü Blessings'e gidip gelirken hep kullandığımız yol bu."

Jack silecekleri açtı ve arabayı sessizce biraz daha sürdü, ona kadından ve DNA testinden bahsedip bahsetmemeyi kendi kendine tartıştı, sonra herkesten çok onun bilmeye hakkı olduğuna karar verdi. "Sana söylemem gereken bir şey var. Senin için kan bağışında bulunan kadınla ilgili."

"Lütfen yap. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Hâlâ hayatta olmamın sebebi o."

"Görölmeye değer biriydi. Yaşlı Dük'ün keyfini kaçırdı. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz... her zaman insanlara patronluk taslamaya çalışır."

Hope sırtıttı. "Anlat bana."

"Savannah'dan buraya kadar Harley ile geldi ve zamanlama nedeniyle nasıl bir yolculuk olduğunu tahmin edebiliyorum. Karanlıkta yola çıktı ve sonra gün ışığında Blessings'e kadar sürdü, sadece kazadan sonra yol barikatı tarafından durduruldu. Sonra Şef Pittman hız cezası kesmek için onu kovalamaya çalışmış ve o da ara sokaklardan geçerek onu hastaneye kadar atlatmış. O oraya vardığında, kan almak için onu çoktan geri götürmüşlerdi."

Hope güldü. "Biraz cehennemi andırıyor. Bu hoşuma gitti. Belki onun cüretkârlığının bir kısmı bana da bulaşır. Bazen biraz fazla pasif oluyorum."

"Sen mükemmelsin," dedi Jack. "Ama dahası da var." "O zaman söyle bana."

"Kan bağışında bulunduktan sonra onu bekleme odasına getirdiler. Şef de oradaydı. Sanırım sana ulaşmak için onu atlattıktan sonra onu görmek istedi ve sonra çok garip bir şey oldu. Birbirlerini tanıdıklarını fark ettiler. Gitmeden önce biraz portakal suyu içmek ve tatlı yemek için oturdu, ben de ona otomatlardan bir şeyler aldım. Şef gitti, Duke ve ben de o yemek yerken onunla konuştuk."

"İyi biri miydi?" Hope sordu.

"Çok iyi birine benziyordu. Savannah'da Road Warrior Bar adında bir yerde çalışıyor. Hayatı boyunca şehirde yaşamış ve evli değil."

"Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmış ve bunu iyi yapan birine benziyor."

Jack onun eline uzandı ve hafifçe sıktı. "Duke ona, koruyucu aileden evlat edinildiğiniz için, nadir görülen kan grubunuzla eşleşebilecek hiçbir akrabanızın olmadığını söylüyordu. Senin şanslı olduğunu söyledi, çünkü kendisi de koruyucu aile yanında büyümüş ve yaşlanmış."

Hope kaşlarını çatı. "Bu çok zor. Bunun pek çok evlatlık çocuğun başına geldiğini biliyorum."

Jack yine duraksadı, hikâyenin geri kalanını anlamaya çalışıyordu. "Yemeğin bir kısmını yedikten sonra deri montunu çıkardı. Oh... sana tamamen deri giydiğini söylemiş miydim... dar siyah pantolon ve büyük siyah bir bomber ceket? Çok uzun boylu ve çok güzeldi, bir podyum mankeni olabilirdi. Ama başındaki gümüş motorcu kaskı Duke'u rahatsız ediyordu. Kadının peşinde bir erkek olmadığı gerçeğini bir türlü kabullenemiyordu ve tabii Duke Duke'tü, bir erkek şovenisti

Yorum. Onun postunu çıkaracak sandım. Senin için bu kadar endişelenmemiş olsaydım gülerdim."

Hope her şeyin nasıl geliştiğini hayal ederek gülüyordu. Yeniden mutlu olmak iyi hissettiriyordu. "Bunu görebiliyorum. Tanrım, keşke onunla tanışabilseydim."

Jack onun elini biraz daha sıktı. "Sana söylemek istediğim şeyin bir kısmı da buydu. Hope, ceketini çıkardığında boynunda yan yatmış bir sevgililer günü kalbine benzeyen bir doğum lekesi vardı."

Hope'un nefesi kesildi. "Hayır, aman Tanrım, hayır. Jack. Bana adını bildiğini söyle. Nerede yaşadığını. Bir şey söyle!" "Duke'ün ısrarı sayesinde bundan daha fazlasını elde ettik. DNA örneği almayı kabul etti. Mark Lyons

laboratuvardan geldi ve bir örnek aldı. Sonuçları her an alabiliriz." Hope titriyordu. "Neye benziyordu?"

"Duke onun sana benzediğini düşünüyor, ama daha uzun. Siyah saçları, aynı zeytin rengi teni ve koyu kahverengi gözleri var. Bir de doğum lekesi ve koruyucu aile yanında büyümüş olması var."

"Ne dedi o?" Hope sordu.

"Bağlantı önerildiğinde ilk başta sinirlendi ama sanırım bu onu korkuttu. Bir ailesi olduğunu hatırlamıyor. Dünyada bir insanın olabileceği kadar yalnız. Adını hiç değiştirmedeği için kardeşin olamayacağını söyledi ve ne olduğunu zaten bildiğimize ve kimse bir bağlantıdan bahsetmediğine göre, kesinlikle o değildi."

Jack devam etti. "Ama sonra ona kendi isminden hiç bahsetmediğini söyledik... en azından bizim hatırladığımız kadarıyla. Tek hatırladığımız ona Baby Girl dediğinizdi. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve sustu. Mark'ın DNA örneğini almasına izin verdi ve gitti. Duke'e telefon numarasını ya da adresini vermedi. Sadece nerede çalıştığını söyledi."

"Jack, adı neydi?" "Mercy Dane."

Hope bir feryat kopardı ve sonra yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. "Aman Tanrım. O benim kız kardeşim Jack. Bunu kanıtlamak için DNA testine ihtiyacım yok. Onu bulmak için neredeyse ölüyordum ama Tanrı onu bana geri verdi. Yaşadığım sürece bu hayatta başka bir şey istemeyeceğim. Gidip onu almalıyız. Onu görmem gerek. Onu geride bırakmak istemediğimi açıklamam gerek. Benim hatam değildi ama bu suçluluk duygusu tüm hayatımı renklendirdi."

"Şey, bugün değil, değilsin. O hiçbir yere gitmiyor ve seni eve götürmem gerekiyor," dedi Jack.

"Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum," diyordu Hope. "Bunca yıl sonra hâlâ Savannah'daydı."

Bölüm 6

Arabayla bahçeye girdiklerinde Duke evde bekliyordu. Gülümseyerek verandaya çıktı, Hope'un içeri girmesine yardım etmeye hazırdı ama onun gözyaşları içinde arabadan indiğini gördü.

"Sorun nedir?" Duke sordu.

Jack, Hope'un adımlarını sabitlerken, "Bir şey yok," dedi.

"Hayatımı kurtaran kız kardeşimdi," dedi Hope.

Duke kaşlarını çatarak Jack'e baktı. "Neden ona söyledin? Hâlâ bilmiyoruz-"

"Biliyorum!" Hope ağladı. "Mercy Dane. Bu kız kardeşimin adı. Evlat edinilene kadar Hope Dane'dim. O benim kız kardeşim ve onu görmek istiyorum!"

Duke'un kaşları daha da çatıldı. "Mark Lyon DNA örneği aldı ve biz de kesin bir kanıt bulana kadar bekleyebiliriz..."

"Bu sizin vereceğiniz bir karar değil Dük Talbot. Eğer gidip onu almazsanız, kimsenin yardımı olmadan onu buraya getirmenin bir yolunu bulacağım."

"Şimdi buraya bak, Hope. O-"

Hope verandanın basamaklarının dibinde durdu. "Kapa çeneni Duke. Affetmeyeceğim bir şey söylemeden önce hemen çeneni kapa," diye mırıldandı.

Jack kaşlarını çatı. "Geri çekil Duke. Neyin var senin?"

Duke ellerini kaldırdı ve kenara çekildi. "Özür dilerim. Sadece seninle ilgilenmeye çalışıyordum. Tek istediği bir sadakaysa duygularının incinmesini istemedim."

"Bizi Adam'dan tanıımıyordu. Hope'a yardım etmeye kalbinin iyiliğinden geldi. Gidiyordu ve DNA örneği vermesi için ısrar eden sendin," dedi Jack. "Şimdi de sanki bir şey çalacakmış gibi davranıyorsun. Hope haklı. Konuşmayı kes ve bana yardım et."

Duke aceleyle merdivenlerden indi ve Hope'a çabucak sarıldı. "Özür dilerim, tatlım. Seni üzmemiştik."

Merdivenlerden çıkıp eve girmesine yardım ettiklerinde Hope hiçbir şey söylemedi. Eve dönüş yolculuğu rahatsız edici olmuştu ve şimdi o da üzgündü. Sadece yatağında olmak ve Duke'un diktatörce sesini duymamak istiyordu.

Ve sonra Duke'un telefonu çaldı. Arayanın kimliğine baktı ve kaşlarını çatı. "Buna bakmam gerek. Jack, onu tek başına yatak odasına götürebilir misin?"

"Evet, iyiyiz," dedi Jack, sonra koridordan geçip yatak odalarına gitmesine yardım etti ve otururken yatağındaki örtüleri geri çekti.

"Aman Tanrım, çok ağrım var," dedi Hope.

"Ağrı kesicilerin cebimde, bebeğim. Pijamalarını giymek ister misin?" Jack sordu.

"Hayır. Şimdilik sadece uzanmak istiyorum."

Jack bir bardak su almak için banyoya koştu, sonra geri geldi, ona uzattı ve cebinden hapları çıkarırken sandalyesinin yanında bir dizinin üzerine çöktü.

"Al bakalım. İki tane alman gerektiği yazıyor," dedi ve ilacı kızın eline tutuşturduktan sonra yutmasını izledi. "Duke duygularını incittiği için çok üzgünüm. Yarın gidip kız kardeşinle kendim konuşurdum ama seni burada yalnız bırakmayacağım. Eğer seninle kalacak birini bulabilirsem, bunu yapacağım. Bu senin için bir mucize ve bunu biliyorum. Onun büyümüş haliyle tanışman için sabırsızlanıyorum. O sadece senin daha genç ve daha sert bir versiyonun."

Hope'un yüzünden yine yaşlar süzülüyordu. "Tanrı onun kalbini korusun."

"Tatlım, arayı kapatmak için hayatınızın geri kalanını harcayacaksınız. O artık kayıp değil, değil mi?" "Doğru," dedi Hope. "Artık uzanmaya hazırım."

Jack yatağa girmesine yardım etti, sonra eğildi ve onu dudaklarından öptü. Nazik bir öpücüktü, ama uzaklaşırken özlem dolu bir öpücüktü.

"Seni çok seviyorum Hope, çok. Evde olduğun için minnettarım." "Ben de seni seviyorum," dedi Hope.

Jack onun omzunu okşadı ve odadan çıkarken kapıyı kapattı, ancak Duke'un mutfaktan yüzünde bir gülümsemeyle çıktığını gördü.

"Arayan laboratuvardaki Mark Lyons'tı. DNA testi pozitif çıktı. Hope ve Mercy Dane tam kan kardeşler."

Jack'in gözleri kısıldı. "Evet, bunu sana zaten söylemişti, o yüzden-"

Duke iç çekti. "Bakın, ben zaten özür diledim ve Savannah'ya kendim gidip kadına haberi vereceğim."

"Ve onu burada kalmaya davet edeceksin ve hiçbir konuda eşeklik etmeyeceksin. Anladın mı?" Jack sordu.

Duke kimsenin, özellikle de küçük kardeşinin kendisini aşağılamasından hoşlanmazdı ama zaten sallantılı bir zeminde yürüyordu ve buna izin verdi. "Evet, elbette. Ben kalpsiz değilim."

"İyi. Birbirimizi anladığımız sürece," dedi Jack. "Ben biraz yemek hazırlayacağım. Hope şimdi dinleniyor."

"Ben de yoldaki kırık çit teline bakmaya gidiyorum. İhtiyacımız olan son şey sığırların dışarı çıkması."

"Tamam," dedi Jack ve Duke arka kapıdan çıkarken mutfağa gitti.

* * *

Mercy'nin Blessings'ten dönüşünün üzerinden dokuz gün geçmişti ve o zamandan beri tek bir gece bile uyumamıştı. Polisten aralıklı olarak gelen mesajlar olmasaydı, Blessings'e yaptığı o çılgın yolculuk hakkında birinin hayatının kurtulmuş olmasından başka söyleyecek tek bir iyi şeyi bile olmayacaktı.

Daha çok anı gibi gelen rüyalar görüyordu; karanlıkta ağladığı, yumuşak ellerin ve nazik bir sesin onu kendine çektiği rüyalar ama bunların gerçek mi yoksa hüsnükuruntu mu olduğunu anlayamıyordu. Ayrıca rüyasında polisi ve sevişerek geçirdikleri o geceyi de görüyordu.

Dün izin günüydü. Günü evini temizleyerek ve çamaşır yıkayarak geçirmişti ve bugün de işe gitmeden önce yemek pişiriyordu. Sıkıntılı olduğunda yaptığı şey buydu.

Şimdi, fırındaki balkabaklı keklerin kokusu daireyi dolduruyordu. Çok fazla yapmıştı. O

Çünkü ona yemek yapmayı öğreten üvey annesinin her zaman doyurması gereken bir sürü boğaz vardı. Ve birkaç saat içinde işe gitmesi gerektiğinden, keklerin çoğunu bara götürürdü. Birkaç dakika sonra zamanlayıcı çaldı. Onları fırından çıkardı, kapattı ve mutfağı temizlerken soğumaları için bir kenara koydu.

İşini bitirdiğinde saat öğleden sonra 3:00 olmuştu. Öğle yemeği yememişti ve buzdolabında fazla bir şey kalmamıştı, bu yüzden mutfak masasına bir bardak süt ve sıcak bir çörekle oturdu, üzerine tereyağı sürdü ve eriyen tereyağı parmaklarından tabağa damlarken yedi. Bu kadar lezzetli bir şeyi ziyan etmek istemediğinden, son ısırığıyla damlaları sildi ve ağzına attı. Bir tane daha yemeyi düşündü, sonra pencereden dışarı baktı.

İç çekti. Yağmur yağıyordu, keşke bir arabam olsaydı dediği günlerden biriydi.

* * *

Mercy işe koyulduğunda Moose kasadaki bozuk paraları sayıyordu. Mercy'nin taşıdığı kabı görünce sırtıttı. "Lütfen bana bir şeyler pişirdiğini söyle."

"Bir şeyler pişirdim," dedi ve barın öbür ucuna doğru kaydırıldı.

Plastik kabın kapağını açtı ve sonra inledi. "Oh adamım, oh adamım, oh adamım. Muffin! Balkabağı ekmeği gibi kokuyor. Balkabağı mı bu?"

"Tüm gün boyunca," dedi ve eşyalarını kilitlemek için arka odaya kayboldu, geri dönmeden önce bar önlüğünü bağladı ve cebine yeni bir sipariş defteri koydu.

Birkaç dakika içinde Barb, Moose'un dönüşümlü olarak çalıştırdığı beş garsondan biri olan Farrah Welty ile birlikte geldi. Farrah'ın sivri bir dili ve hınzır bir zekâsı vardı. Bir zamanlar çok güzeldi. Şimdi eski halinin botokslu bir versiyonuydu ve göğüs ameliyatı için para biriktirmek amacıyla barda çalışıyordu. Dört çocuk ve kırk beş yıllık zorlu bir yaşamdan sonra göğüslerinin 36 beden olduğunu iddia ediyor ve bunun düzeltilmesini istiyordu.

Kızlar barın sonundaki kabı ve Moose'un elindeki çöreği görünce ikisi de ciyakladı. "Mercy yine mi pişirdi? Tanrım, onlardan bir tane istiyorum," dedi Farrah.

"Hayatında yediğin en güzel balkabağı ekmeğini yemek gibi," dedi Moose.

Barb inledi. "Lanet olsun, diyetim de gitti. Bu sefer yirmi dört saat dayanamadım," dedi kendine yardım ederken.

Mercy gülümsedi. Yaptığı herhangi bir şeyden gurur duyduğu pek sık görülmezdi ama iyi bir aşçı ve daha da iyi bir fırıncı olduğunu biliyordu.

Saat sekiz olduğunda Road Warrior Bar gürültülü ve sallanıyordu. Moose ses sistemini country müziğe ayarlamıştı ve arkadaki ocakta acı biber ısıtıyordu. Yarım düzine kamyoncu geceyi geçirmek için park yerine gelmişti. Bira, acı biber ve birkaç bilardo oyunundan sonra gecenin geri kalanını yataklı kabinlerde geçireceklerdi.

Big Boy ve birkaç motorcu arkadaşı da dahil olmak üzere diğerlerinin çoğu müdavimdi. Şimdiye kadar sarhoş olmakla meşgul oldukları için garson kızları taciz etmeyi dert etmemişlerdi.

Kapı açılıp Dük Talbot içeri girdiğinde Mercy başka bir siparişle bara dönmek üzereydi. Adamın odayı taradığını görünce kalbi küt küt atmaya başladı ve onu görüp sırtıttığında da titremeye başladı. Karşısında durup gülerek konuşmaya başladığında, kafasının içindeki uğultudan söylediği tek kelimeyi bile duyamıyordu. Ve sonra onu omuzlarından tuttu. Altındaki toprak kaymadan hemen önce "tam kan kardeş" ve "seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum" kelimelerini duydu

ve her şey karardı.

Duke onu yere düşmeden yakaladı ve kollarına aldı. Her iki garson da koşarak gelip Moose'a bağıırken, kızın başı koluna doğru sallanıyordu. "Ona ne yaptın?" Moose onu Duke'un kollarından çekip çıkarırken hırladı.

Adam onu şok olmuş müşterilerin masalarının yanından geçirip ofisine doğru götürürken bir bez bebek gibi yere yığıldı.

Duke onun peşindeydi, o giderken açıklama yapıyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece ona kız kardeşiyle ilgili haberleri veriyordum ve o da bayıldı."

Moose, Mercy'yi ofisindeki eski kanepeye yatırdı ve kapıda duran Farrah'a bağırdı. "Bana ıslak bir bez getir ve temiz olduğundan emin ol," dedi ve sonra dönüp Duke'un göğsüne parmağını soktu. "Mercy'nin kız kardeşi yok, o yüzden başka bir bahane bulsan iyi olur dostum."

Adam onun iki katı olmasına rağmen Duke geri adım atmadı. "Onun bir kız kardeşi var. Sadece bunu bilmiyordu. Kan bağışında bulunmak için Blessings'e geldiğinde anladılar."

"Kan bağış hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" Moose dedi ki.

"Biliyorum," dedi Barb. "Bir hafta kadar önce. Bir kadın ölmek üzereydi ve kan nakline ihtiyacı vardı ama nadir bulunan bir kan grubuna sahipti. Mercy ile aynı kan grubundan."

Farrah elinde ıslak bezle koşarak geldi, bezi katladı ve Mercy'nin alnına yerleştirdi. "Mercy, tatlım, uyan," dedi Farrah.

Mercy inledi.

Duke kaşlarını çatı. Beklediği tepki bu değildi ve bu bar ya da Mercy'nin arkadaşları olduğu belli olan alt sınıftan insanlar hakkında yargılayıcı olmamaya çalışıyordu.

Mercy ıslak bezi alnından itti, bacaklarını kanepenin kenarına doğru salladı ve doğrulup oturdu. "Bayılmışsın," dedi Moose.

Mercy, "Ben hiç bayılmam," diye mırıldandı ve sonra Duke'u tekrar görüp hatırladı. "Tekrar söyle."

"Hope senin kız kardeşin. Hastaneden çıktı ve seni göreceği için çok heyecanlı. Seni Blessings'e götürmeye geldim."

Mercy kaşlarını çatı. Adam yine aynı şeyi yapıyordu; ona söz hakkı vermeden planlar yapıyordu. "Beni hiçbir yere götürmüyorsun," dedi Mercy ve ayağa kalktı.

Duke kaşlarını çatı. "Kız kardeşinle tanışmak istemiyor

musun?" Mercy'nin gözleri kısıldı. "Evet, ama oraya

kendim giderim." "Ama-"

Bir elini kaldırdı. "Sadece dur. Lütfen."

Duke'un kaşları daha da çatıldı. İnsanların herhangi bir konuda onunla aynı fikirde olmamasına alışık değildi. Moose yabancıya ters ters baktı. "Demek Mercy'nin bir kız kardeşi var. Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Mercy'nin kız kardeşi Hope benim baldızım. O ve kardeşim neredeyse on yıldır evliler. Aralarındaki bağlantıdan şüphelenen bendim. DNA testi yaptırması için onu teşvik eden de bendim. Dün öğrendim ve bu gece ona haberi vermek için buraya geldim."

"Ve artık biliyor," dedi Moose. "Ne yapacağı ona bağlı, değil mi?"

"Sanırım," dedi Duke.

Mercy iç çekti. "Moose... Üzgünüm ama biraz ara vermem gerekiyor. Bu vahyi keşfetmeye ve hayatımda nasıl bir rol oynayacağını görmeye ihtiyacım var."

Moose onun omzunu sıvazladı ama gözlerinde yaşlar vardı. "Anlıyorum ve hepimiz senin adına

mutluyuz kızım. Bunu biliyorsun. Yapman gerekeni yap, sadece her zaman bir işin olacağını bil.

Burada, eğer istersen."

"Teşekkür ederim," dedi ve Barb ile Farrah'ın ağladığını görünce kendi gözyaşlarına da hâkim oldu. "Çocuklar! Beni de ağlatmayın."

Ona sarıldılar. "Senin adına mutluyuz. Sadece seni özleyeceğiz," dedi Barb. "Ve senin yemeklerini," diye ekledi Farrah.

Duke onun buradaki bağlarının güçlü olduğunu görebiliyordu. Ne kadar çabuk iyi bir ortama girerse o kadar iyi olacaktı.

"Evine git," dedi Moose. "İyi uykular ve iyi yolculuklar." "Hepinize teşekkür ederim. İrtibatta kalacağım. Söz veriyorum."

Mercy'yi Duke'la yalnız bırakarak bara geri döndüler. "Ee?" diye sordu.

"Toplanmak için eve gidiyorum. Sen de beni takip edebilirsin. Orada daha çok konuşuruz."

Davet Duke'ü memnun etti. Şimdi bir yerlere varıyorlardı.

Eşyalarını toplayıp bara doğru ilerledi, sonra da kapıdan çıktı.

Bölüm 7

Koca Oğlan sarhoştı ve Mercy'nin bir yabancıyla çıktığını neredeyse kaçırıyordu. Kadının ona zaman ayırmaması onu sinirlendirmişti. Adamın onunla ne işi olduğunu merak etti, sonra da bir tür polis olabileceğine karar verdi.

Barb masasının önünden geçerken gömleğinin kuyruğundan tuttu. "Hey, arkadaşın nereye gidiyor? Tutuklanacak mı?"

Barb onun eline vurdu ve ulaşamayacağı bir yere gitti. "Hayır, o bir polis değil ve nereye gittiği de seni ilgilendirmez. Ama umarım her neredeyse, senin saçmalıklarına katlanmak için geri dönmek zorunda kalmaz."

Koca Oğlan onun gidişinin kalıcı olabileceğinden ürkmüştü. Bu onun planlarına uymuyordu. Kadının bir Harley'e biniyor olması onu ona çeken ilk şey olmuştu. Aylarını onu kızdırmakla geçirmiş, sonunda onu alt edip kendi fahişesi haline getirebileceğine inanmıştı. Bunun onu son görüşü olduğunu düşünmek istemiyordu ama bunu yarın düşünecekti.

"O zaman masaya bir tur daha içki getirin ve bize biraz acı biber ve kraker getirin. Acıktık!"

* * *

Mercy her zamanki gibi eve doğru yola koyuldu, kuyruğundaki farların aşırı bilincindeydi. Duke Talbot'un kendisine verdiği haberden o kadar etkilenmişti ki ağlama isteğiyle mücadele ediyordu. Bu noktada nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ama korkmuştu. Nasıl kız kardeş olunacağını bilmiyordu. Bir ailenin parçası olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Apartmanın önüne geldiğinde, zihnine müthiş bir duvar örmüştü. Duke Talbot'tan hoşlanmıyordu. Çok saldırgandı ve sınırlarını ne kadar çabuk belirlerse o kadar iyi olacaktı.

"Beni takip edin," dedi bisikletini kilitleyip merdivenlerden yukarı çıkıp binasına girerken.

Duke onu takip etti, yaşam koşulları hakkında bir fikir edinmeye başlamıştı bile ama iş yeri hakkında düşündüğünden daha fazlasını düşünmüyordu. Kayıp kız kardeşini buldukları için Hope adına mutluydu ama tüm bunlar Mercy için sorun değilse, onu düzgün bir zihin yapısına kavuşturmak için ellerinden geleni yapmaları gerekiyordu.

Mercy, peşinde Duke olduğu halde binaya girdi. Dairesinin kapısının kilidini açtı ve içeri girerken ışığı yaktı. "Otursana. Ben Blessings'e gitmeden önce aynı sayfada buluşmamız gerekiyor. Önce onun yaşadığı yeri tarif etmeliyim."

Kaşlarını çattı. "O mu? Adı Hope."

"Şu anda sen onu tanıyorsun ama ben tanımıyorum," dedi Mercy. "Yol tarifi lütfen."

Duke iç çekti. Hiçbir şey hayal ettiği gibi gitmiyordu. Burada onun yaşam tarzlarından faydalanacağını hayal ediyordu ve şimdi onun gelmek istediğinden bile emin değildi.

"Aslında yol tarifi biraz karışık. Taşrada yaşıyoruz ve sizi oraya götürecek sokak tabelaları yok."

Kaşlarını çattı. "Biz mi? O ve kocası sizinle mi yaşıyor?"

"Jack ve bana aile çiftliğimiz miras kaldı. İkimiz de çalışıyoruz. Büyüdüğümüz evde yaşıyoruz ama bu iki katlı büyük bir ev. Bizim oturduğumuz iki odanın yanı sıra üst katta üç boş yatak odası daha var. Orada kalmak size ve Hope'a birbirinizi yeniden tanımak için bolca zaman ve hatırlayamadığınız her şeyi size anlatması için bolca zaman verecek. İşine dönecek kadar güçlenmesi haftalar alacak."

Mercy razı oldu. Hope'a olabildiğince yakın olmak mantıklıydı, özellikle de iyileşme sürecindeyken. "Evet. Tamam."

"Güzel, o zaman anlaştık," dedi Duke. "Yarın geliyor musun?"

"Evet."

Ona bir kartvizit uzattı. "Blessings'e vardığında beni ara. Kasabaya geleceğim ve sen de beni çiftliğe kadar takip edebilirsin."

Kartı pantolonunun cebine attı. "Yarın görüşürüz."

"Bak, eğer getirecek çok şeyin varsa, neden bu gece toplayabildiğin kadarını toplamıyorsun ve senin için geri götürmeme izin vermiyorsun?"

Ona hayır demeye başladı ama sonra fikrini değiştirdi. "Evet, tamam. Televizyon orada, kumandası da kanepenin üzerinde. Ben giysileri ve bulaşıkları toplarken sen de önce onları yerleştirmeye başlayabilirsin."

"Bulaşığa ihtiyacınız olmayacak," dedi Duke. "İhtiyacınız olan her şey bizde var."

Mercy ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Eşyalarımı geride bırakmıyorum. Hayatımın geri kalanında seninle yaşamayacağım. Onlara tekrar ihtiyacım olacak."

"Oh, öyle demek istemedim - evet, elbette. Televizyonunuzla başlayacağım," dedi ve bağlantıları sökmeye başladı.

Mercy yatak odasına doğru giderken panik yapmamaya çalıştı ama aman Tanrım, bir kız kardeşi vardı! Artık bu dünyada yalnız değildi ve Blessings'e geri dönüyordu. Elbette polis şefini arada sırada görecekti.

* * *

Duke Mercy'nin bütün eşyalarıyla eve geldiğinde Hope uyuyordu. Kutuları gece için garaja yığdı ve televizyonu eve taşıyıp mutfığa bıraktı.

Ertesi gün uyandığında aklında Mercy vardı. Jack'in Mercy'nin bir kız kardeşi olduğunu hatırlamadığını söylediğini hatırladı ve bu kalbini kırdı. Ona hatırlayacağı şeyler söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı ve sonra vazgeçti. Şu andan başlamaları ve geçmişi hayatlarına uydurmaya çalışmamaları gerekecekti.

Jack onun endişeli ve üzgün olduğunu ve her şeyi yoluna koymayı çok istediğini biliyordu. Hope'u kontrol etmek için yatak odasına gitti ve onu televizyonun sesini kapatmış, pencereden dışarı bakarken yakaladı.

"Tatlım, senin için ne yapabilirim?"

Hope televizyonu kapattı. "Sarıl bana."

Yatağın kenarına oturdu ve onu yavaşça kollarının arasına aldı. O kadar çok yeri incinmişti ki sıkmaya korktu, onun yerine başının üstünü öptü. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Göreceksin. Bugün buraya geliyor. Duke dün gece eşyalarının çoğunu eve getirdi. Ulaşım için sadece Harley'i olduğu için, taşıyamayacağı her şeyi getirmeyi teklif etti."

Hope'un gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Bugün burada olacak! Onun için bir yatak odası hazırlamalıyız. Ona üst kattaki büyük odayı verelim. Çarşafların değiştirilmesi gerek. Tozunun alınması ve yerlerin temizlenmesi gerek."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Başka ne yapabilirsin?"

Gülümsemi. "Başka bir şey olduğunu nereden bildin?" "Çünkü seninleyken her zaman başka bir şey vardır."

Parmaklarını elinin üzerinde gezdirdi ve başparmağıyla evlilik yüzüğünü dalgınca ovuşturdu.

"Tavan arasında eski mavi bir kutu var. Sanırım annenin sandığının yanında. Onu aşağı getirir misin?"

burada bana?"

"Elbette, tatlım. İçinde ne var?"

"Ailem beni evlat edindiğinde son kaldığım koruyucu aileden yanımda götürdüğüm şey. Yıllardır bakmadım ve artık içinde ne olduğundan emin değilim ama Mercy için bir şeyler çağrıştırabileceğini umuyorum."

"Oh, iyi fikir. Önce sana bunu getireyim, sonra da yatak odasıyla ilgilenirim, tamam mı?" Başıyla onayladı ve odadan çıkmaya başladığında onu durdurdu.

"Jack?" "Ne var bebeğim?"

"Benden nefret edeceğinden korkuyorum."

Jack başını salladı. "Hayır. Bence onun hakkında yanılıyorsun. Onunla sadece bir kez karşılaştım ama bana kin tutan biri gibi gelmedi. Oldukça açık sözlü ve verici biri. Aksi takdirde, o kan kaydına kaydolmaz ya da daha gün ışımadan Blessings'e o telaşlı yolculuğu yapmazdı. Onu göz ardı etme, tamam mı?"

Hope, "Evet, tamam," dedi ve onu gülümseyerek uğurladı.

Ama o gittiği anda gözlerini kapattı. O zaman bile, gözyaşları kalın, siyah saçlarında kaybolmadan önce şakaklarından aşağı kaydı.

* * *

Ruby Dye, Curl Up and Dye'ı adımlarında bir sıçramayla açtı, sonra yeni saç rengini tekrar kontrol etmek için çalışma masasındaki aynanın önünde durdu. Dükkânın reklamını yapmak için sık sık saç rengini değiştirirdi ama bu kez bunu yeni başlangıçlar için yapmıştı - bir daha karşısına çıkmasını hiç beklemediği bir şey.

Pencerelerden gelen güneş ışığı zengin vurgulara takılıyordu. Daha önce hiç çilek sarısı yapmamıştı ama kendine baktıkça gülümsemesi daha da genişliyordu.

Kırk beş yaşındaydı ve güzel hissetmek bugünlerde pek düşündüğü bir şey değildi, ama şu anda güzel hissediyordu - en azından Ruby Dye'ın hiç hissetmediği kadar güzel. Yemek masasının üzerinde taze bir buket çiçek vardı - gizli hayranının bir başka hediyesi.

Arka kapı açıldı ve Mabel Jean elinde bir yığın temiz havluyla içeri girerken çarparak kapandı.

"Oooh, Ruby! Abla! Bu renge bayıldım."

Ruby gülümsedi. Güneylilerin ona Rahibe diye hitap etmesini seviyordu. Bu ona ait olduğunu hissettiriyordu. "Teşekkür ederim. Görünüşümü değiştirmenin zamanının geçtiğini düşündüm."

"Bu seferki çok iyiydi," dedi ve havlularını manikür istasyonunun arkasındaki rafa taşıdı. "Bu sabah erken bir randevum var. Rachel Goodhope manikür yaptırmak için geliyor. Pansiyonundaki son misafirinin dün gece ayrıldığını ve tırnaklarının berbat durumda olduğunu söyledi."

"Tamam. Madem buradasın, seni dükkâna bırakıp para üstü almak için bankaya gideceğim. İhtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim ama teşekkürler," dedi Mabel Jean. "Yine de, eğer tatlı çörekler getiriyorsanız, bir tane alacağım."

Ruby sırtıttı. "Neden şaşırmadım ki? Çok tatlıya düşkünsün."

Mabel Jean ekstra kıvrımlı kalçalarını okşarken kıkırdadı. "Ve buna uygun bir vücut," dedi.

"Her şey yolunda," dedi Ruby. "Uzun sürmeyecek."

Çantasını aldı ve arka kapıdan çıktı.

* * *

Jack tavan arasından Hope'un istediği mavi kutuyu taşıyarak indi ve içinde ne olduğunu görmek için aceleyle yatak odalarına gitti ama Hope uyuyakalmıştı ve kutu ağır bir iple bağlanmıştı. Daha sonra göreceği için kutuyu yatağın ayak ucuna koydu ve parmak uçlarında odadan çıkmadan önce komodinin üzerine bir makas koydu.

* * *

Peanut Butterman, karabuğday krepleri ve sosis halkalarıyla dolu karnıyla Granny's Country Kitchen'dan çıkarken Ruby Dye'in arabasıyla yanından geçtiğini gördü.

Her zaman onun ne yaptığını merak ettiği için durakladı ve fırının önüne park ettiğini görünce gülümsedi, arabadan indiğinde selam vermeyi düşündü. O anda nefesi boğazına takıldı ve nefes almayı hatırlayana kadar başı dönmeye başladı.

Onu Blessings'te dükkân açtığı günden beri tanıyordu ve yerel berber emekli olduğundan beri, son üç yıldır sürekli müşterisiydi. Saçlarını güneşin altındaki hemen hemen her renkte görmüştü ama onu daha önce hiç çilek sarısı olarak görmemişti ve göz kamaştırıcıydı.

Kadın elinde bir kutuyla fırından çıktığında hâlâ onu izliyordu. Sonunda selam vermek için elini kaldırdı ve kız el sallayıp gülümsediğinde inledi. Sarışınlara her zaman bayılmıştı ve şimdi neyi kaçırdığını merak ediyordu.

"Günaydın!" diye seslendi ve ardından kutusunu arka koltuğa koyup arabaya bindi ve uzaklaştı.

Sokaktan dükkânına doğru ilerlerken, köşeyi dönüp arka tarafa park ederken ve gözden kaybolurken Peanut'ın eli hâlâ havadaydı.

"Hey Peanut, neyi işaret ediyorsun?"

Peanut gözlerini kırptırdı, elini bıraktı ve sonra sırtındaki bir kası germekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve soruyu kimin sorduğuna bile bakmadan uzaklaştı.

* * *

Lon Pittman arabasını doldurmak için Stop and Go'ya girdiğinde saat öğlene yaklaşıyordu. Duke

pompaların diğerk tarafında durdu ve aynısını yapmaya başladı.

"Günaydın, Şef," dedi Duke.

Lon kartını pompaya okuturken başıyla onayladı. "Günaydın Duke. Hope nasıl? Dün serbest bırakıldığını duydum."

"Evet, evde ama yine de biraz dinlenmesi gerekiyor. Ona kavuştuğumuz için gerçekten çok mutluyuz." "Bu harika bir haber," dedi Lon.

"Ve başka haberler de var," dedi Duke. "Hastanede tanıdığınız ve Hope için kan bağışında bulunmak üzere buraya gelen kadını hatırlıyor musunuz?"

Onu asla unutmayacağım. "Evet, hatırlıyorum."

"Hope'un uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi olduğu ortaya çıktı. Hope koruyucu aileden evlat edinilmiş ve onu evlat edinen aile küçük kız kardeşini geride bırakmış. Sanırım ayrıldıklarında Mercy üç yaşlarındaymış."

Lon'un kalbi küt küt atmaya başladı. "Kız kardeşi mi? Yani Blessings'e geri mi dönüyor?" "Evet. Bugünlerde."

"Peki Blessings'e geldiğinde bunların hiçbirini bilmiyor muydu?" Lon sordu.

"Hayır! Aslında hiçbir yerde ailesi olduğunu bilmiyordu. Koruyucu aile sisteminden ayrılmış ve o zamandan beri tek başınaymış. Hastanede boynundaki doğum lekesini gördüğümde bir bağlantı olduğundan şüphelendim... Hope'un yıllar boyunca defalarca bahsettiği bir şeydi. Onu DNA örneği vermeye ikna ettik ve birkaç gün önce bunun doğru olduğuna dair bir telefon aldık. Jack Hope'u eve getirene kadar ona bunlardan hiç bahsetmemişti, tahmin edebileceğiniz gibi çok mutlu oldu."

Lon kendisine şehrin anahtarları verilmiş gibi hissetti ama bunu belli etmemeye çalıştı. "Bu inanılmaz," dedi Lon ve sonra pompası çalışmaya başladı. "Sanırım onu burada, Blessings'te daha çok göreceğiz."

"Evet. Elbette bizimle kalacak ama umarız Blessings'i evi haline getirir."

Lon'un yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bazı günler diğerlerinden daha iyi başlardı ve bu gün iyiye doğru bir dönüş yapmıştı. "Bu harika. Hope'a elimden gelenin en iyisini ver," dedi, makbuzunu cebine koydu ve arabasına binip uzaklaştı.

Duke benzin almayı bitirdi ve yem dükkanına gitmeden önce şehir merkezindeki bankaya yöneldi. Bir yük sığır küpüne ve birkaç blok tuza ihtiyacı vardı ve o kasabadan ayrılmadan önce kadının Blessings'e varmasını umuyordu, böylece iki yolculuk yapmak zorunda kalmayacaktı.

Mercy Dane'i görme fikri kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Onun zevkine göre fazla açık sözlüydü ama çok güzeldi ve onlarla birlikte yaşayacağı için onu bir eş olarak şekillendirmeyi düşünüyordu. Erkek kardeşlerin kız kardeşlerle evlenmesi, iki kadını aynı çatı altında mutlu etmenin mükemmel bir yolu olabilirdi. Aşık olmayı henüz pek düşünmemişti.

* * *

Mercy, soğuk ve berrak bir Savannah sabahında, Harley'sinin arkasına bağladığı bir spor çantası ve ceketinin altındaki para kemerinin içindeki dondurucuda biriktirdiği parayla geçmişini geride bıraktı. Bu kız kardeşiyle tanışmak için sabırsızlanıyordu ve hayatın onu olumlu bir yöne götürdüğünden umutluydu. Polislin geçmişinde pişmanlık duymadığı tek erkek olması, ona tek gecelik bir ilişkiyi daha fazlasına dönüştürebilecekleri umudunu veriyordu.

Otoyoldaki kilometreler bir makaradan sarkan kurdele gibi arkasından akıp gidiyor, ileride ne

olacağını bilinmeze bırakıyordu. Motorun gürültüsü ve kaskının yanından ıslık çalarak geçen rüzgâr yeni bir şarkı söylüyordu. O

tüm sözleri bilmiyordu ve henüz sonunu duymamıştı, ama müzik tamamen onun içindi.

Kardeşim.

Bir kız kardeşi vardı.

*Benzediğini söyledikleri bir kız
kardeş. Hayatını kurtardığı bir
kız kardeş.*

Mercy ironiyi çok iyi anladı. Kurtarılmasına yardım ettiği bir kadın onu da kurtarmak üzereydi. Hiç ailesi olmamıştı. Daha önce hiç kimseye ya da hiçbir yere ait olmamıştı. Blessings onun için bir lütuf olabilir miydi? Bir yere ait olacak kadar kabul görecekti miydi?

Blessings'e vardığında saat on buçuk olmuştu. Deposunu doldurmak ve tuvalete gitmek için şehir sınırlarının hemen içinde küçük bir benzin istasyonunda durdu. Harley'den indi, kaskını çıkardı ve bacaklarını ve sırtını rahatlatmak için gerinmeden önce gidonun üzerine astı.

George Franklin pompaların diğer tarafında çiçekçi dükkânından gelen dağıtım kamyonetini doldururken, eşi Myra da kamyonetin içinde çiçek tedarikçisiyle konuşuyordu. Birbirlerinden habersiz ikisi de motorcunun gelip park ettiğini gördü.

Myra sürücünün bir kadın olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çattı ve onun uzun saçlarını savurup hiç de kadınsı olmayan bir şekilde gerinmesini izlerken bir kez daha kaşlarını çattı. Siyah deri pantolonu başlı başına bir dedikodu başlatmaya yetiyordu ve George'un aval aval baktığını görünce dikkatini çekmek için telefonunu cama vurdu.

George onun tıkrıklarını duydu ve arkasını döndüğünde onun onaylamaz bir tavırla başını salladığını görünce içini çekti. Bir erkek artık başını bir yere belaya sokmadan güzel bir kıza bakamıyordu bile. Bu yüzden başını eğdi ve sağ arka tekerleğin altındaki betondaki yağ lekesine odaklandı.

* * *

Tanımadığı iki kişi arasında bir sohbet konusu haline geldiğinin farkında olmayan Mercy, Harley'e benzin doldurduktan sonra anahtarları ve kaskını alıp tuvaleti kullanmak üzere içeri girdi.

Dışarı çıktığında minibüs gitmişti ve yaşlı bir adam kamyonetine benzin dolduruyordu. Harley'e bindi ve Duke Talbot'un gelmesini beklemek için park edecek merkezi bir yer arayarak kasabaya doğru sürdü. Piggly Wiggly'nin önündeki geniş alanı görünce, dükkânın önüne kadar sürdü. Rüzgâr şiddetliydi ve bisikletten indiğinde Duke'u aramak için hızla rüzgârdan uzak bir oyuğa girdi. Araması telesekretere düşmüştü, bu yüzden ona nerede olduğunu söyledi ve beklemek için yakındaki metal bir banka oturdu.

Çok geçmeden havanın soğuşunu tekrar hissetti ve bankı rüzgârdan kurtarmak için ayağa kalktı, sonra da Bereket kasabasına daha yakından baktı.

Bölüm 8

Mercy uzun süre beklememişti ki siyah pantolon ve pembe üniforma giyen küçük, sevimli bir sarışın arabasıyla geldi. Arabadan iner inmez girişe doğru yöneldi.

Kadın ona doğru bakıp oturduğu yere doğru hızlı bir dönüş yaptığında Mercy şaşırdı. "Merhaba tatlım! Sen Mercy Dane'sin, değil mi? Tıpkı Hope'a benziyorsun."

Mercy gülümsemekten kendini alamadı. Kadın çok sevimliydi. "Evet, ben Mercy."

"Ben Ruby Dye. Main'de Curl Up and Dye adında bir kuaför salonum var. Hepimiz sizin adınıza çok mutluyuz kızlar. Blessings'teki herkes buna çifte mucize diyor... bilirsiniz... hem onun hayatını kurtardınız hem de kayıp bir kız kardeşi buldunuz."

Mercy gülümsedi. "Memnun oldum Ruby."

"Hope'a kendini iyi hissettiğinde dükkana gelip ücretsiz saç modeli yaptırmasını söyleyin. Ve bu senin için de geçerli. Buna benden 'Blessings'e hoş geldin' hediyesi diyebilirsin."

"Teşekkürler," dedi Mercy. "Ona söyleyeceğim, ayrıca hediye için de teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Ruby. "Koştuğum için üzgünüm ama bir sonraki randevumdan önce birkaç şey almam gerekiyor. İyi günler tatlım ve Blessings'e hoş geldin."

Ruby dükkânın içinde kaybolduğunda Mercy hâlâ gülümsüyordu. Banktaki pozisyonunu değiştirdi ve tam bir polis arabası otoparka girerken başını kaldırıp baktı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu polisti, onun polisi.

Adam bisikletinin yanında durduğunda, kadının ensesindeki tüyler diken diken oldu. Artık aralarında bir geceden fazla seks vardı. Aralarındaki tuhaf ilişkiye bir de telefon mesajlarıyla geçen geceler eklenmişti ve kız, adamın bu mesajları göndermeyi bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. Bu düşünce onu üzdü.

* * *

Lon Pittman Ana Cadde'nin kuzey ucunda ilerlerken önünde bir motosiklet gördü ve motosiklet Ana Cadde'den Piggly Wiggly otoparkına döndüğünde onu takip etti çünkü motosikleti ve sürücüsünü tanıdı. Hissettiği heyecana kapılmamaya çalıştı ama o buradaydı! Onu tekrar görecek. Alışılmadık tanışıklıklarından ne çıkacağını bilmiyordu ama ona mesaj atmak masumca başlamıştı ve şimdi büyük bir mesele haline gelmişti. Uzun zaman önce paylaştıkları kısa cinsel bağ bir yana, şu anda hissettiği duygusal bağ çok güçlüydü ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

Dönüp dükkâna giden yolu takip etmeden önce Main'in güney ucuna kadar gitti. Harley'i gördü ama yaklaşıp ona kadar onu göremedi. Kadın yalnızdı ve soğukta bekliyordu, muhtemelen Talbot'ları

bekliyordu. Onunla buluşmayı beklerken neler düşündüğünü ancak hayal edebiliyordu.

sahip olduğunu hiç bilmediği bir aile.

Ön girişe yaklaşıp kadar nihayet onun yüzünü tekrar gördü ve tıpkı hastane bekleme odasına girdiği zamanki gibi, kendini enayi gibi hissetti. Hatırladığı kadar güzeldi ve tekerlekler üzerinde bir gözüpekti. O Harley'in üzerinde oturuşu, sanki bir kovboyun Mustang'i parçalaması gibi, Blessings'e doğru çılgınca bir sürüş yapması oldukça seksiydi. Vahşi ve güzeldi ve onu terletiyordu. Her ne hissediyorsa korkunç derecede iyiydi.

Harley'inin arkasına yanaştı ve inerken onu izlerken yakaladı. Tek düşünebildiği *tökezlememektir*. Banktan birkaç adım ötede durdu, derin bir nefes aldı ve kızın gözlerinin içine baktı. "Mercy Dane, bunca yıldır seni Lucky olarak görüyordum. Yollarımızın tekrar kesişmesinin şanstın öte bir şey olduğunu söyleyebilirim ama iyi ki kesişmiş. Duyduğuma göre şehre taşınıyormuşsun. Seni şahsen görmek, uzun mesafeli bir mesajdan çok daha iyi. Sana Blessings'e sıcak bir hoş geldin demek isterdim ama belli ki bu havada donuyorsun."

Geçmişlerini tartışmayı reddetti ve şu anda olanlara odaklandı. "Teşekkürler. Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun."

Lon sırttı. "Evet, biliyorum. Aslında Blessings'teki neredeyse herkesin hikayenizi bildiğini tahmin ediyorum. Küçük kasabalar böyle bir yerdir. Hope Talbot'u seviyoruz ve böylesine ölümcül bir olaydan böylesine iyi bir sonuç çıktığı için çok mutluyuz." Onun ellerine uzandı. "Ve bencilce, ben de burada olduğun için çok mutluyum." Ve sonra ekledi, "Ellerin soğuk."

Sebepsiz yere biraz utanarak onları elinden kaptı. Kış mevsimiydi. Herkesin elleri muhtemelen soğuktu.

"Durduktan sonra eldivenlerimi çıkardım," dedi.

Başını salladı. "Peki, şimdi. Beklediğinizi gördüğüme göre, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Duke Talbot'un bana mesaj atıp yolda olduğunu bildirmesini bekliyorum. Kız kardeşimle buluşmak için onu çiftliklerine kadar takip edeceğim."

"Benimle birlikte arabanın içinde bekleyebilirsiniz. Isıtıcı açık."

Teklif kulağa hoş geliyordu ama çok uzun süre tereddüt etti.

"Sorun değil. Zararı yok. Faul yok. Yapmam gereken hızlı bir iş var. Hemen dönerim," dedi ve aceleyle dükkâna girdi.

Mercy tekrar yerine oturduğunda ellerini birbirine sürtüyordu ve adamın parfümünün hafif kokusunu aldı. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Şimdi onun kokusu hafızasında ve tenindeydi. Yemek için yeterince güzel kokuyordu.

Bir ilişki yaşama ihtimallerinin ne olduğunu düşünürken, telefonu Duke Talbot'tan gelen bir mesaja işaret etti.

Blessings'e hoş geldiniz diyen ilk kişi ben olayım! Ben de geliyorum.

Telefonu cebine geri koyarken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Ama sen ilk değilsin," diye mırıldandı ve kafasını kaldırdığında Lon'un elinde bir strafor bardakla aceleyle dükkândan çıktığını gördü.

"Al," dedi ve kadının eline tutuşturdu. "Şarküteriden sıcak çikolata. Seni içten dışa doğru ısıtacak ve dikkatli ol. Başlangıçta her zaman biraz fazla sıcak olur."

"Teşekkür ederim," dedi parmaklarını sıcak fincanın etrafında kıvrarak. "Oooh, bu çok iyi hissettiriyor."

Lon yüzündeki sırıtişın hissettiği kadar aptalca olmadığını umuyordu. "Tadı da oldukça güzel.

Eğer yakında haber alamazsan sana Talbot çiftliğinin yolunu göstermekten mutluluk duyarım."
"Sen dükkândayken Duke mesaj atmış. Yoldaymış."

Lon başını salladı. "O zaman uzun sürmez. Buradan çok uzakta değil ve bulması da oldukça kolay."

Gözleri kısıldı. "Bu ilginç, çünkü Duke bana oraya nasıl gideceğimi söylemenin çok zor olduğunda ısrar etti ve bunun yerine bana rehberlik etmesi gerektiğini söyledi."

Lon nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama gelişinin kötü bir başlangıç yapmasını istemiyordu. "Bir açıdan haklı olabilir çünkü burada sokak tabelaları ya da benzeri şeyler yok. Sadece birkaç yıl önce 911 sistemi kurulduğunda ambulans ve itfaiye araçlarının gidecekleri yeri bulabilmeleri için numaralandırılmış bazı yollar var. Yeni gelenler için kafa karıştırıcı olacağını tahmin ediyorum."

Mercy sıcak çikolatasından hızlıca bir yudum aldı ve üst dudağındaki köpüğü yaladıktan sonra Lon derin bir nefes aldı.

Tanrı merhamet etsin. Ona bakmayı kes, seni aptal. Ve sonra yüzünün etrafındaki küçük buğu bulutu dağılırken yavaşça nefes verdi.

Ana Cadde'ye doğru bakarken Duke'un siyah Dodge 4x4'ünün otoparka girdiğini gördü. "İşte geliyor," dedi işaret ederek.

Mercy heyecandan titredi. Kız kardeşiyle tanışmaya çok daha yakındı.

* * *

Duke, polis şefinin Mercy ile konuştuğunu görünce kaşlarını çattı ve sonra kendi kendini azarladı. İsteddiği kişiyle konuşma hakkına sahipti ve birbirlerini zaten tanıdıkları düşünülürse Pittman'ın da onunla konuşması beklenirdi.

Yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktı ve uzun hızlı adımlarla ona doğru geldi. Tam kollarını açıp onu kucaklayacaktı ki, bakışlarındaki ve vücut dilindeki değişimi fark etti. Demek ki en fazla bu kadar ileri gitmeye cesaret edebiliyordu. "Merhaba Mercy! Umarım yolculuğunuz olaysız geçmiştir."

"İyiymiş," dedi Mercy.

Duke, Lon'un varlığını kabul etmek için döndü. "Şef. Sizi gördüğüme sevindim."

"Ve sen," dedi Lon. "Hope ve Jack'e en iyi dileklerimi ilet." Sonra Mercy'ye göz kırptı. "Seni buralarda göreceğim."

Mercy onun arabaya binip uzaklaşmasını izledikten sonra sıcak çikolatadan son bir yudum alıp çöpe attı. "Tamam. Ben hazırım," dedi. "Yolu göster."

"Çok hızlı gitmeyeceğim," dedi.

"Çok yavaş gidersen muhtemelen seni ezerim," dedi Mercy.

Duke biraz irkilmiş görünüyordu, sonra hızla kamyonete bindi ve Mercy'yi de arkasına alarak otoparktan ayrıldı.

* * *

Hope taşınmayı düşünmek için kendine zaman tanıyarak yavaşça uyandı ve sonra yatağının ayak ucunda duran mavi kutuyu gördü. Çocukluk hatıralarını yeniden görmek için sabırsızlanarak yorganı bir kenara itti ve kutuyu oturduğu yere yaklaştırdı.

Başlangıçta kutu, polis onları annelerinin öldürüldüğü yerden karakola götürdüğünde o ve Mercy'nin yanındaydı ve sosyal hizmetlerden bir adam onları ilk koruyucu ailelerine götürdüğünde de onlarla birlikte gitti. Hope evlat edinilene kadar onlarla birlikte evden eve dolaşmış. O noktada, yeni evine gitti. Önceleri, evlat edinen annesi June öfkeyle onu tavan arasına kaldırına kadar pek çok

atışmanın kaynağı olmuştı.

Hope onu bir daha hiç görmemiş ve varlığını neredeyse unutmuştu, sonra June, Jack'le evlendiklerinde düğün hediyeleriyle birlikte onu da göndermişti. Taşınırken kutuların arasında görmüş olsa da bir daha hiç bakmamıştı. Ama bugün ilham almayı umuyordu - Mercy'ye tanidik gelebilecek bir şey.

Makasa uzandı. Bir makas darbesiyle ipler yatak örtüsünün üzerinde gevşedi. Kapağı kaldırdı, bir kenara koydu ve kâğıt mendili çıkardı.

İçindekilerin üzerinde bir not vardı. Evlat edinen annesinin el yazısını tanıdığına küçük bir pişmanlık hissetti, sonra notu taradı ve içeri çekti. June, Hope'un Kız Bebek'i geride bıraktıkları için onları asla affetmediğini ve bunu telafi etmeye çalıştığını biliyordu.

Bunları isteyeceğini biliyordum. Kalp ağrılarınız için üzgünüm. Jack'inle güzel anılar biriktir. Sizi seviyoruz.

Acaba annesi onun bu nota cevap vermesini mi bekliyordu? Eğer öyleyse Hope bu şansı kaçırmıştı çünkü anne ve babası ölmüştü. Babasını bir kazada, annesini de üç yıl sonra kalp krizinden kaybetmişti. Onları sevmiş ve ölümlerine üzülmüştü ama kaybettiği kız kardeşinin acısı bugüne kadar hiç dinmemişti.

Bugün bu sona eriyordu.

En üstte duran büyük resimli kitabı eline aldığına elleri titredi. *Velveteen Rabbit*. Bu, öz annesi Maria'nın öldürülmeden önce ona verdiği son hediye idi. Kitabı açtı ve parmağının ucuyla annesinin el yazısının izini sürdü.

Hope için. 8. doğum günün kutlu olsun, tatlı kız.

Hope yavaş ve titrek bir nefes aldı. Annesi yaşıyaydı hayatlarının nasıl olacağını ilk kez merak etmiyordu.

Kitabı bir kenara bıraktı ve birkaç Sevgililer Günü kartını, birinin ona verdiği bir jeotu karıştırdı ve sonra kâğıt mendile sarılı bir şey aldı. Kâğıdı açtı ve ne olduğunu anladığında ağlamaya başladı.

Küçük kız kardeşinin bez bebeği idi. İplik saçları eskiden sarıydı ama şimdi kirli bulaşık suyu rengindeydi ve küçük pembe elbisesi lime lime olmuştu. Yeni ailesinin yanına gittiği ve bakıcı annelerinin yanlışlıkla Kız Bebek'in bebeğini kendi eşyalarının arasına koyduğunu öğrendiği gün dehşete düşmüştü. Bebeği ona verebilmek için geri almaları için yalvarmış ama almamışlar. Sonra onu evlat edinmeleri için de yalvarmış ama yine kabul etmemişler. Hope o dönemle ilgili üzüntü dışında pek bir şey hatırlamıyordu.

Bebeğin saçlarını düzeltmeye çalıştı ama nafile, elbisesi de neredeyse çürümüşü. "Zavallı Dolly," dedi Hope ve onu bir kenara bıraktı.

Kutudaki son eşya fotoğrafı ve onu görmek hâlâ acı veriyordu. Annem çok güzeldi ve bu yüzden öldürülmüştü.

"Ona benziyorduk," dedi Hope.

Çocukken bile bunu görmek kolaydı. Çocuklardan biri bacağına yaslanmıştı, daha küçük olanı ise kucağındaydı - her ikisi de Maria Dane'in daha küçük versiyonlarıydı.

Hope saate baktı ve resim ile Mercy'nin bebeği dışında her şeyi yeniden paketledi. Uzun zamandır bekliyordu ama bugün onu geri verecekti. Kutuyu Jack'e tavan arasına geri götürmesi için bıraktı, sonra yıkanmak için banyoya gitti.

Dışarı çıktığında Jack onu bekliyordu. "Hey, tatlım, uykundan sonra nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, sadece ağrım var. Kutuyu getirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi ve ona hızlı bir öpücük verdi. "Kız kardeşinle tanışmaya hazır mısın?"

Hope'un nefesi kesildi. "O burada mı?"

"Duke onunla buluşmak için Blessings'e gitti ve şimdi eve dönüyorlar."

"Olamaz! Berbat görünüyorum ve neredeyse öğlen oldu ve..."

"Harika görünüyorsun. Hayattasın, evindesin ve ben şimdiden biraz yemek yaptım."

Hope başını Jack'in göğsüne yasladı. Onu tanıdığından beri, tam da dünyanın onu ezip geçeceğini düşündüğü anda, Jack her seferinde onun yardımına koşmuştu. "Teşekkür ederim, Jack'im. Başıma gelen en güzel şey sendin."

"Hastalıkta ve sağlıklıta, tatlım, her şekilde," dedi Jack. "Beklemek için oturma odasına gidelim, tamam mı?"

Resmi ve bebeği aldı ve onun kendisini koridordan oturma odasına götürmesine izin verdi. Bebeği ve resmi sehpanın üzerine koydu ama oturamayacak kadar ürkekti ve onun yerine pencereye doğru ilerledi. "Korkuyorum," dedi.

"Her şey yoluna girecek. Göreceksin," dedi Jack ve sonra Duke'un kamyonetinin geldiğini duyup pencereden dışarı baktı. "Geldiler."

"Beklemek istemiyorum. Hadi onlarla tanışmak

için dışarı çıkalım!" "Bence yapmamalısın-"

"Lütfen!" dedi, elini uzatarak.

Başını salladı, sonra birlikte verandaya çıkarken onun adımlarını sabitledi.

* * *

Mercy, Talbot çiftliğine giden yolda kırsal kesime göz atmaktan kendini alamadı. Yollar asfalttı ve geçtikleri evler çoğunlukla sıradan evlerdi. Bazıları tuğlaydı, bazıları iki katlı karavanlardı ama Mercy'nin en çok hoşuna gidenler, geniş ön verandaları ve zencefilli çörekleri olan iki katlı eski çerçeve evlerdi.

Atını sürerken Duke'ün döndüğü her dönemeci aklına not etti, böylece yolunu bulmak için kimseye muhtaç olmayacaktı. Duke'ün asfalttan tek şeritli bir araba yoluna dönmek üzere olduğunu fark ettiğinde, onu takip etmek için yavaşladı.

Yolun iki yanı Georgia çamlarıyla çevriliydi ve düzleşmeden önce sola doğru kıvrılıyordu. Önce evi, sonra da etrafına yayılmış ahırları, çitleri ve barakaları gördü. Kartpostal mükemmelliğindeydi - 1900'lerin başından fırlamış, kış manzarasına karşı bembeyaz parlayan iki katlı bir ev. Ahşap ve hasır mobilyalar sundurmayı süslüyordu ve ön kapıda yeşil, kış temalı bir çelenk asılıydı. Duke'un sözünü ettiği aile çiftliği, evin arkasındaki otlakta bulunan küçük sığır sürüsüne varıncaya kadar Noel kartlarına konu olacak kadar ilginçti.

Duke arabayı park ederken Mercy de yanına yanaşıp motoru durdurdu. Çantasını çözerken ön kapı açıldı ve dönüp baktığında Jack ile kız kardeşi verandaya çıktılar.

Nefesi boğazında düğümlendi, kalbi çarpmaya başladı. Çantayı bisikletin üzerinde bırakıp verandaya doğru yürüdü ve yaklaştıkça daha da titremeye başladı.

Kız kardeşim mi? Belli ki hala iyileşiyor. Umut mu?

Mercy'nin hissettiği kadar gergin görünüyordu.

Mercy merdivenleri çıkmaya başladığında Hope, Jack'ten uzaklaşıp onu karşılamaya gitti.

Mercy derin bir nefes aldı. Çocukluğuna dair hatırladığı tek şey, ağladığında ona sarılan siyah saçlı bir kızdı. Bu o muydu?

Umut.

"Benim küçük kızım," diye fısıldadı Hope ve kollarını açtı.

Hope'un kollarına doğru yürürken Mercy'nin hafızasında bu isim yankılandı ve onu çok sıkı tutmaması gerektiğini tam zamanında hatırladı. Hope onu kucaklamaktan vazgeçip iki eliyle yüzünü kavradı. "Kendine bir bak! Kendine bir bak, Mercy! Tıpkı anneme benziyorsun. Çok güzelsin. Çok çok güzel!"

"Annemizi hatırlıyor musun?" Mercy sordu.

Mercy'nin elinden tutarken Hope bu sorunun şokunu üzerinden atamadı. "Ah, tatlım. Benimle içeri gel. Konuşmamız gereken çok şey var."

Jack arkalarından yürürken gözyaşları içindeydi, Duke ise Mercy'nin çantasını Harley'den aldı ve onları eve kadar takip etti.

Bölüm 9

Hope, "Duke, lütfen Mercy'nin çantasını odasına götür," dedi.

"İkinizi yalnız bırakacağız," dedi Jack. "Ben mutfakta akşam yemeğini hazırlıyor olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

Hope kendini kanepeye bıraktı ve yanındaki koltuğu sıvazladı. Mercy otururken deri bomber ceketini çıkardı ve altına giydiği sweatshirt'ü düzeltti.

Hope bakmaktan kendini alamadı. Doğum lekesi vardı. Ve annesinin yüzünü takınmıştı ama gülümsemeden. Evet, Mercy çok etkileyiciydi ama aralarındaki duvarı hissediyordu ve bunun hayatın ona yaptıklarından mı yoksa Hope'un onu terk etmesinden duyduğu kızgınlıktan mı kaynaklandığından emin değildi.

"Önce söylemem gereken bir şey var," dedi Hope ve Mercy'nin eline uzandı. "Beni evlat edinen aileme beni sana geri götürmeleri için yalvardım ama yapmadılar. Seni evlat edinmeleri için yalvardım ama yapmadılar. Geride kaldığın için üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm."

Mercy omuz silkti. "Biz çocuktuk. Sesi olmayan çocuklar. Bu sizin suçunuz değildi."

Hope hastaydı. Hasar korktuğundan da kötüydü. Mercy'nin sesindeki gerçekçi tona dayanamadı.

Duygularına dokunmak için çaresizce arkasına uzandı ve fotoğrafı alıp Mercy'ye uzattı. Mercy'nin gözleri büyüdü. "Bu bizim annemiz mi?"

"Evet. Tıpkı ona benziyorsun."

"Onu hatırlamıyorum," dedi Mercy. "O

öldürüldüğünde sen çok küçüktün."

Mercy kaşlarını çatı. "Nasıl öldü?"

"Babamız onu kıskançlık krizine girerek

öldürdü." Mercy yine kaşlarını çatı.

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Erkekler sürekli onu fark ediyordu. Onun hatası olmasa da, bu onu çıldırtıyordu."

"Şimdi nerede o?"

"Hapishanede öldü."

Mercy fotoğrafı Hope'a geri verdi.

Hope iç çekti. Kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadı. Oynayacak bir kartı daha vardı ve bez bebeğe uzandı. "Beni götürdüklerinden beri bunu sana geri vermek için bekliyordum. Bakıcı annemiz onu yanlışlıkla benim eşyalarımın arasına koymuş ama o senindi."

Mercy, Hope'un elindeki bebeği gördüğünde aklına gelen ilk kelime "Dolly mi?" oldu.

Hope'un kalbi küt küt atmaya başladı. Bebeğin adını hatırlamıştı. "Evet, ona böyle

sesleniyordun." Mercy aniden yüzükoyun yüzen bir bebek gördü ve bir anlık üzüntü hissetti.
"Dolly boğuldu."

"Evet. K vete düştü ve Bayan Hooper  ar aflar islanacak diye onunla yatmana izin vermedi. Sen de benim kollarımda ağlayarak uyudun."

Mercy ba ını salladı.

Hope, Mercy'nin rahatsız olduğunu anlayabiliyordu ve bu hayal kırıklığı yaratan bir buluşma olsa da, bulunduğu için mutluydu. "Hayatımı kurtardı ın için teşekkür ederim."

Mercy aralarındaki bo lu a uzandı ve Hope'un elini tuttu. "Bunun gerçekleşmesini sağlayacak kadar yakın olduğum için çok mutluyum. Tüm bunların kaderin bana hayatta ikinci bir şans verme şekli olduğunu biliyorum ve minnettar olmadığımı sanmayın. Hayatım boyunca birilerine ait olmak istedim ama henüz bir aileye nasıl ait olaca ımı bilmiyorum. Kimseye nasıl ait olaca ımı bilmiyorum. Bana zaman ver, tamam mı?"

Hope, Mercy'nin elini çabucak sıktı. "İhtiyacın olan tüm zamana sahibiz. Bulundu unuz için çok minnettarım."

Mercy sonunda gülümsedi ve Hope rahatladı. Saat   leyi geçmişti ve mısır ekmeği kokusunu alabiliyordu. Jack'in onu fırından yeni çıkardığını tahmin etti. "Umarım a sındır. Jack yemeği hazırladı. Neden yukarı çıkıp odana bakmıyor, elini yüzünü yıkamıyor ve burnunu takip ederek a a ıya, mutfaka inmiyorsun?"

"Güzel kokuyor," dedi Mercy.

"Yatak odanız üst kata çıktıktan sonra soldaki ilk kapı. Biti ik bir banyosu var ve Jack senin için her şeyi hazırlıyor, ama unuttuğu bir şey olursa lütfen bana haber ver."

Mercy ayağa kalkarken, "Eminim her şey yoluna girecek," dedi. "Uzun sürmez."

Hope, Mercy'nin merdivenlere doğru ilerleyişini izledi ve sonra durup arkasını döndü. "Bana  arkı mı söyledin?" diye sordu.

Hope ba ını salladı. "Her gece uyumaya gittiğimizde." "You Are My Sunshine"?"

"Aman Tanrım, evet!" dedi Umut ve a lamaya ba ladı. "Seni her gece uyutmak için  arkı söyledim çünkü bu annemin bize söylediği  arkıydı."

Mercy Hope'un yanına döndü ve önünde diz çöktü. "Bunca yıl boyunca bir aileye ait olduğumu bilmiyordum. Sadece ben varım sanıyordum. Bunu nasıl unuttum? Seni nasıl unuttum?"

Hope iki eliyle Mercy'nin yüzünü kavradı. "Henüz    ya ında bile de ildin ve tuvalet eğitimini zar zor tamamlamı tın. Parma ını emiyordun ve her şeyden korkuyordun. Polis cinayete tanık olduğunu düşünüyordu ama bunu bilmenin bir yolu yoktu. Tek bildiğim, gözünün önünden ayrıldı ımda a ladı ındı. Evlat edinen ailemin seni almamasının bir nedeni de buydu. Duygusal sorunları olan bir  ocuk istemediler. Bunun için onları hâlâ affetmi  değilim."

"Hâlâ hayattalar mı?" Mercy sordu.

"Hayır."

Mercy, Hope'un gözlerindeki gölgeleri gördü. "Yaralandı ın için çok  zg n m. Böyle bir yükü ta ıdı ın için çok  zg n m," dedi.

Hope  nce Mercy'nin kolunu, sonra da yüzünü ok amaya devam etti. "Artık birlikteyiz ve önemli olan tek şey de bu.

Biz birbirimize aitiz Kızım ve bunu asla unutma," dedi Hope.

Mercy g zya larına bo ulmu tu ama kelimeler a zından çıkmıyordu ve Jack mutfaktan gelen bir ba ırılı la o anı sonlandırdı. "Beş dakika içinde ak am yemeği!"

Hope Mercy'yi yana ından öptü ve sonra isteksizce gitmesine izin verdi. "Adamı duydun. Git

odanı kontrol et. Biz mutfakta olacağız."

Mercy ona hızlıca sarıldı ve kaçmaya başladı.

Hope, Mercy'nin odadan çıkışını, sonra o uzun bacaklarının ikişer ikişer adım atışını izledi.

merdivenlerden yukarı koştı. Zihninde kız kardeşini değil annelerini görüyordu. Yapması gereken ayarlamalar olan tek kişi Mercy değildi.

Mercy burada kaldığı süre boyunca yatak odası olarak kullanacağı odaya girdi. Duvarlar yumuşak bir leylak rengindeydi ve pencerelerde beyaz tül perdeler vardı. Yatak örtüsü sarı ve leylak tonlarında beyazdı ve pırıl pırıl parke zeminin üzerindeki halı da sarının daha koyu bir tonundaydı. Çantaları, Duke'un bir gece önce getirdikleri de dahil olmak üzere, hepsi gömme dolabın içindeydi ve içindekileri istediği yere boşaltmasına izin veriliyordu.

Bitişikteki banyoya bakmak için dolaptan geri çekildi. Duvarlar yatak odasıyla aynı soluk leylak rengine boyanmıştı, duşta beyaz yer karoları ve yanında beyaz bir küvet vardı. Parlak sarı kilimler ve tabure örtüsü yatak odasındaki alan halısıyla uyumluydu ve tabaktaki el yapımı sabunların sarı ve leylak rengi olduğunu fark ettiğinde sırtıttı. Burası hep istediği ama hiç sahip olamadığı kız odasıydı.

Hope iyi iş çıkardı. Unutulmayacak bir karşılamaydı.

Sonra beklediklerini hatırladı ve çabucak elini yüzünü yıkadı, saçlarını taradı ve dudaklarına parlaticı sürdü. Saçını bağlamak için bir bant almaya gittiğinde yatak odasının penceresinin yanındaki masanın üzerinde kurabiyeler gördü.

Çikolata parçacıklı. En sevdiklerinden biri. Saçını düzeltti, sonra bir kurabiye aldı ve aşağı inerken onu yedi.

* * *

Duke mutfağa girerken Mercy'nin kalçalarının sallanışını fark etmekten kendini alamadı. O uzun bacaklar gerçekten harikaydı ama onun kurabiye yediğini görünce kaşlarını çatı. "Akşam yemeğini mahvedeceksin."

Mercy onu havada salladı. "Kurabiyeler odamdaydı. Bu bir tanesini yemem için bir davet, ben de yiyorum." Gözlerini kırptırdı.

Jack yahniiyi hazırlamaya başlarken sırtıttığını gizledi. Bu, kardeşinin başına gelen en iyi şey olabilirdi. Mercy Dane kesinlikle Duke'un otoriter tavırlarına boyun eğecek bir kadın değildi.

Yarısı yenmiş kurabiyeyi bir tabağa koydu. Hope'a sırtarak, "Bu benim yerimi işaretliyor," dedi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen burada benimle otur," dedi Hope. "Çocuklar yemeği bize getirecekler."

Mercy başıyla onayladı ve otururken kurabiyesini geri aldı. "Odam çok güzel. Muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğum en güzel oda. Teşekkür ederim."

Umut'un yüzü güldü. "Çok memnun oldum. Kendini rahat hissetmeni ve hoş karşılanmanı istiyorum."

Mercy kurabiyeyi kaldırdı. "Kurabiyeler benim karşılama şeklim. Ve gerçekten çok güzeller. Sen mi yaptın?"

Hope başını salladı. "Hayır, onları kasabadaki fırından alıyoruz. Ben pek fırıncı sayılmam." "Ben pişiririm," dedi Mercy. "Ne zaman istersen senin için yaparım."

"Bu harika!" dedi Hope.

Jack sıcak güveç kaselerini masaya taşıdı ve tabaklarına koydu. "Dana yahnisi," dedi. "Mısır ekmeği geliyor."

"Kulağa harika geliyor," dedi Mercy. "İçimizi ısıtacak sıcak bir şeyler."

Duke, "Sanırım motosiklet sürmek kışın soğuk bir seyahat oluyor," dedi.

Mercy, "Yağmur yağdığında ıslak, sıcak olduğunda sefil ve geceleri yanınızdaki tırla aranızda geçen hava akımından başka bir şey yokken sürdürdüğünüzde korkutucu" diye ekledi.

Duke kaşlarını çatı. "O zaman neden böyle tehlikeli bir ulaşım yöntemi seçtiniz?"

Mercy omuz silkti. "Onu ben seçmedim. Eskiden Road Warrior'a gelen yaşlı bir motorcu öldü ve bisikleti bana vasiyet etti. Ondan önce hiç ulaşım aracım yoktu."

"Nasıl sürüleceğini biliyor muydun?" Jack sordu.

"Bana verildiğinde değil, ama öğrendim ve zor yoldan öğrendim. Şimdi motosiklet sürerken deri giyiyorum çünkü o motosikletle yaptığım ilk kazada bacaklarımın ve kollarımın derisinin çoğu döküldü."

"Aman Tanrım!" Hope dedi ki.

Mercy yine omuz silkti. "Hayat insana başa çıkmayı öğretir. Ben başa çıkma konusunda iyiyim."

Hope'un gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Çok fazla şeyden mahrum bırakıldın," dedi gözyaşlarını silerken.

"Pek sayılmaz," dedi Mercy. "Mesele şu ki, hiçbir şeyiniz olmadığında, hayattaki her küçük kazanç büyük bir olaydır. Harley'i aldığım da kendimi çok şanslı hissettim. Nasıl tamir edileceğini ve nasıl sürüleceğini öğrendim. Hiçbir şey beklemediğinizde, talih kuşu altındır." Sonra Duke'a baktı. "İyi ki almışım, yoksa kan bağıışı yapmak için Blessings'e gitmem mümkün olmazdı."

Duke bunu belirtmek zorunda kaldığı için utanmıştı. "Özür dilerim. Anlamsız bir soruydu ve biraz da kabaydı."

"O zaman neden soruyorsun?" dedi Mercy.

"Bazen anlamsız ve kaba olduğum için mi?" Duke mırıldandı.

Mercy güldü. "Ve bazen de dürüst, yani o kadar da kötü olamazsın." Duke sırtı, gerçekten kızgın olmadığı için rahatlamıştı.

Duke buzdolabından tereyağı ve kilerden bir sürahi sorgum pekmezi getirirken Jack masaya bir tabak dolusu sıcak mısır ekmeği koydu.

"Mısır ekmeği için," dedi masaya koyarken.

Sonunda hepsi masaya oturdu, iki erkek-iki kız kardeş. Garip ama yine de bir şekilde çok doğru hissettiriyordu. "Bunun için teşekkür ederim," dedi Mercy.

"Yemekten mi bahsediyorsun?" Jack sordu.

Mercy'nin çenesi titredi. "Hayır, hoş geldiniz ve DNA testini kabul etmem için ısrar ediyorsunuz. Bu başıma gelen en güzel şey."

Hope, "Bugün benim için bir rüyanın gerçekleşmesi ve daha pek çok güzel şey olacak," dedi. Ve böylece yemek başladı. Olmaması gerekirken tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Hatta yeterince rahattı. Duke'un konuşması ne zaman yargılayıcı yorumlara ya da emirlere dönüşse Mercy itiraz ediyordu.

Yemek bittiğinde Duke'un yüzü kızarmış, Mercy'nin çenesi dikleşmişti. Jack sırtıyor, Hope ise sadece gözlerini deviriyordu.

Sonunda Duke konuşmak zorunda kaldı. "Mercy Dane, sen çok güzel bir kadınsın ve Hope'umuzun uzun zamandır hasretini çektiği kız kardeşini bulmasına çok sevindim ama sen de çok inatçı bir kadınsın."

"Neden? Seninle aynı fikirde olmadığım için mi?" dedi

Mercy. Duke omuz silkti. "Başka hiç kimse bana karşı bu kadar sapkın değil."

Hope kaşlarını çattı. "Duke! Gerçekten mi? Bu onun buradaki ilk günü ve bizimle ilk yemeği. Daha hoşgörölü olmaya çalışabilirsin."

Mercy kız kardeşine baktı. "Aşağılanmadım. Duke'ün neden hâlâ bekâr olduğu belli. Otoriter biri. Hiçbir kadın kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmaz."

Duke o kadar afallamamıŒı olsaydı, kalkıp odadan çıkacaktı, ama Jack gülünce Hope da kısı kısı gülünce, cevap veremeyecek kadar sersemlemiŒı bir halde öylece oturdu.

"Ben de bunu ona defalarca söyledim," dedi Jack. "GrnŒe göre bunu benden senden daha iyi anladı."

Mercy, Duke'un çenesindeki kızgını çıkıntıya baktı. "zr dilerim Duke. Herhangi bir Œekilde dŒmanca davranmak istemem ama bana karŒı fazlasıyla açık sözlü oldun. Tüm bunları söylemen gerekiyorsa, bunu kaldıracabilecek kadar erkek olduŒunu varsaymıŒım. Ancak, benim hakkımda bir Œeyi anlamanız gerekiyor. Koruyucu aileler zordur. Ebeveynlerden biri ya da her ikisi de genellikle sert görev yöneticileri olur. YaptıŒınız hiçbir Œey onlara uymaz. YaptıŒınız her Œey asla yeterli deŒildir. EŒer kendi çocukları varsa ve aynı zamanda evlatlık alıyorlarsa... o çocuklar genellikle size aynı kurallar altında yaŒamadıŒınızı hatırlatmaktan zevk alırlar. On sekiz yıl boyunca dudağımı ısırđım. KarŒılık vermedim. Bana söylenen her Œeyi yaptım, zararına olsa bile. Sistemden çıktığım gün hayatımın ilk gnyđ. Yetki bende ydi. Kararları ben verdim. Kuralları ben koydum. Sadece 'Hayır, istemiyorum' demek çok güçlendirici bir duyguydu. Anlıyor musunuz?"

Duke Œok olmuŒtu ve hayatında ilk kez baŒka birinin yaŒam öyküsünden gerçekten etkilenmiŒti. "zr dilerim. Hiç dŒnmemiŒtim... İstememiŒtim..."

Mercy masaya doŒru eğilip onun eline dokundu, sonra da kendi elini uzattı.

"AteŒkes mi?" BaŒıyla onayladı.

"El sıkıŒalım," dedi.

O da öyle yaptı, kızın tutuŒundan hafifçe irkildi.

Hope i çekerek arkasına yaslandı. "Sonunda masada huzur var. Tatlı olarak kurabiye var." "Ya da mısır ekmeği ve pekmez," dedi Duke.

Mercy barıŒ yapma ihtiyacı hissetti. "Œu mısır ekmeği ve pekmezden biraz denemek istiyorum. Daha önce hiç yememiŒtim. Krepte yemiŒtim ama mısır ekmeğinde yememiŒtim. Kulağa lezzetli geliyor."

Duke onun bu isteğinden o kadar memnun oldu ki onun için bir porsiyon hazırladı. "Umarım beğenirsiniz," dedi. "Ama beğenmezseniz de duygularımı incitmemiŒ olursunuz."

Mercy masadaki herkesin bir yanıt beklediğini biliyordu ve sonra ŒaŒırdı, numara yapmasına gerek kalmamıŒtı. "Bu çok güzel!" dedi ve ağzına bir lokma daha atıp çiğnedi. "Bu benim yeni fvori Œeyim olabilir."

Duke sevinçle dizini tokatladı. "Biliyordum! HoŒuna gideceğini biliyordum!"

Mercy Hope'a sırtttı ve göz kırptı. Hope arkasına yaslandı, gözleri parlıyordu. Zorba Duke'n tahttan indiriliŒini izliyordu. Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

Tatlılar yenildikten sonra Mercy masayı toplamak için ayağa kalktı ama Jack onu durdurdu. "Bugün olmaz. Bugün senin eve hoŒ geldin günün. Duke ve ben bu iŒi hallettik ve Hope'un uzanması gerekiyor. Bana bir iyilik yap ve onu odasına geri götür, tamam mı?"

"Memnuniyetle," dedi Mercy ve elini uzattı.

Hope onu sıkıca kavradı ve Mercy'nin kalkmasına yardım etmesine izin verdi. BaŒları birleŒik, konuŒarak odadan ıktılar.

Mutfaktan ıkıŒlarını izlerken Jack'in boğazında bir yumru vardı. "Bu enkazın böyle bir nimet getireceğini kim bilebilirdi?"

Duke omuz silkti. "Ben hala bu kararın dıŒındayım."

Jack güldü ve koluna bir yumruk attı. "Kendine gel kardeŒim. O sadece senin patronluk taslayan

saçmalıklarını söylüyor. Sen iyi bir adam ve iyi bir ağabeysin, ama yaşlı bir hizmetçi gibi kendi yollarında ilerliyorsun."

Duke'un gözleri büyüdü. "Lütfen! Gerçekten ne düşündüğünü söyle."
Jack yine güldü. "Az önce güldüm. Sakin ol Duke. Hayat kısa. Kurabiye
ye." Duke sırtıttı ve başını salladı.

Bölüm 10

Lon, Granny's Country Kitchen'dan çıkarken telsizi ciyakladı: "Şef Pittman'a haber verildi."
Koşarak kruvazörüne gitti ve koltuğa oturdu. "Pittman'dan merkeze, devam edin." "Karakolda bulunmanızı talep ediyorum."
"Yoldayım," dedi Lon ve otoparktan ayrıldı.
İstasyona varıp park ettiğinde bir şeyler olduğunu anlamıştı. Önde park etmiş iki kamyonet vardı ve istasyonun arka kapısına yaklaştığında domuzların ciyakladığını duydu. "Bu da ne?" diye mırıldandı ve binaya girdi.
Koridorda yürürken bile birinin haykırdığını, iki kişinin bağırıldığını duyabiliyordu ve Avery'nin sesi domuz ciyaklamalarının arasında kaybolmuştu.
"Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırıldı.
Avery yüksek sesle inledi. "Tanrı'ya şükür, buradasın."
Lon, bağırın kişinin Bo Weaver olduğunu teşhis etti. Bo'nun kardeşi Joe, Blessings'ten birkaç mil ötede evi olan domuz çiftçisi Buzz Higdon ile tartışan kişiydi. Ve sonra iki domuz vardı. Sütten kesilme yaşlarındaydılar ve her biri muhtemelen 50 kiloydu.
"Joe, sen ve Bo domuzları yere bırakın." "Ama Şef, biz sadece-"
"Şimdi!" Lon dedi ki.
Domuzları yere yatırdılar. Domuzların küçük toynakları yere değdiği anda ciyaklamalar kesildi. Bir araya toplandılar ve bir çıkış yolu bulmak için birlikte koşmaya başladılar.
"Avery! Onları hapisanedeki açık hücreye doğru sür ve biz bu işi çözene kadar kilit altında tut."
"Evet efendim," dedi Avery, sonunda kendisinden başka birinin de bir karar vermiş olmasına minnettar olarak.
"Tamam, şimdi üçünüzü de ofisime geri istiyorum. Beni izleyin," dedi Lon ve Avery ile domuzları koridorda takip etti.
Bo ve Joe hızla ayılıyordu ve Buzz Higdon arkalarından attığı her adımda tepiniyordu. Şefin masasının diğer tarafındaki üç sandalyeye oturdular ve Joe ağzını açtığında Lon Joe'yu işaret edip başını salladı.
Joe çenesini kapadı ve sandalyeye yığıldı.
Lon domuz çiftçisiyle başladı. "Pekala, Buzz Higdon, neden benim istasyonumdasın?"
Buzz titreyen eliyle kardeşleri işaret etti. "Dün gece iki sütten kesilmiş domuzum çalındı. Bu sabah onları bildirmek için şerifin ofisine gittim, sonra da biraz mal almak için Blessings'e geldim."

Eşim için Piggly Wiggly'den alışveriş yapıyordum. Bu ikisi dükkanın otoparkında kamyonetlerinde sızmışlardı ve ben kendi kamyonetimden indiğimde domuzların ciyakladığını duydum. Arka koltuktaki pencereden baktım ve domuzlarımı kamyonlarının tabanında gördüm, bu yüzden ofisinizi aradım ve Şerif Yardımcısı Ralph cevap verdi ve hepimizi buraya çağırdı."

Lon dahili telefona bağlandı. "Avery, Şerif Yardımcısı Ralph nerede?" "Aile içi şiddet ihbarı üzerinde çalışıyor."

"Tamam," dedi Lon ve ayağa kalkıp masasının önünden Weaver kardeşlerin oturduğu yere doğru yürüdü. Botlarına bakıyorlardı.

Lon, Joe'nun sol, Bo'nun da sağ çizmesinin burnuna tekme attı. "Bana bakın!" dedi sertçe. Başlarını kaldırdılar, sonra yüzünü görebilmek için arkalarına yaslandılar.

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandı

Lon. İkisi de başını salladı.

"Şimdi, hanginiz bana Buzz Higdon'ın domuzlarını neden kamyonunuza aldığınızı söylemek ister?" "Ben söyleyeceğim," dedi Joe. "Onlar bindiğinde Bo baygındı."

Lon kaşlarını çatı. "İçeri girdiler de ne demek?"

"Neden, bizim kamyonete," dedi Joe. "Dün gece eve dönüyorduk, çişim geldi ve Buzz'ın evinin yanında durdum. İşemek için kamyonundan indim, sonra bir çamur çukuruna bastım ve dizlerimin üzerine düştüm. Tabii kalkamadan altıma işedim. Çok içtiğimde böyle oluyor."

Joe nefes almak için durakladı.

Lon'un kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu ve sırtıtmamak için ağzının içini ısırıyordu. "Dinliyorum," dedi Lon.

Joe başıyla onayladı. "Her neyse, pantolonumu ıslattıktan sonra, onlarla tekrar koltuğa oturmak istemedim, bu yüzden eve çok yakın olduğumuz için soyunup çekmecesiz araba kullanabileceğimi düşündüm."

Bo'nun gözleri büyüdü. "Kıçının çıplak olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

Joe onun omzuna bir yumruk attı. "Biz kardeşiz. Benim işimi birçok kez gördün. Şimdi sessiz ol. Durumu açıklamaya çalışıyorum," dedi Joe.

Buzz şefe baktı ve gözlerini devirdi.

Lon, Joe Weaver'ın başının hemen üzerindeki duvarda bir noktaya bakıyordu. "Sabrım tükeniyor," dedi. "Hikâyenı bitir."

"Evet, Şef," dedi Joe. "Neyse, dediğim gibi... Pantolonumu çıkarmaya başlamıştım ki çalılarının arasından bir hışırtı duydum ve iki domuz çıktı. Bo, burada iki domuz var, dedim ama uyanamayacak kadar sarhoştı. Domuzlar beni gördüler ve Kutsal Kase'yi görmüş gibi kamyonu doğru koşmaya başladılar."

Lon iç çekti. "Kutsal Kase mi? Gerçekten mi?"

Joe omuz silkti. "Belki de döşeme tahtasında kalan kızarmış tavuk kovanının kokusunu almışlardır. Bilmiyorum. Ama hemen yanıma geldiler. Kaybolduklarını düşündüm, bu yüzden onları tavuklarla birlikte arkaya koydum ve kapıyı kapattım, sonra kamyonu geri çevirdim ve kayıp domuzları bulduğumu bildirmek için kasabaya geliyordum. Sanırım çok uykum vardı ve Piggly Wiggly'nin otoparkında uyuyakalmışım."

Lon, "Piggly Wiggly otoparkına gitmek için polis karakolunu geçmeniz gerekirdi," dedi. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

"Ben de neredeyse Bo kadar sarhoştum," dedi Joe. "Eminim ki eve d6ndüğümde

Tanrıya şükür, ne yapmak istediğimi unuttum ve trafik çizgisinin dışına park ettim."

Lon bir elini yüzüne silerek sırtmasını engellemek için kendine zaman tanıdı ve sonra Buzz'a baktı. "Pekala, hikayelerini duydun. Suç duyurusunda bulunup yargıç önünde ifade vermek için geri mi dönmek istersin, yoksa domuzlarını alıp evine mi gitmek istersin?"

Buzz öne doğru eğildi, Joe'ya soğuk ve sert bir bakış fırlattı. "Onları satacak mıydın yoksa yiyecek miydin?" "Muhtemelen satacaktım," dedi Joe ve sonra ne söylediğini fark edince inledi.

Buzz iç çekti. "Domuzlarımı alıp eve gideceğim." Buzz kardeşleri işaret etti. "İkiniz bana borçlusunuz. Hem de çok. Ve bunu biliyorsunuz."

Başları, oltasında balık olan balıkçı şamandıraları gibi aşağı yukarı sallanıyordu. "Sarhoştuk, Buzz. Gerçekten çok üzgünüz. Siz bizim için iyi bir komşusunuz. Sorun istemiyoruz."

"Ben de öyle," dedi Buzz. "Ancak, ikinizi de bir saat içinde evimde bekliyorum. Yeni bir rulo domuz teli, yarım düzine metal direk ve birkaç çit klipsi getirin. Domuz ağılını tamir edeceksiniz."

"Evet, efendim. Kereste deposundan malları alır almaz hemen yola çıkacağız," dedi Bo.

Joe kaşlarını çatı. "Beş parasızım."

"Değilim," dedi Bo.

"Hayır, sen de beş parasızsın," dedi Joe. "Gece yarısı eve gitmeden önce bar hesabını ödemek için cüzdanını aradım."

Bo kükreyerek ayağa kalktı, bir yumruk salladı ve Joe'nun burnuna bir yumruk indirdi. "Lanet hırsız! Kendi kardeşime bile güvenemiyorum."

Joe Bo'yu göğsünden itti ve geriye doğru duvara çarpmasına neden oldu.

"Bu kadar yeter!" dedi Lon ve Joe'yu ensesinden, Bo'yu da pantolonunun kemerinden yakaladı. Joe'yu ileri itti ve Bo'yu hapishaneye doğru sürükledi, giderken de Avery'ye bağırdı.

Avery koşarak geldi ve domuzların iki yanındaki hücreleri açtı. Avery kapıları kilitlerken, Lon Joe'yu birinciye, Bo'yu da üçüncüye itti.

Bo başının arkasını duvara çarptığı yere sürttü, kardeşinin hapishanenin her yerinde kanlar içinde yatmasına hiç üzülmemiştir.

"Lanet olsun, Şef! Bizi hapse atarsan Buzz'ın domuz ağılını nasıl tamir edebiliriz?"

"Bir aileniz var," dedi Lon. "Her biriniz bir telefon alacaksınız. Kefalet parası ve Higdon'ın domuz ağılı için yeterli miktarda fazladan para getirmeleri gerekiyor."

Joe inledi. "Bizi tutukluyor musunuz? Neden?"

"Buzz'ın domuzlarını çaldınız ve benim, polis şefinin önünde onları satacağınızı itiraf ettiniz, sonra ofiste bir kavga başlattınız ve her yerimi kanlettiniz, işte bu yüzden!"

Bo ranzaya oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Joe komodini tekmeledi ve sonra ranzaya oturdu, burnundan hâlâ kan damlıyordu. Domuzlar homurdandı.

Lon, arkasında Avery olduğu halde hapishane alanından çıktı. "Tanrım, Şef. Daha önce hiç domuzları hapse attığımızı söyleyemem."

"Artık hapiste değiller. Anahtarı al. Buzz'ı domuzlarını alması için geri gönderiyorum." "Peki efendim," dedi Avery ve Lon ofisine dönerken hapishaneye doğru yola çıktı.

Buzz Higdon, elinde bir avuç ıslak kâğıt havluyla dizlerinin üzerine çökmüş, şefin masasının yanındaki kanı temizliyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi

Lon. Buzz omuz silkti. "Benim için sorun değil."

"Kamyonunu arka kapıya çek. Avery domuzlarınızı kamyonunuza bindirmenize yardım edecek," dedi Lon.

"Bunun için minnettarım, Şef."

Lon sırttı. "Kendi gemilerini batırmalarını izlemekten başka bir şey yapmadım," dedi.

Buzz kıkırdadı. "Lanet olası aptallar. Kötü değiller. Ama sarhoş olduklarında çok aptal oluyorlar." Islak havluları çöpe attı. "Tekrar teşekkürler, Şef."

"Rica ederim," dedi Lon, sonra ofisinin kapısını kapattı ve gülmeye başladı.

* * *

Hope, Mercy'ye ikinci doğum günü partisini ve annelerinin yaptığı pembe tereyağı kremalı beyaz pastayı anlatırken, Mercy'nin iki eli pasta ve krema dolu bir çocuk olarak resmini çiziyordu. Maria onu temizlemeye çalıştığı için ağlamış ve elindeki pastayı bırakmak istememişti.

Mercy'nin kahkahaları ve annesinin anıları arasında bir yerde Hope uykuya daldı. Mercy, Hope'un göz kapaklarının ağırlaşmasını izledi ve kelimeleri gevelediğinde Mercy ağrı kesicilerin etkisini gösterdiğini anladı.

Şimdi onu uyurken izlemek Mercy'ye kız kardeşinin yüzünü inceleme özgürlüğü veriyordu. Hope'un yaraları ve sıyrıkları hâlâ iyileşme aşamasında olsa da Mercy aralarındaki benzerliği görebiliyordu. Bir ailesi olduğunu fark etmek şaşırtıcı ve biraz da korkutucuydu ve kalbinin bir parçasını geri dönmeyecek şekilde vermek konusunda anlaşılır bir şekilde temkinliydi.

Odanın köşesindeki küçük büyükanne saati, Hope'un göz kapaklarının çırpınışını izlerken Mercy'nin hayatının dakikalarını gösteriyordu. Nefes alış verişi düzensizleşip kasları seğirmeye başladığında, Mercy enkazı rüyasında görüp görmediğini merak etti. Hope aniden irkildiğinde, Mercy Hope'un eline uzandı. "İyisin," dedi usulca.

Hope içini çekti ve sarsıntı durdu.

Hâlâ kız kardeşinin elini tutan Mercy gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına. Hope uyurken.

* * *

Yemek bulaşıkları bittikten sonra Duke yem çuvallarını boşaltmak için ahıra gitti ve Jack'i Hope'la birlikte evde bıraktı. Kız kardeşleri kontrol etmek için sessizce koridora indiğinde kapıyı aralık buldu ve içeri baktı.

Oda soğuktu ve birbirlerine bakarak uyuyakalmışlardı. Üzerlerini örtmek için parmak uçlarında içeri girdi ve el ele tutuştuklarını fark etti. İkisinin ne hissettiğini hayal bile edemiyordu ama iyi bir şey olmalıydı. Sıcak olduklarından emin olduktan sonra kapıyı arkasından kapatıp çıktı.

* * *

Lon, Bo Weaver'ı karısı Franny'ye bıraktığında saat neredeyse altı olmuştu. Franny'nin üç çocuğu vardı ve dördüncü çocuklarına hamileydi. Kızgın olduğunu söylemek hafif kalır. Bo Weaver sakın ve özür dileyen biriydi ama Franny'nin buna tahammülü yoktu. Onu çocuklarıyla birlikte arabaya gönderdi ve sonra da söyleyeceklerini söyledi. "Şef Pittman, böyle bir şey olduğu için utanç duyuyorum ama bir daha olmayacak."

Lon, "Bunu duymak güzel, ancak yerine getiremeyeceğiniz bir şey için söz vermeyin," dedi.

"Tıpkı bu bebeği doğurttuğum gibi onu da doğurtacağım. Zeka eksikliğine rağmen, Bo Weaver

Kardeşine cehenneme gitmesini söyleyecek kadar bile. Kendinden geçmişken Joe parasını çaldığı için zaten kızgın. Barışacaklar çünkü onlar kardeş. Ama bir daha birlikte içmeyeceklerini söylediğimde, olacak olan bu. Joe'nun karısı Theresa'nın da ona isyan yasasını okuyacağından hiç şüphem yok. Kamyonda Buzz Higdon'ın domuzları olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, insanları hapisten çıkarmak için ortalıkta yedek paramız yok. O bizim komşumuz ve bir daha asla o adamın yüzüne bakamayacağım. Bu yüzden gidiyoruz ve onları hırsızlıkla suçlamadığınız için tekrar teşekkür ederiz."

"Hepsi komşunuzun suçu. Suç duyurusunda bulunmak istemedi."

Franny binadan çıkarken hâlâ başını sallayarak, "Tanrım," diye mırıldandı.

Lon onlar gözden kaybolana kadar izledikten sonra ön kapıyı kilitledi ve gece sevk memuru Larry Bemis'e görevden ayrıldığını söylemek için arka tarafa gitti. "Hey, Larry!"

"Evet, Şef?"

"Ben eve gidiyorum. Bana ihtiyacınız olursa arayın. Bu gece iki şerif yardımcınız görev başında, bu yüzden değişiklik olsun diye sessiz bir görev umuyorum."

Larry ağzına bir avuç M&M şekeri atarken, "Evet efendim," dedi. "İyi bir tane var."

Lon arabaya bindi ve eve doğru yola çıktı. Bugünün bitmesine hazırdı ama yine de Piggly Wiggly'de durup biraz hamburger eti ve ekmek alması gerekiyordu. Dışarısı ızgara yapmak için çok soğuktu ama dışarıda yemek yemekten de bıkmıştı. Pek iyi bir aşçı değildi ama bu gece ev yapımı hamburger kulağa hoş geliyordu.

Piggly Wiggly'nin otoparkına girdiğinde aklına hemen Mercy Dane geldi ve gününün nasıl geçtiğini merak etti. Sorulsa, onun buradaki varlığının kendisi için ne anlama geldiğini açıklayamazdı. Birlikte geçirdikleri tek gece, Mercy'nin hırsıza rastlaması kadar tesadüfi olmuştu. Ama gerçekten de hayatının en güzel gecesi idi. Ve şimdi yine hayatındaydı, neredeyse ulaşabileceği bir yerdeydi. Önceden sevdiği bir işi ve içinde uyuduğu bir evi vardı. Şimdi ise sevdiği işi elinde tutmayı ve belki de onunla birlikte sonsuz aşkını bulmayı umuyordu.

Umarım yeni ailesine katılma süreci sorunsuz geçmiştir ama yine de bir yerlerde havai fişekler patlarsa hiç şaşırmazdı. Pek de itilip kakılabilecek biri gibi görünmüyordu ve Blessings'teki herkes Dük Talbot'un her şeyi bilen biri olduğunu biliyordu.

* * *

Mercy'nin bir çiftlikte yaşamın nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama yıllardır geçirdiği en sessiz gece olduğu kesindi. Road Warrior Bar'da işe gitmek için hazırlanmak yerine kız kardeşinin evinde akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkıyordu.

Jack, Hope'un gece için yerleşmesine yardım ediyordu ve Duke evdeki ofiste muhtemel bir alıcıyla suni döllenmeyi tartışıyordu - çiftçiliğin hiç düşünmediği ilginç bir yönü.

Mutfağı temizlemeyi bitirdikten sonra, dolapların arasında gezinerek eşyaların nerede tutulduğunu buldu ve ardından söz verdiği pişirme işi için elinde neler olduğunu görmek için kileri kontrol etti. Bazı temel malzemeler eksik olduğu için bir alışveriş listesi yapmaya başladı.

Bir süre sonra koridordan gelen kısık sesler ve kimsenin izlemediği bir televizyon programındaki kahkahalar Mercy'nin bilincine yerleşti. Kürek kemikleri arasındaki gergin kasları esnetecek kadar uzun süre yaptığı işi bıraktı, sonra listeyi bir kenara bırakıp arka verandaya yürüdü.

Sessizlik ürkütücüydü ve evle ahır arasında bir güvenlik lambası olmasına rağmen bu kadar karanlığa alışık değildi. Şehrin sokaklarında ışıklar vardı ve işyerleri kapalı olsalar bile gece lambaları yanardı. Yerleşim yerlerinde sundurma ışıkları açık bırakılıyordu ve hem polis hem de ambulans ışıkları gelip gidiyordu. Burada her şey şaşırtıcı derecede sessiz olsa da, bu tür bir karanlık uğursuz, hatta izole edici hissettiriyordu. İnsanların ışık ve sesin yokluğuna nasıl alıştıklarını merak ediyordu.

Gördüğü birkaç yıldız, büyüyen bulut örtüsünün çok üzerindeki ışık parıltılarından ibaretti. Hava temiz ve nemli kokuyordu. Sabaha kadar yağmur yağacağını düşündü. Dinlerken, bir ineğin böğürmeye başladığını ve bir buzağının cevap veren ağlamasını duydu. Annenin biri yavrusunu kaybetmişti. Zavallı anne. Zavallı bebek. Hayvanlar dünyasının bile kayıpla başa çıkma sorunları vardı.

Kuzey ucuna doğru yürüyüp yüzünü rüzgâra döndüğünde verandadaki gevşek bir tahta gıcırdadı. Geldiğinde gördüğü küçük bir sığır sürüsünün otlağı olan yer, bu gece tanınmaz şekiller ve gölgelerden oluşan bir çalışmaya dönüşmüştü.

Bugün hayat değiştirici ve yaşamı onaylayıcı bir gün olmuştu ama bir yorgunluk dalgası içini kapladığında sarsıldı. Arkasındaki sıcak evi ve merdivenlerin başında onu bekleyen güzel odayı düşündü. Artık içeri girme vakti gelmişti. Ama karanlığa sırtını döndüğünde ani bir endişe dalgasına kapıldı -kaçması gerektiğini hissetti- ve tıpkı Savannah'daki dairesinde her gece yaptığı gibi kapıyı çalınca kilitleyerek eve girdi.

Duke mutfığa doğru yürürken o da yardımcı odadan içeri girdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Sadece biraz hava alıyorum. Yağmur yağacak."

Duke kaşlarını çatı. "Hava durumu sunucusuna göre öyle değil."

"Her neyse," dedi, adamla yeni bir fikir ayrılığına girmek istemiyordu. "Ben yatmaya gidiyorum. Herkes kaçta kalkıyor?"

"Jack ve ben kışın genellikle sabah 8:00'de evden çıkmış oluruz."

"O zaman kahvaltı hazırlamaya yardım edeyim. Sabah görüşürüz."

Ona iyi geceler dilemek aklına gelmeden önce kadın çoktan odadan çıkmıştı. "İyi uykular," diye seslendi ve sonra merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duydu.

Gök gürültüsünün ilk sesini duyduğunda evin içinde dolaşüyor ve gece lambalarını yakıyordu; birinci kattaki yatak odasına vardığında yağmurun pencerelere vurduğunu duyabiliyordu.

Vay canına. Bir kez daha haklı olduğu ortaya çıktı.

Bölüm 11

Mercy sıcak bir duş aldı, saçlarındaki düğümleri çözdü ve eski gri pijamalarını giydi.

"Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı yumuşak pazen çarşafların arasında yatağa girerken. Örtüleri çekti ve çatıya vuran yağmurun sesiyle uykuya daldı. Uykuya daldı ve rüyasında uzun boylu, yumuşak dilli, siyah saçlı ve nazik gözlü bir polis gördü. Ona sıcak çikolata getirdi ve sonra onunla bilinmeyen arasında kapı aralığında nöbet tuttu.

* * *

Lon mutfağı çoktan temizlemiş olmasına rağmen, evi hâlâ hamburger kokuyordu. Çöpü dışarı taşıırken yağmur yağmaya başlamıştı, bu yüzden son birkaç metreyi koşarak eve geri döndü.

Yağmur soğuktu ama bu gece havanın donmaması gerekiyordu ki bu da iyi bir şeydi. Kaygan yollar genellikle kazalara ve mahsur kalan sürücülere yol açardı. Umarım böyle bir şey olmazdı. Kesintisiz bir uykunun özlemini çekiyordu, bu yüzden kapıyı kilitledikten sonra duş almak için yatak odasına yöneldi. İş yoğunluğu ama özel hayatı sessizdi, hatta çoğu zaman boştu. Yirmili yaşlarının başından beri düzenli bir ilişkisi olmamıştı ve şimdi otuzuna merdiven dayamıştı ve hiçbir özel hayatı yoktu. Yatak odasındaki televizyonu sırf eşlik etsin diye açtı, sonra soyunup duşa yöneldi.

Yatağa girdiğinde durmadan yağmur yağıyordu, bu yüzden elektrikli battaniyeyi açtı, alarmını sabah 6:00'ya kurdu, sonra telefonunu eline aldı ve Mercy'ye bir mesaj gönderdi.

İyi geceler, Lucky.

Sonra yan yattı ve gözlerini kapattı. Sıcaklığın ve rahatlığın etkisiyle çabucak uykuya daldı ve rüyasında uzun bacaklı, siyah saçlı, kanatsız bir şekilde kollarına uçan güzel bir kadın gördü.

* * *

Savannah'da, Road Warrior Bar'da hava kadar karanlık bir ortam vardı. Mercy Dane gideli bir hafta olmuştu ve onun yokluğu dünyalarında büyük ve beklenmedik bir boşluk bırakmıştı.

Koca Oğlan saat 22:00'yi biraz geçte bara girdiğinde, her zaman yaptığı gibi durup Mercy'yi aradı. Mercy'nin gittiği gece o kadar sarhoştur ki onun bir yabancıyla gittiğini ya da Moose'un onun geri dönmeyeceğinden bahsettiğini hatırlamıyordu. Onu göremeyince bağırdı, "Hey, Moose. Bakıcı nerede?"

"Mercy'yi kastediyorsan, o gitti."

Koca Oğlan kaşlarını çatdı. "Gitti de ne demek?"

Moose, "Ailesiyle birlikte yaşamak için taşındı," dedi. "Burası CNN değil ve herhangi bir gelişme yok.

Oturun ya da dışarı çıkın."

Kızdan bir parça bile alamadan gitmesine sinirlenen Big Boy, arkaya yakın bir masaya oturdu ve Barb ve Farrah ile uğraşmaya başladı.

* * *

Ruby Dye, yağmur pencerelerine vurmaya başlamadan birkaç dakika önce gök gürültüsünün sesini duydu. Televizyonun sesini kapattı, ceketini aldı ve ön verandaya çıktı.

Sağanak yağmur evinin önündeki sokak lambalarını bulanıklaştırırken, rüzgâr verandanın altından eşofmanının paçalarına doğru yağıyordu. Soğuktan titrese de yağmuru seviyordu.

Verandadaki salıncağa oturdu ve ayak parmağıyla itti, sonra hareket onu esen yağmur damlalarının içine ve dışına götürürken kıkırdadı. Gürültülü bir gök gürültüsü arkasındaki pencerelerin camlarını tıkırdattı. "Beni korkutmuyorsun," dedi ve sonra dizlerini çenesinin altına çekip kollarını bacaklarına doladı.

Sokağın karşısındaki evin ışıkları çoktan sönmüştü ve o otururken mahalledeki iki evin daha karanlığa gömülmesini izledi. Yarın onun için bir iş günüydü, ama yatacak havasında değildi. Hayatında çok fazla heyecan verici şey oluyordu, gizli bir hayrana sahip olmak gibi.

Henüz dükkândaki kızlara bundan bahsetmemişti. Aslında, bu konu hakkında kimseyle konuşmak istemiyordu.

Şok edici ve o kadar özeldi ki, tüm heyecanını kendine saklamak istedi.

Bir polis aracı köşeyi döndü ve yavaşça evine doğru ilerledi. Mahallesinde devriye gezdiklerini bilmek ona kendini güvende hissettiriyordu. Polis aracı sokağın aşağısına doğru ilerledikten sonra Ruby eve geri döndü ve kapıyı arkasından kilitleti.

Mutfağa girerken yemek masasının üzerindeki şeker tabağına baktı ve ürperdi.

Sırada ne vardı? Daha da önemlisi, buna hazır mıydı?

* * *

Lon Pittman alarmı çaldığında rüyasında Mercy Dane'i görüyordu ve kardeşinin dediği gibi, tam da iyi kısıma gelmişti. Kadının kendisini birçok açıdan büyülediğini kabul etmek zorundaydı ve onu tek gecelik bir ilişkiden -kendisini tutuklamaya çalışan bir polisten- başka bir şey olarak görüp görmediğini merak ediyordu. Yine de Lon bir fikirden vazgeçecek türden bir adam değildi ve ona çıkma teklif ederse ne olacağını görmek istiyordu.

Karakolun arka kapısından içeri girerken aklında hâlâ o rüya vardı. Mesajları kontrol etmek için ofisinde durdu ve ardından gündüz sevk memuru Avery Ames'i selamlamak için ön tarafa yürüdü. "Günaydın Avery," dedi Lon.

Avery başını kaldırıp tezgahın ucundaki büyük bir paketi işaret etti. "Oh, günaydın, Şef. Bu sizin için geldi. Ben imzaladım."

"Teşekkürler," dedi Lon ve giderken paketi aldı.

Mola odasında kendine bir fincan kahve koyacak ve ofisine götürmek üzere bir çörek alacak kadar durdu. Çörekten bir ısırık alıp kahvesinden bir yudum aldıktan sonra paketi açtı ve Hope

Talbot'un hurda arabasının çekildiği yerden geldiğini hemen fark etti. Üzerinde bir

Enkazın içinde kalan eşyaları çıkaran bir polisten kısa bir not ve bir özür. Araç sigorta şirketi tarafından pert olarak kabul edildiğinde eşyaların iade edilmesi gerekiyordu, ancak bu gözden kaçmıştı.

Lon sırttı. Şimdi Talbot'ların evine gitmek için geçerli bir bahanesi vardı; Hope'un kişisel eşyalarını iade etmek için.

eşyaları. Mercy'yi tekrar göreceği gerçeği, evrenin ona kalbinin sesini dinlemesi için onay verdiğini gösteriyordu. İşi sağlama almak için Jack Talbot'u arayıp yolda olduğunu bildirdi. Telefon birkaç kez çaldı ve Jack açtığında sesli mesaj bırakmak üzereydi. "Merhaba."

"Merhaba, Jack. Ben Lon Pittman."

"Hey, Şef, her şey yolunda mı?" Jack sordu.

"Evet, her şey yolunda. Hope'un kazadan kalan bazı eşyalarıyla birlikte size geleceğimi haber vermek için aradım. Paket bu sabah geldi ve üzerinde daha önce gözden kaçtığına dair bir not vardı."

"Oh, bu harika. Çantasını merak ediyorduk... bunun gibi şeyler."

"Görünüşe göre bunların hepsi ve daha fazlası paketin içinde. Bu yüzden ona haber verebilirsiniz. İçeriğini görmesi ve onaylaması gerekiyor."

"Elbette," dedi Jack. "Yakında görüşürüz."

Lon ön tarafa döndüğünde gülümsüyordu. "Avery, bir süreliğine Talbot çiftliğinde olacağım. İmzaladığın pakette Hope Talbot'ın kazadan kalan eşyaları var. Eşyaları teslim aldığına dair imzasını almam gerekiyor."

"Evet efendim," dedi Avery. "İki şerif yardımcısı görev başında, yani her şey kontrol altında olmalı."

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olan Lon paketi, kahvesini ve çöreğini aldı ve aracına doğru yola koyuldu. Şehir sınırlarını geçmeden çörek bitmiş, kahveyi de kasabanın yaklaşık bir mil dışında bitirmişti ama bir parçasını bile yuttuğunu hatırlamıyordu. Aklındaki tek şey Mercy Dane'di.

* * *

Mercy Hope'un giyinmesine yardım ederken Jack'in Hope'un adını söyleyerek eve girdiğini duydular. "Buradayız!" Mercy bağırdı, sonra Jack'in koridordan koşarak gelişini dinlediler.

"Eve büyük bir zarafetle giriyor, değil mi?" dedi Hope.

Jack kapı aralığında durduğunda Mercy sırttı. "Hey tatlım, az önce Şef Pittman aradı. Enkazdan topladığı eşyalarla birlikte geliyor. Onları bu sabah almış."

"Oh, bu harika," dedi Hope. "Bunları değiştirmek zorunda kalacağımı tahmin ediyordum. Umarım hepsi oradadır."

Mercy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Dün geceki mesajını bu sabah uyanana kadar görmemişti ve kaçırdığı için üzgündü. Şimdi onun yerine onu görecekti. Bugün güzel bir gündü.

"Duke ve ben öğlene kadar çit hatlarını kontrol edeceğiz. Mercy, sen bu işi halledersin, değil mi?"

Soruyla kendine gelen Mercy hemen kabul etti. "Kesinlikle ve öğlen yemek hazırlıyorum."

"Çok teşekkürler," dedi Jack ve sonra Hope'a hızlı bir öpücük verecek kadar içeri girdi. "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı usulca.

"Ama ben bilmiyorum," diye mırıldandı Hope.

"Seni rahatsız eden her şey yakında ortadan kalkacak," dedi Mercy.

Jack takdirle Mercy'nin kolunu okşadı. "Tekrar teşekkürler," dedi ve olabildiğince yüksek sesle ve aniden ayrıldı.

ortaya çıkmıştı.

Hope saçlarının arkasını düzeltti ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Şef Pittman muhtemelen birazdan burada olur," dedi. "Taze bir kahve yapmanın sakıncası var mı?"

"Seni oturma odasına yerleştirir yerleştirmez," dedi Mercy.

"Bugün görüneceğim kadar iyiyim. Hadi yapalım şu işi," dedi Hope.

Mercy, Hope'u oturma odasına yerleştirdi ve üzerine yıllarca kullanılmaktan yumuşamış ve solmuş, yıpranmış bir yorgan örttü. Geçtiğimiz hafta Mercy'ye yerleşmek için bolca zaman vermişti ve geçen her gün kendini daha da evinde hissediyordu.

Kahveyi açtı, krema ve şeker olduğundan emin olduktan sonra kurabiye kavanozunu kontrol etti. Boştu. Parmaklarını ev yapımı kurabiye hamurunun içine sokmak için can atıyordu ama yine de alışveriş yapması gerekiyordu. Böylece kurabiye hariç kahve içebileceklerdi ve büyük bir servis tepsisine üç ağır fincan, krema ve şeker, çay kaşığı ve peçete koydu.

"O burada!" Hope bağırdı.

Ellerini silmek için bir havlu kaptığı sırada Mercy'nin nabızı hızlandı, sonra aceleyle oturma odasına geri döndü. Adamın merdivenlerden çıktığını duyunca sakinliğini yeniden kazandı. Sonra adam kapıyı çaldı ve kadın kapıyı açtı. "Günaydın. İçeri buyurun."

Lon aptal gibi sırtıttığının farkındaydı ama elinde değildi. "Seni tekrar görmek güzel," dedi yumuşak bir sesle, sonra koltuktaki kadına odaklandı. "Selam Hope, seni ayakta görmek ne güzel. Bu sabah beni bu kadar erken gördüğün için teşekkür ederim."

Hope onu kanepeye doğru eliyle işaret etti. "Sorun değil. Gel otur. Enkazdan kalan bazı eşyaların olduğunu duydum."

Paltosunu çıkarıp bir kenara koydu ve onun koltuğunun yanına oturdu. "Paket bu sabah geldi. İçindekilere göz atmanızı ve ardından malınızın teslim alındığına dair imzanızı atmanızı istiyorum." Paketi kadının kucağına koydu ve sonra Mercy'ye baktı. "Çiftlik hayatını nasıl buluyorsun?"

"Burada Hope'la olmayı seviyorum," dedi Mercy. "Ve burası çok sessiz." Lon güldü.

Mercy onun sağ yanağında bir gamzenin belirip kaybolmasını izledi ve bakmamaya çalıştı.

Hope aralarındaki oyunu fark etti ve gülümsedi. Şef küçük kız kardeşiyle flört ediyordu. "Şef, bir fincan kahve ister misiniz?"

"Ben de bir tane isterim,"

dedi Lon. "Ben alırım,"

dedi Mercy.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Lon

sordu. Mercy, "Ben hallederim," dedi.

Lon onun çıkışını izledi ve Hope onu bakarken yakalayınca biraz utandı. Omuz silkti.

"Kusura bakma. O, şey, o çok..."

Hope başıyla onayladı. "Ve en iyi tarafı da bunu bilmiyor olması."

Hope eşyalarını karıştırmaya başlarken Lon içini çekti ve kanepeye yaslandı.

Mercy tepsiyle hemen döndü ve sehpanın üzerine koydu. "Buyurun," dedi Mercy, yeni demlenmiş sıcak kahve fincanlarını göstererek.

Bir fincan alıp biraz şeker ve krema ekledikten sonra karıştırırken, "Harika görünüyor," dedi.

"Hope, kahve ister misin?" Mercy sordu.

"Bir dakika içinde. Önce bunları gözden geçirmek istiyorum. Baksana! Her şeyin hâlâ çantamda olduğuna inanabiliyor musun? Kredi kartlarımı ve ehliyetimi değiştirmekten korkuyordum. Para bile hala

Orada."

Lon, "Burada ayrıntılı bir liste var," dedi ve gömleğinin cebinden bir kalem çıkardı. "Bulduğunuz eşyaları işaretleyin ve burada olanlardan memnun kaldığınızda en alttaki çizgiyi imzalayın."

"Olur," dedi Hope ve giderken içindekileri kontrol etmeye başladı.

Mercy, Hope'un yanına bir sandalye çekti ve Hope listedeki maddeleri buldukça Mercy de onları kontrol ediyordu. Lon birkaç dakika oturup kız kardeşleri izledi, başları bir aradaydı, birbirlerine çok benziyorlardı ama yine de yabancıydılar. Sonra Mercy başını kaldırdı ve onu bakarken yakaladı. Bir an sessizlik oldu ve sonra hafif bir gülümseme Mercy'nin yüzündeki kasveti dağıttı.

Lon orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu, sonra kendi kendine, "Bir dahaki sefere Blessings'e geldiğinde belki birlikte kahve içebiliriz, ya da bir sıcak çikolata daha?" dediğini duydu.

Hope durakladı ve başını kaldırıp baktı. Şef az önce kız kardeşine doğru bir hamle yapmıştı.

Mercy cevap vermemişti. Lon'a o kadar uzun süre bakmıştı ki, hayır diyeceğinden korkmuştu ve endişeli bir bekleyişin ardından Lon ona gününü göstermişti. "Evet, sanırım bu iyi olur."

"Güzel. Şehre indiğinde beni ara."

"Siz ikiniz ilk randevunuzu ayarlamayı bitirdiğinizde bana haber verin," dedi

Hope. "Oh, sus," dedi Mercy.

Lon kendinden geçmişti ve balo için randevu almış bir genç gibi davranmamaya çalışıyordu. Mercy'nin tanıdığı tüm kadınlardan daha az kurnazlığı vardı. "Bu fırsat için minnettarım," dedi Lon.

Hemen kaşlarını çatı. "Ne yapmak için?"

Gözlerini kırıştırdı ve sonra başını geriye atıp güldü.

Hope sırtı. "Bununla başa çık," dedi. "Duke'ü çıldırtıyor. Otoriter kabadayılığı ona hiçbir şey kazandırmadı."

"Ben bir polisim," dedi Lon. "Açık sözlü ve dürüst olmayı severim. Baştan doğru yola girerseniz bu dünyada çok zaman kazanırsınız. Sanırım sorunuza cevabım, Bayan Dane, sizi daha yakından tanıma fırsatı verdiğiniz için minnettarım."

Mercy'nin gözleri hafifçe kısıldı, sonra omuz silkti. "Sadece nerede durduğumu bilmek istiyorum."

Tam kalbimin üzerinde duruyorsun. Sadece henüz bilmiyorsun, kızım.

Hope ve Mercy listeyi gözden geçirmeyi bitirirken Lon sessizce oturup kahvesini içti. Sonra Hope imzasını atıp her şeyi çantasına geri koyarken Lon da makbuzu cebine attı.

"Bunu aldığım için çok mutluyum. Bunu bana getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Hope.

"Rica ederim," dedi Lon, sonra boş fincanını tepsiye geri koydu. "Sanırım kasabaya dönsem iyi olacak. Kahve için teşekkür ederim ve Mercy, umarım yakında görüşürüz."

"İlk fırsatta Piggly Wiggly'ye gideceğim. Oraya gittiğimde sana haber veririm." "Bu mesajı dört gözle bekliyor olacağım," dedi Lon ve ayağa kalkarken ceketini giydi.

"Seninle dışarıda görüşürüz," dedi Mercy ve ön kapıya doğru ilerledi. "Kendine iyi bak Hope," dedi Lon.

"Yapacağım. Bunun gerçekleşmesine yardımcı olan pek çok insan var," dedi. Lon kapıda durakladı. "Yakında görüşür müyüz?"

Mercy başını salladı.

"Lanet olsun," dedi usulca ve sonra dışarı çıktı. Arkasına bakacak cesareti yoktu ama baksaydı Mercy'nin sırtıttığını görürdü.

Kapıyı kapattı ve arkasını döndüğünde Hope bir kaşını kaldırdı. "Şef, Blessings'in en gözde

bekârlarından biri."

Mercy fincanları ve peçeteleri toplamaya başlarken burnunu çekti. "Sadece kahve."

"Ya da sıcak çikolata. Sıcak çikolata olabilir," dedi Hope ve sonra kaşlarını çattı. "Jack'in kamyonetini istediğin zaman kullanabilirsin."

"Teşekkürler. Ailene biraz yemek yapmak için fazladan bir şeyler almak istiyorum." "Onlar senin de ailen," diye hatırlattı Hope ona.

"Biliyorum ama sonsuza kadar burada kalmayacağım ve yapabiliyorken yardım etmek istiyorum."

Hope'un kalbi küt küt atmaya başladı. "Savannah'ya geri dönmeyi mi planlıyorsun? Belki istersin diye düşünmüştüm-"

"Burada sizinle sonsuza kadar yaşayamam ama Savannah'ya da dönmeyeceğim. Blessings'de iş ve kalacak bir yer bulacağım. Yakın olacağım."

Hope içini çekti. "Tamam, sana ne yapacağını söyleyecek değilim ama gitmeni görmek için acelem yok. Daha yeni geldin."

Mercy, Hope'un alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ortadan kaybolmayacağım, o yüzden endişelenmeyi bırak. Ben yemeğe başlayacağım. Köfte olur mu? Çözülmüş kıyma gördüm."

"Mükemmel," dedi Hope. "Yemek yapmanın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hayır. Yemek yapmayı severim. Üvey annelerimden biri bana öğretti. Bana nasıl yemek yapılacağını da öğretti çünkü alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Sen dinlen. İşte televizyonun kumandası. Bana ihtiyacın olursa bağır."

Mercy tepsiyi mutfığa götürürken Hope televizyonu açtı. Mercy'nin çalışırken söylediği şarkıları dinleyerek uykuya daldı.

Bölüm 12

Öğlen olduğunda, büyük bir köfte, bir kase patates püresi ve kahverengi sosla birlikte ısınan fırında duruyordu. Mercy'nin yanında pastırma parçacıklı yeşil fasulye ve bir kase lahana salatası vardı. Dondurucuda biraz donmuş böğürtlen bulmuş ve meyve kompostosu yapmıştı, ardından bisküvi benzeri hızlı kekler yapmak için yeterli miktarda un ve şeker bulmuştu.

Hope masada peçeteleri katlarken Duke ve Jack yemeğe gelmiş, Mercy'nin sarhoş bir kamyoncunun yağmur fırtınasında kendini yattığı kabinden dışarı kilitlemesiyle ilgili anlattığı hikâyeye gülüyorlardı.

Jack bulaşık yıkamak için tuvalete giderken hikâyenin sadece son kısmını duydu.

Duke onaylamadığını söyleyecek kadar duymuştu. "Sizi sarhoşlar ve gezginlerle sürekli temas halinde tutan bir işin eskiyeceğini düşünürdüm."

Mercy'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve hemen sustu.

Hope ters ters baktı. "Sadece komik bir olayı anlatıyordu ve kimse senin ne düşündüğünü sormadı," diye tersledi.

Duke gözlerini kırptırdı. "Şey, demek istemedim ki-"

Mercy, "Boş ver," dedi ve kahve fincanlarını masanın üzerine koydu.

Jack her şeyi banyodan duydu ve kaşlarını çatı. "Hey, Duke! Bir dakika buraya gelebilir misin?" "Hemen geliyorum," dedi Duke. "Ne oldu?" diye sordu eşikte dururken.

Jack onu banyoya çekti ve kapıyı kapattı. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" diye tısladı. Duke kaşlarını çatı. "Ne yapıyorum?"

"İşlerinin durumunu küçümsüyorsun. Mercy kendi başının çaresine bakmak için refahtan medet ummadan gayet iyi bir iş çıkardı ve sen ona bunun sana yakışacak kadar yüce bir pozisyon olmadığını hatırlatıyorsun."

Duke küçük kardeşinin kendisine meydan okumasından hoşlanmıyordu. "Belki de yaşamak için daha iyi yollar ve çalışmak için daha iyi yerler olduğunu gösterecek birine ihtiyacı vardır."

Jack iç çekti. "Ya yaptığı şeyden hoşlanıyorsa?"

Duke başını salladı. "Artık ailemizin bir parçası olduğuna göre, beklenti düzeyini yükseltmesi gerekiyor. Biz-"

Jack parmağını Duke'un göğsüne sertçe vurdu. "O bizim için değişmez. Onu olduğu gibi seviyoruz, seni pislik."

Duke ters ters baktı. "Ben böyle biriyle evlenmezdim."

Jack'in ağzı açıldı ama önce kelimeler çıkmadı, Duke'ün de susacak kadar akli yoktu. "Yani, bunu biraz düşündüm. Mükemmel bir çözüm olurdu. İkimiz, kız kardeşlerle evleniriz. Diğer iki kadın

gibi aynı çatı altında yaşamaktan rahatsız olmazlardı ve ben de

olabilir-"

Jack elini kaldırdı. "Konuşmayı kes. Bir dakika dur. Seni doğru duyduğuma inanamıyorum. Mercy ile uygun bir çift olabileceğinizi mi ima ediyorsun?"

Duke omuz silkti. "Eğer bazı yöntemlerini değiştirmeye istekliyse, bir sorun göremiyorum."

"Sen bir aptalsın," dedi Jack. "Daha fazla budala olabileceğini düşünmemiştim ama yanılmışım. Ondan hoşlanmıyorsun bile."

"Çok güzel bir kız," dedi Duke.

"Senden hoşlanmıyor," diye ekledi

Jack.

Duke, "Eminim böyle bir birliğin faydalarına dikkat çekersem, bunun arkasındaki mantığı görecektir," dedi.

"Biriyle evlenmeden önce onu sevmen gerekir, lanet olsun." "Aşk abartılıyor," diye mırıldandı Duke.

"Aynı fikirde değilim," dedi Jack. "Hope için hayatımı veririm. O benim için bu kadar önemli. Bir daha asla böyle konuştuğunu duymayayım ve Hope da seni duymasın." Duke kaşlarını çatı.

"Yanılıyorsun," dedi.

"Ve sen hayal görüyorsun. Şimdi yemek yemek için dışarı çıkıyoruz ve ağzınla yapacağın tek şey içine yemek koymak ve çiğnemek."

* * *

Hope kardeşlerin arasında ne geçtiğini bilmiyordu ama Jack'in üzgün olduğunu biliyordu, çünkü sessizce ona öfkelenmemesi için yalvarıyordu. Ona sert bir bakış fırlattı ve sonra kaşlarını kaldırarak, "*Kardeşinin nesi var?*" der gibi baktı. Omuz silkti ve yemek hakkında övünmeye başladı. "Harika görünüyor Mercy, tadı daha da güzel," dedi ilk ısırığını alırken. "Vay canına Hope. Yeşil fasulyeleri annemin eskiden yaptığı gibi yapmış... içinde pastırma parçaları olanlardan."

"Biliyorum," dedi Hope. "Sen gerçekten iyi bir aşçısın, küçük kardeşim."

Mercy gülümsemeyi başardı ama kardeşlerin kendisi hakkında tartıştıklarını biliyordu. Sadece bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Hope, Mercy'nin duygularının incindiğini biliyordu. Konuyu değiştirmek için Lon Pittman'ın Mercy'ye çıkma teklif ettiğinden söz etti. Duke'un şaşkın tepkisini kaçırdı ama Jack kaçırmadı. Duke daha sonra pişman olabileceği bir şey söylemeden önce konuşmayı hızla toparladı.

"Gerçekten mi?" dedi Jack. "Bu harika, Mercy. O iyi bir adam... gerçekten iyi bir adam ve ikinizin birbirinizi zaten tanıyor olmanız... daha iyi olamazdı."

Mercy omuz silkti. "Tanışmıştık ve sadece kahve içeceğiz." "Ya da sıcak çikolata," dedi Hope ve sonra kıkırdadı.

Mercy kendine rağmen güldü. "Evet, ya da sıcak çikolata. Yani seçme şansım olsa daha mı önemli olurdu?"

"Peki sen ve Lon nasıl tanıştınız?" Hope sordu.

Mercy omuz silkti. "Uzun zaman önce tanıştık. On dokuz yaşından fazla değildim. Eve geldiğimde bir hırsızın beni soymaya çalıştığını gördüm. Biriktirdiğim tüm parayı alıp kaçtı ve o zamanlar şef olmayan şef koridorun karşısına yeni taşınmıştı."

"Aman Tanrım. Yaralandın mı?" Hope sordu.

Mercy paniği tekrar hatırlayarak içini çekti. "Hayır, sadece korktum. Kapımın kilidi kırılmıştı. I

yanımdakiler dışında hiç param yoktu. Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum. Sonra bu adam dairesinden çıkıp neler olduğunu sordu ve olaylar birbirini izledi ve eşyalarımı iki bavula doldurup geceyi onun kanepesinde geçirdim. Sabah olmadan oradan ayrıldım ve o güne kadar onu bekleme odasında bir daha hiç görmedim."

Hope gözyaşları içindeydi. "Hangisi kalbimi daha çok acıtıyor bilmiyorum... Başına her kötü şey geldiğinde sana yardım edecek kimsenin olmadığını bilmek mi, yoksa ben neredeyse ölüyordum diye ikinizin tekrar bir araya gelmesi mi? İkinizi tekrar bir araya getiren bir tür karma olmalı."

"Öyle değildi," dedi Mercy ve sonra yalan söylediğini anladı. Onun için öyleydi.

Duke konuşmaya katılamayacak kadar şaşkıındı. Bu bilgi büyük planını bozuyordu. O ve şefin bir geçmişi vardı. Duke'ün tek yaptığı onu kızdırmaktı. "Patates püresini uzatır mısınız, lütfen," dedi.

Mercy onun bakışlarıyla karşılaşmadan kâseyi masanın üzerinden ona doğru itti. "Teşekkür ederim," dedi Duke.

Kafasını kaldırmadan başını salladı.

Duke iç çekti. Hayat daha önce hiç bu kadar karmaşık olmamıştı. Hope'un kayıp kız kardeşini bulmasına sevinmişti ama onun bu inatçı ateşböceğinden başka biri olmasını diliyordu.

Yemek ilerledikçe Mercy yeniden rahatladı. Duke Talbot'u neyin harekete geçirdiğini anlamaya başlamıştı. Temelde, o ve Jack büyürken işlerin idaresinden sorumlu olan en büyük çocuktı ve sonunda hepsi büyüdüğü için, Duke kontrolü nasıl bırakacağını bilmiyordu.

"Tatlı istersen böğürtlenli kek var," dedi Mercy, Hope'un kahvesini yeniden doldurmak için ayağa kalkarken.

"Ne? Sen ciddi misin?" Jack sordu. "Tesislerde kurabiyeye dönüşebilecek bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Onları benim için mahvedeceksin ve sen gittikten sonra anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiremeyeceğim," dedi Hope.

"Nereye gidiyorsun?" Duke sordu.

Mercy omuz silkti. "Şimdilik hiçbir yerde, ama eninde sonunda Blessings'e taşınacağım."

Duke iç çekti. *Kız taşınıyor ve polis şefi onunla çıkmak istiyordu;* bu *da* fantezisinden vazgeçmesi gerektiğine dair *bir* başka ipucuydu.

Mercy, "Olduğu gibi ya da bir top vanilyalı dondurma ile yeme seçeneğiniz var," dedi.

"Benim için dondurma," dedi Hope.

"Ve ben," diye ekledi Jack.

"Peki ya sen Duke?" Mercy sordu. "Uh... evet... dondurma."

Kekleri soğuk dondurmaya birlikte ılık olarak servis etti, sonra kendi porsiyonuna oturdu ve içine daldı. "Güzel böğürtlenler," dedi. "Çiftlikte yabani olarak mı yetişiyorlar?"

Hope başıyla onayladı. "Evet, mevsiminde topluyorum, eğer geç vardiyalarda çalışmıyorsam. Meyveleri sabah erkenden, hava henüz serinken, yılanlar dışarı çıkmadan toplamalısın."

"Biliyorum," dedi Mercy. "Koruyucu ailelerimden biri taşrada yaşıyordu. Arazilerinde bir sürü yabani böğürtlen vardı ama topladıklarımızı satarlardı. Toplarken ağzımıza sokabildiklerimiz dışında genellikle hiç yemezdik."

Jack kaşlarını çatı. "İyi *bir* koruyucu ailen var mıydı?"

Mercy omuz silkti. "Neye *iyi* dediğınızı bilmiyorum. Hiçbirini sevmediğimi biliyorum." Hope dehşete kapıldı. "Aman Tanrım! Neden beğenmedin?"

"Bilemiyorum. Sahip olduğum her koruyucu aile tacizci veya kötü değildi, çünkü değillerdi. Bazıları iyiydi ama ben kendimi önemli hissetmiyordum. Ben sadece dosyadaki bir isim ve numaraydım. Bildiğim tek şey, kimsenin bana ne düşündüğümü ya da ne istediğimi sormadığı ve hayatları değiştiğinde ya da bizi sevmediklerinde toplanıp başka bir yere gönderildiğimiz."

Hope gözyaşları içindeydi. "Çok özür dilerim."

Mercy içini çekti. "Özür dilemene gerek yok. Bunu sen yapmadın ve bu canavarın doğasında var. Bu benim geçmişimin bir parçası, hepsi bu. Ve biz böğürtlenli kekten bahsediyorduk, tüm bu üzücü şeylerden değil."

"Harika bir yemektir. Ben bulaşıkları yıkayayım," dedi Duke aniden.

"Tamam," dedi Mercy. "Süpermarkete gidebilmem için bana bir araba ödünç verebilecek olan var mı? Bisikletimle gidebilirim ama yumurtalar için zor bir yolculuk olur."

Jack güldü. "Benim kamyonetimi kullanabilirsin, ama ev için yiyeceklerden bahsediyorsan, onun parasını biz öderiz."

"Hope'a onun için yemek yapacağıma söz verdim," dedi Mercy.

"Peki, kamyonetimi kullanmana izin verirsem, pişmiş ürünlerden biraz alabilir miyim?" Jack sordu.

Mercy kıkırdadı. "Herkes'e yetecek kadar yapacağım ama öğleden sonra gidebilmem için Hope'la kalacak kadar evde kalacak mısınız?"

"Evet," dedi Jack. "Öğleden sonra defterler üzerinde çalışacağım, bu yüzden günün geri kalanında evde olacağım. Sanırım ofiste ev hesabı için başka bir banka kartım var. Bankayı arayıp bunu kullanmaya yetkili olduğunuzu söyleyeceğim. Geçen gün bir market listesi hazırladım ve market alışverişi yapmaktan nefret ederim, bu yüzden listedekileri ve bizi şişmanlatmak için ihtiyacın olan diğer şeyleri alarak bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Duke, "Kural olarak, halkımız şişmanlamak için koştırmazdı," dedi.

Jack bir kâğıt peçeteyi buruşturup kardeşinin kafasının arkasına fırlattı. "Şaka yapıyordum. Bunu sana ne söyledi?"

Duke omuz silkti. "Ben sadece Mercy'nin ne yemek isteyip istemediğimizle ilgilenmesi ihtimaline karşı bilgi paylaşıyordum."

"Eğer tatlıysa, onu istiyorum," dedi Jack.

Mercy Duke'a bakmamaya çalışıyordu ama son sözünün saçmalığından sonra onu neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışmaktan resmen vazgeçmişti. "Verdiğin bilgiler için teşekkürler Duke. Sanırım bunu bilmek her aşçı için geçerli bir şey olurdu."

"Gördün mü? Bilmek isteyeceği bir şey olduğunu biliyordum," diye mırıldandı Duke.

Mercy kardeşlerin yanından ayrılırken hâlâ tartışıyorlardı. Bunun normal bir aile davranışı mı yoksa gerçekten tartışıyorlar mıydı emin değildi ama bu onu huzursuz ediyordu. Üstünü değiştirmek için yukarı çıktı, sonra çantasını alıp aşağı indi, Jack'in listenin yanında tezgâha bıraktığı banka kartını aldı ve birkaç dakika içinde kapıdan çıktı.

Hava açıktı ama yüzüne vuran sert rüzgâr soğuktu. Deri ceketini eşofmanının üzerine geçirmiş, kot pantolonunu da botlarının içine sokmuştu. Jack'in mavi kamyonetine atladı, çalıştırdı ve vites taktı, sonra uzaklaşırken rahat bir nefes aldı. Bu yolculuk ona kaçıyor gibi hissettirmişti. Nankör gibi görünmek istemiyordu ama yalnızlık ona iyi geliyordu ve geldiğinden beri bunu çok az yaşamıştı.

Alışveriş listesi cebindeydi, banka kartının bulunduğu cüzdanı da yanındaki koltuktaydı ama

Arabayı sürerken Lon Pittman'ı düşünüyordu. Blessings'e geldiğinde ona haber vermesini söylemişti ama bu teklifi daha birkaç saat önce yapmıştı. Bu kadar erken ciddiye alınmak isteyip istemediğini bilmiyordu ama araba yolunun sonunda fren yaptığında, ana yola çıkmadan önce ona bir mesaj gönderdi.

Piggly Wiggly'ye gidiyorum.

Sonra telefonu konsola bıraktı ve yolculuğuna devam etti. Telefonunun bir mesaj sinyali verdiğini duyduğunda fazla uzaklaşmamıştı ama asfaltta yoldan başka bir şeye bakamayacağı kadar çok viraj vardı. Ne diyeceğini beklemek beklentilerini yükseltti ve kasabaya olan yolculuğu çok daha kısa hale getirdi.

Şehir sınırı tabelasını geçip Ana Cadde'ye çıktı, geçerken polis karakoluna, ardından Curl Up and Dye'a ve Phillips Eczanesi'ne göz attıktan sonra Piggly Wiggly otoparkına girdi.

Park eder etmez telefonu eline aldı ve onun mesajını açtı.

Bu gün daha da güzelleşiyor. Sen. Ben. Granny's Country Kitchen? Zaman mı?

Mercy gülümsedi, saate baktı ve sonra bir mesaj daha gönderdi.

Öğleden sonra 3:00.

Cevabı aldığında mağazaya doğru yürüyordu.

Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bir el arabası alırken için için güldü ve sonra listesindeki şeyleri aramak için koridorda ilerlerken küçük bir dans adımı attı. Jack'in listelediği ürünlerle başladı: büyük bir kutu yulaf ezmesi, yumurta, süt, çamaşır sabunu ve tuvalet kağıdı. Temizlik malzemelerinin bulunduğu reyonu bulması birkaç dakikasını aldı ve oradan konserve sebze ve meyvelere geçti. Fırın reyonunu en sona sakladı ve listesini teker teker gözden geçirerek un, iki çeşit şeker ve kapkekler için küçük kâğıtlar almaya başladı. Sonra birkaç poşet çikolata, bir poşet beyaz çikolata ve birkaç paket kuruyemiş aldı. Hope'un baharat çeşitleri çok azdı, bu yüzden tarçın ve karanfil, beze yapmak için küçük bir kutu tartar kreması ve vanilya ve badem aroması şişeleri ekledi. Oradan turta dolgusu yapmak için konserve meyve seçmeye geçti ve son dakikada kasaya gitmeden önce bir poşet tatlandırılmış hindistan cevizi ekledi.

Tezgâhtar, el arabasını tezgâha boşaltmaya başlayan Mercy'ye gülümsedi. "İyi günler. Ben Lorene."

"Merhaba," dedi Mercy.

"İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu?" diye sordu tezgâhtar Mercy'nin eşyalarını taramaya başlarken. Mercy, "Evet, teşekkür ederim," dedi.

Görevli hesapları topladıktan sonra Mercy banka kartını taradı ve kimliğiyle birlikte görevliye uzattı. "Talbot hesabına ait bir kart mı kullanıyorsunuz?"

"Evet. Jack aile alışverişinde kullanmam için verdi. Hope benim kız kardeşim ve bir süre onlarla birlikte kalacağım."

"Motosikletli olan sensin demek!" diye bağırdı tezgâhtar kartı ve Mercy'nin kimliğini geri verirken. "Kardeşini bu şekilde bulmak gerçekten çok güzeldi."

Mercy, "Evet hanımefendi, öyleydi," dedi ve kamyonu taşımak üzere çuvalıarı sepete geri koymaya başladı.

"Tatlım, burada hanımefendi diye biri yok! Bana Lorene de ve seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

"Sen de Lorene. Bir dahaki sefere görüşürüz," diye ekledi ve çuvalarla dolu arabayı iterek çıkışa yöneldi.

Bölüm 13

Dükkândan çıkarken soğuk rüzgâr yüzüne çarptı ve titremesine neden oldu. Hiç vakit kaybetmeden yiyecekleri kamyonetin arka koltuğuna boşalttı, bozulabilecek ürünleri bir buz sandığına koydu ve sonra içeri girdi.

Üçe on dakika vardı.

Otoparktan çıkıp caddenin ilerisindeki kafeye doğru ilerlerken heyecanı nabzını hızlandırdı. Caddenin her iki tarafına park etmiş arabaların sayısına bakılırsa, Granny's'in hareketli bir iş yaptığı anlaşılıyordu. Kafenin arkasında da park yeri olduğunu belirten bir tabela fark etti, bu yüzden daha büyük alana giden sapağa girdi. Park edecek bir yer bulduktan sonra rüzgârdan kurtulmak için adımlarını hızlandırarak caddeye geri döndü ve ön girişe doğru koşmaya başladı.

Yemek salonunun yarısından fazlası Mercy'nin her zaman aylaklar dediği kişilerle doluydu... artık mesai saatlerine uymak zorunda olmayan yaşlı emekliler. Bir masaya ikişer üçer kişi oturmuş, kahve içip sohbet ediyor, arada sırada da bir dilim turta yiyorlardı. Ama o içeri girdiğinde hepsi başını kaldırıp baktı, sonra yabancı olduğu için tekrar baktılar, sonra da çok güzel olduğu için bakmaya devam ettiler.

Kapı arkasından açıldığında Mercy hâlâ Lon'un orada olup olmadığını görmek için etrafına bakınıyordu. Soğuk bir rüzgârın ardından bir elin beline dolandığını hissetti. "Fırsatımı değerlendirmeye geldim," dedi kulağına.

Mercy onu selamlamak için döndüğünde kahkahası sınır tanımaz ve bulaşıcıydı ve Lon da dahil olmak üzere her erkek ona biraz aşık oldu. "Tanımaktan zevk duyduğum en çirkin polis şefisiniz," dedi.

"Güzel, o zaman listenin başında ben varım demektir. Şu duvara karşı bir kabin tutalım, tamam mı? Orası biraz daha sıcak."

Adam kızın dirseğini kavradı ve onu kabine götürdü; garson kız elinde menüler ve gülümsemesiyle hemen arkalarındaydı. "İyi günler, Şef," dedi.

"Merhaba, Della. Bu Mercy Dane, Hope Talbot'un kız kardeşi. Sıcak çikolata sever. Ben kahve alacağım ve çok güzel hindistan cevizi kremalı turtalar yapıyorlar. Ben bir parça alacağım. Ya sen Mercy?"

"Oh, ben almayayım. Evde böğürtlenli kek yaptım, yani bugünlük tatlılarımı çoktan yedim."

Della, "Tanıştığımıza memnun oldum Mercy, siparişleriniz için hemen döneceğim," dedi.

Lon Stetson'ını çıkarıp yanındaki kabine koydu, sonra Mercy'yi camın altındaki bir böcek gibi hissedene kadar yorum yapmadan süzdü.

"Ne?"

"Biliyorum. Bakıyorum ve özür dilerim," dedi Lon. "Herkes gibi senin de iki gözün, bir burnun ve bir ağzın var. Kafanda saçların ve duymak için iki kulağın var. Başın boynuna oturuyor

Tıpkı benimki gibi, ama yine de tüm bunların sende olduğu kadar mükemmel bir şekilde bir araya getirildiğini hiç görmemiştim. Seninle ilk tanıştığımda da güzeldin ama şimdi bir sanat eserisin."

Mercy kaşlarını çattı. "Yani az önce ağzından çıkan tüm o gevezelikler benim güzel olduğumu düşündüğünü söylemen miydi?"

Lon sırttı. "Ayrıca akıllı ve güçlü olduğumu düşünüyorum ve bir insan olarak sana büyük hayranlık duyuyorum... ve seviştığımızda nefesimi kesiyorsun."

Gözleri kısılmıştı ve henüz gülümsememişti. "Flört mü ediyorsun yoksa bir gerçeği mi söylüyorsun?"

Sırıışı bir kıkırdamaya dönüştü. "İşte bu yorum tam da bu anı yaşamamızın nedeni. Sen gerçek bir anlaşmasın, prensipleri olan dürüst bir kadınsın. Bir zamanlar böyle bir kadın tanımıştım. Sevdiğim ilk kadındı. Adı Ethel Milam'dı, birinci sınıf öğretmenimdi. İlişkimiz başından beri lanetliydi. Ben sadece altı yaşındaydım ve o lisenin futbol koçuyla çıkıyordu."

Mercy kendine rağmen kıkırdadı.

Lon sırttı. "Koçla evlendiğinde kalbimi kırmıştı." Mercy güldü. "İşte pastan geliyor. Belki artık saçmalamayı bırakırsın."

Della siparişi teslim etti, Lon'un kahve fincanını doldurdu ve marshmallow soslu sıcak çikolata bardağını göz kırparak Mercy'nin önüne koydu. Della, "Sıcaktır, bir yudum almadan önce biraz üfleyin yoksa dilinizdeki tüyleri yakarsınız," dedi.

"Evet, hanımefendi," dedi Mercy ve Lon turtaya yumulurken soğuması için yeterince zaman tanıyarak tepesini içeceğe kadar yemeye başladı.

"Bu benim en sevdiğim turta, ancak tadı ne olursa olsun hayatım boyunca bir parça turtayı asla geri çevirmedi."

"Demek turta seviyorsun ve kötü adamları hapsediyorsun. Nerede büyüdün?" Mercy sordu.

"Nimetler. Asla başka bir yerde yaşamak istemedim, bu yüzden polis akademisinden mezun olduktan ve Council for Law Enforcement Education'da sertifika aldıktan sonra, ki bu arada tanıştığımızda yaptığım şey buydu, buraya çalışmak için geri döndüm."

"Peki ya ailen?"

"Babam emekli olduktan sonra ailem Arizona'ya taşındı. Astım hastasıydı. Orada hava onun için çok daha iyi. Erkek kardeşim pilot. Bir petrol şirketinde çalışıyor, dünyanın dört bir yanındaki önemli kişileri uçuruyor ve işçileri açık denizdeki sondaj kulelerine götürüp getiriyor."

Mercy onun ailesinden bahsederken gözlerinin nasıl parladığını izledi ve sesinde duyduğu sevgiden yakın olduklarını anlayabildi.

"Yani hep kolluk kuvvetlerinde mi olmak istiyordun?" Başını salladı. "Peki ya sen?"

"Kolluk kuvvetlerinde olmak istemedim," dedi.

Mercy'nin geçmiş hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, bu yüzden Lon ona bir lokma turta ikram ederek konuyu değiştirdi.

Bu jest karşısında şaşırان Mercy ağzını yavru bir kuş gibi açtı.

Çiğneyip yutarken "Mmmm," dedi. "Bu güzel bir turta."

Lon bir ısırık daha aldı ve dudaklarının az önce çatalına dokunduğunu düşünmemeye çalışarak dikkatlice ağzına attı. Hâlâ ortaokulda olsaydı, bunu bir öpücük kadar iyi sayardı. Ama o bir çocuk değildi ve ondan bir lokma turtayı paylaşmaktan çok daha fazlasını istediği gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyordu. "En sevdiğin turta türü nedir?" diye sordu.

"Sanırım cevizli olabilir. Ya o ya da misket limonu. Evet... önce misket limonu, sonra ceviz."

Sırıttı. "Seçenekler. Seçenekleri severim."

Dudağının kenarına takılan küçük bir hindistan cevizi parçasına odaklanmıştı. "Sen de fırsatları seviyorsun."

Geri dönüşü onu şaşırttı. "Evet, biliyorum," dedi, sonra dudağındaki hindistan cevizini hissetti ve dalgınca yalayarak uzaklaştırdı.

Mercy onun turtayı bitirmesini izlerken sıcak çikolatasından bir yudum aldı. Lon'un sadece içinden geldiği gibi sevişmekle kalmadığına, harika bir poposu, gerçekten güzel bir ağzı olduğuna, komik ve ilginç biri olduğuna karar verdi. Kahveye ve adama evet dediği için memnundu.

Ondan sonra zaman çok hızlı geçti. Mercy saati fark ettiğinde, "Gerçekten eve gitmeliyim," dedi. "Hope yine kaybolduğumu düşünecek."

"Bunun henüz bitmesini istemiyorum ama anlıyorum. Bu çok eğlenceliydi. Bunu tekrar yapmalıyız," dedi Lon. Mercy sonunda gülümsedi. "Ben de bunu tekrar yapardım."

Lon garsona hesabı getirmesini işaret etti ve onlar beklerken Ruby Dye, Peanut Buttermen'in kolunda kafeye geldi. Mercy'yi görünce gülümsedi ve el salladı. Mercy de el salladı.

"Ruby'yi tanıdığımı görüyorum," dedi Lon.

Mercy, "Beni Blessings'te karşılayan ilk kişilerden biriydi," dedi.

"Hepimizin bildiği ve sevdiği Ruby'ye benziyor," dedi Lon ve sonra Mercy'nin omzunun üzerinden kendilerine doğru yürüyen üç kadına baktı.

"İyi günler, Lon! Polis şefi olmak kesinlikle sana yakışıyor. Yakışıklı ve resmi görünüyorsun."

"Evet, resmi olarak," diye yineledi diğer ikisi ve Mercy ile konuşmadan ona bir bakış attılar. "Teşekkür ederim hanımlar," dedi Lon. "Mercy ile tanıştınız mı?"

Üçlü dikkatlerini yabancıya çevirirken Tina Clark, "Hayır, o zevki tatmadık," dedi.

"Mercy, soldan sağa, bunlar Tina Clark, Molly Frederick ve Angel Herd. Tina'nın kocası ve Molly'nin kocası belediye meclisinde. Angel'in kocası yerel bir yargıç. Bayanlar... Bu Mercy Dane. Hope Talbot'un küçük kız kardeşi ve Blessings'in yeni sakini."

Tina gülümsedi. "Oh evet! Sizi duyduk! Sizinle tanışmak *büyük* bir zevk." Molly parmaklarını oynattı, bu selamlama anlamına gelen bir hareketti. "Ne kadar hoş."

Angel gülümsedi ama bu gülümseme Mercy'yi baştan aşağı süzerken gözlerine hiç ulaşmadı.

"Tanrı seni korusun!"

Aileyi böylesine beklenmedik bir şekilde bulmak ne kadar özel."

Mercy böyle kadınlar tanıyordu. Gülümsemelerinin ve aptalca kıkırdamalarının altındaki ürpertiği hissediyordu. Ve o "çok yaşa"nın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Güneyli bir kadının ağzından çıkan bu sözün en yakın tercümesi muhtemelen "Kıçımı öp" olurdu.

"Evet hanımefendi, kutsadığınız için teşekkür ederim," dedi ve bakışlarını yakaladı.

Mercy, Angel Herd'e hanımefendi diye hitap ederek Angel'in daha yaşlı olduğu gerçeğini alenen dile getirmişti. Lon bu kurnazlığı fark etmedi ve Mercy'nin Blessings'in en iyilerinden üçü tarafından uygun bir şekilde karşılandığını düşünerek gülümsedi.

Arkasındaki kabine oturdukları anda onları gözden kaybetti ama Mercy onaylamayan bakışlar da dahil olmak üzere her şeyi gördü. Yetişkin hayatı boyunca onlar gibi kadınlar tarafından saygısızlığa uğramıştı. Üç kişi daha bir fark yaratmayacaktı. Ama onların varlığı Lon'la geçirdiği zamanın ışıltısını alıp götürmüştü ve çift yönlü konuşmalarını duyduğunda, zamanlarının sona ermek üzere olduğunu tahmin etti.

Lon kaşlarını çattı. "Hey, Mercy, telefon etmem gerekiyor. Bana birkaç dakika ver, hemen döneceğim." "Tamam," dedi.

Ayağa kalkıp kafeden çıktığı anda, kabindeki kadınlar onun yokluğunu fırsat bilerek Mercy'nin soğukkanlılığına tırnaklarını geçirdiler ve söyledikleri her kelimeyi duyduğundan emin olmak için seslerini yükselttiler.

"Utanç verici olan bu," dedi Angel. "Buraya gelip Hope ve Jack aracılığıyla saygınlık kazanmaya çalışmak."

Molly, "Hope'un uzun zamandır kayıp olan kız kardeşinin bir motorcu çetesine mensup olduğunu öğrendiğinde neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum," dedi.

Tina, "Nasıl bir hayat yaşadığını ancak Tanrı bilir, ama o *benim* çatım altındayken gözlerimi kapatmazdım," dedi. "Şef Pittman'ın onun gibi biriyle görüldüğünde ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Bilirsiniz, şef olarak itibarını da düşünmek zorunda."

Mercy başını eğdi ve ani gözyaşlarını saklamak için çantasına bakıyormuş gibi yaptı. Ruby Dye'in yaşadığı şoku ya da üçlüye attığı ters bakışı görmedi, görseydi bile bu kendisi hakkında söylenenlerin yarattığı hasarı onarmayacaktı.

Her an gözyaşlarına boğulacağından emin olan Mercy ayağa kalktı ve çıkışa doğru yürüdü. Onların gülüşmelerini duydu ve kafeden yeterince çabuk çıkamadı.

Lon devriye arabasında memurla konuşmaya devam ederken Mercy'nin Granny's'den çıktığını gördü. El salladı ama Mercy ona doğru bakmadı ve kamyonete binip uzaklaştığında kalbi küt küt atmaya başladı.

Ne oluyor be?

Telefon görüşmesini çabucak sonlandırdı ve yemeklerinin parasını ödemek için Granny's'e geri döndü.

Masaya biraz para attığında, kabindeki kadınlar karides salatasının tavuk şeritli Sezar salatasına göre faydalarını tartışarak dostça sohbet ediyorlardı. Ruby'nin ona el salladığını gördüğünde ne olmuş olabileceğini anlamaya çalışarak yemek salonunu taradı. Yaklaşırken yüzündeki ifadeden üzgün olduğu anlaşılıyordu. "Evet, hanımefendi?" Lon sordu.

Ruby'nin yanakları pembeleşmişti ve Mercy'yle birlikte oturdukları kabinin arkasını işaret ederken bağlanacakmış gibi görünüyordu.

"Kızınızın neden bu kadar ani ayrıldığını merak ediyorsanız, onlara sorun. İki dakikadan kısa bir süre içinde ona mümkün olan her şekilde hakaret ettiler, bir motorcu çetesinden olduğunu, itibarınızı zedelediğini ve etrafta bulunmasının kesinlikle tehlikeli olduğunu ima ettiler."

Lon'un yüzündeki renk o kadar hızlı soldu ki, Peanut Butterman adamın bayılabileceğini düşündü. O kadınların yanlış adamı düşman edindiklerinin farkında olup olmadıklarını merak etti. Ruby'ye gelince, onlar düzenli müşterilerinden üçüydü ama Mercy'nin adına o kadar öfkeliydi ki onları bir daha görüp görmemeyi umursamıyordu.

Lon döndü ve kadınların oturduğu yere doğru yürüdü. Ruby'nin ona söylediklerinden mutlu olmayacağını anlayacak kadarını duymuşlardı ama yüzündeki ifadeyi gördüklerinde donup kaldılar. Onlara uzun uzun baktı ve sonra tek kelime etmeden yemek odasından çıktı. Devriye arabasına bindi ve Mercy'nin telefonunu aradı. Çaldı, çaldı ama cevap vermedi. Koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı, onun için o kadar üzülmüyordu ki düşünemiyordu. Tek yapabildiği bir mesaj göndermekti.

Ruby bana olanları anlattı. Çok üzüldüm. Onlar seni asla olamayacakları güzel bir kadın olarak gören ve seni incitmek

isteyen nefret dolu srtkler. Lütfen söylediklerinin arkadaşlığımızda bir fark yaratmasına izin verme. Lütfen. Senden hoşlanıyorum, Mercy Dane. Hem de çok. Seni yarın arayacağım.

Arabayı çalıştırmış ve yerinden geri geri çıkarken engelli park yerinde etiketi olmayan bir araba fark etmiş. Sonra bir tanesinin yangın musluğunun önüne park ettiğini, bir diğeri de etiketinin tarihinin geçtiğini gördü. Ve onları kimin kullandığını biliyordu.

* * *

Kabindeki bayanlar, Lon Pittman'la yüzleştikten ve ortaya çıkarıldıklarını öğrendikten sonra artık eskisi kadar mutlu değillerdi.

Tina ürperdi ve sonra gülüp geçmeye çalıştı. "Ne bekliyordu ki, değil mi?"

Molly omuz silkti. Emin değildi ama hadlerini aşmış olabilirlerdi.

Angel endişeliydi. Bir yargıcın karısı asla kasıtlı olarak sosyal bir gaf yapmazdı. Ruby'ye baktı ve sonra hızla gözlerini kaçırdı. Bunu kesinlikle düşünmemişlerdi. Kuaförlerini de yanlarına almak riskli bir hareketti.

Siparişleri geldi ve henüz birkaç lokma almışlardı ki Şef Pittman'ın Granny's'e geri geldiğini gördüler. Yüzünde ürkütücü bir ifadesizlikle onların masasına doğru yürüdü.

"Bayan Clark, engelli park alanına park etmişsiniz. Trafik mahkemesi önümüzdeki Salı günü." Kitabındaki ceza makbuzunu yırttı ve kadının kucağına bıraktı.

Tina'nın ağzı açık kalmıştı.

"Bayan Frederick, ehliyet etiketinizin süresi Kasım ayında dolmuş. Trafik mahkemesi önümüzdeki Salı günü." Adam cezayı kucağına bırakırken Molly'nin gözleri doldu ama konuşmadı.

"Bayan Herd, yangın musluğunun önüne park etmişsiniz. Trafik mahkemesi önümüzdeki Salı günü. Mahkemeye kocanız başkanlık edecek," dedi ve cezayı kadının kucağına bıraktı.

Angel nefesinin altında inledi. "Özür dileriz, Şef. Biz-" Lon arkasını döndü ve dışarı çıktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tina.

"Kocam beni öldürecek," dedi Angel.

Molly gözlerini devirdi. "Benimkinin bunu atlatması için bir sakso çekmesi gerekecek."

Önce birbirlerine, sonra yemeklerine baktılar, sonra garson kıza hesaplarını getirmesi için el salladılar, bu sırada odanın öbür ucundaki Peanut masaya doğru eğilip Ruby'nin elini okşadı.

"Peki, bu yılki Peachy Keen yarışması için sunucuyu belirledik mi?" diye sordu.

Ruby başıyla onayladı. "Evet. Mike Dalton'a sormak mükemmel olur. Genç, yakışıklı ve cana yakın biri... ve spa merkezinde her zaman o kadar sakın ve düzenli ki, rekabet onu hiç sarsmamalı."

Peanut sırtıttı. "Buraya spor salonu diyor, kaplıca değil."

"Her neyse," dedi Ruby. "Ama etkinlik gecesi için buraya sağlık spa merkezi diyeceğiz."

Fıstık bir kaşını kaldırdı. "Hatırlat da senin tatlı huyunla asla ters düşmeyeyim." Ruby burnunu çekti. "Kaba olmaya gerek yok."

"Tutkuya hayranım."

Ruby gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür ederim, Peanut."

Öne doğru eğildi. "Biraz daha ister misin?"

Kadın tekrar gözlerini kırıştırdı. "Daha mı?"

"Kahve. Biraz daha kahve ister misiniz?"

İçini çekti. "Yeniden doldurmak isterdim ama on dakika içinde bir kesim ve renk işlemim var. Dükkâna geri dönmem gerekiyor."

"Elbette," dedi masaya birkaç banknot atıp ona dışarı kadar eşlik ederken.

Bölüm 14

Mercy kasabadan çıkarken yol boyunca ağladı. En son ne zaman birinin onu kızdırmasına izin verdiğini hatırlamıyordu. O bundan daha sertti. Ama Blessings'e geldikten sonra, arkasındaki ailesiyle güvende olacağını düşünerek gardını indirmişti. Belli ki daha fazla yanılmış olamazdı.

Telefonu çaldığında, arayanın kim olduğunu biliyordu. Arayanın kimliğine bir göz attığında bunu doğruladı ama cevap vermedi. Lon'un yüzüne bir daha bakabilmesinin imkânı yoktu.

Sonra telefonu bir mesaj sinyali verdi. Yolun kenarına çekip mesajı okudu, sonra telefonu bir kenara bıraktı ve biraz daha ağladı. Bu olay yüzünden o kadar aşağılanmıştı ki, Blessings'e geri dönme düşüncesi bile onu hasta ediyordu.

Sonunda kendini eve dönecek kadar toparladı ve ana yoldan eve doğru giden araba yoluna saptığında, olanlarla ilgili hiçbir şeyi açığa vurmamaya kararlı bir şekilde acısını bir kenara bırakmıştı.

Umut onu kapıda gülümseyerek karşıladı. "Kahve içtin mi?"

"Sıcak çikolata," dedi Mercy ve kolları yiyecek çuvallarıyla dolu mutfığa doğru ilerlemeye devam etti. Hope da onu takip etti. "İyi vakit geçirdin mi? Çok sevimli değil mi?"

"Çok sevimli," dedi Mercy ve çuvallardan bir şeyler çıkarmaya devam etti. Hope kaşlarını çattı. "Hiç de sevimli biri gibi konuşmuyorsun."

Mercy durakladı. "Hayır, öyle. Gerçekten öyle.

Ondan hoşlanıyorum." "O zaman sorun ne?"

Hope sordu.

"Yok bir şey. Sadece önce ne pişireceğimi düşünüyorum."

Hope ona inanmadı ama Mercy'nin çenesindeki çıkıntıyı da gördü ve konuşmayacağını anladı.

Bir şey olmuştu ve er ya da geç bunu öğrenecekti.

Mercy, "Ben gidip son yiyecekleri alacağım," dedi. "Hemen dönerim."

"Bunları kaldırmayı bitireceğim," dedi Hope.

Mercy arkasını döndüğü anda Hope onun omuzlarının duruşundan bir şeylerin kesinlikle ters gittiğini anlamıştı. Mercy'nin ona bu konuda konuşacak kadar güvenmediğini düşünmek canını acıtiyordu ama bu yeni ilişkiye başlayalı daha bir hafta bile olmamıştı ve bu beklenen bir şeydi.

Mercy son yiyeceklerle geri döndüğünde Hope ürünleri buzdolabına koymuştu. "Sen gittikten sonra ıslatmak için biraz fasulye koydum. Belki onları durulayıp ocağa koyabilirsin. Pişmeleri en az bir saat sürer, belki daha fazla," dedi Hope.

Mercy son çuvalları boşaltıp yiyecekleri kaldırırken, "Olur," dedi.

Fasulyeleri pişirmek için iyi bir derin tava bulana kadar dolaptaki tavaları karıştırdı ve tezgâhın

üzerine koydu.

Hope buzdolabından büyük bir parça füme jambon çıkardı ve Mercy fasulyelerin suyunu süzüp jambonun üzerine boşaltırken tencerenin dibine koydu. Taze su, tuz, biber ve bir küçük diş sarımsak ekledi ve tencerenin kapağını kapatıp ateşi kısmadan önce içindekileri kaynattı. "Bunlar akşam yemeği için iyi olacak," dedi Hope.

Mercy başını salladı.

Hope içini çekti, sonra kız kardeşinin arkasından yürüdü, kollarını ona doladı ve sarıldı. Mercy donakaldı. "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı Hope.

Gözyaşları Mercy'nin görüşünü bulanıklaştırdı. Hope'un ellerini okşadı ve uzaklaşmaya çalıştı ama Hope gitmesine izin vermedi.

"Ne oldu?"

Mercy ürperdi ve Hope da bunu hissetti.

"Seni kim incitti? Bana kimseyi anlatmaya kalkma, çünkü ben daha iyi biliyorum." Mercy içini çekti. "Önemli bir şey değil."

"Seni bu şekilde kapatan hiçbir şey hiçbir şey değildir. Sen incinirsen, ben de incinirim tatlım. Kardeş olmak böyle bir şey."

Mercy derin bir nefes aldı ve sonra yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Benden korkuyor musun?" Mercy sordu.

Hope kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Senin yaptığın bir şeyden neden korkayım ki?"

Mercy omuz silkti.

Hope, Mercy'yi omuzlarından tutup kendi etrafında döndürdü. Gözyaşlarını görünce gözleri öfkeyle kısıldı. "Lanet olsun, Mercy! Sana cevap verebileceğin bir şey soracağım. Bu olay olduğunda Lon neredeydi?"

"Dışarıda bir telefon

görüşmesi

yapıyordum."

"Neredeydin?"

"Kafenin içinde, onun geri dönmesini bekliyorum." "Biri sana bir şey söyledi."

Mercy iç çekti.

Hope onun omuzlarını sıktı. "Tatlım, biz kardeşiz. Konuş benimle."

Mercy titremeye başladı ve sonunda konuşmaya başladığında, fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Bir motorcu çetesine üye olduğumu söylediler. Lon'un itibarını mahvedeceğimi söylediler. Saygınlık kazanmak için seni ve Jack'i kullandığımı söylediler. Aynı çatı altında uyursak gözlerini kapatmaya korkacaklarını söylediler."

Hope'un nefesi kesildi. "Ciddi misin sen? Biri sana gerçekten böyle bir şey mi söyledi? Sen ne yaptın? Ne dedin sen?"

Mercy yüzünü kapattı. "Bu benim hatam. Daha önce böyle şeyler duymadım değil ama buraya geldiğimde kendimi güvende hissettim. Gardımı indirdim."

Hope, Mercy'nin ellerini yüzünden çekti ve onu kollarının arasına aldı. "Bu saçmalık ve senin suçun değil. Bir daha asla bunu söylediğini duymayayım. Ve kendini güvende hissetmelisin. Yaşadığın yerde kendini güvende hissetmelisin. Bunu kimin söylediğini bilmek istiyorum ve şimdi bilmek istiyorum."

Sempati çok fazlaydı. Mercy yeniden ağlamaya başladı. Birbiri ardına gelen hıçkırıklar boğazını

parçaladı. Konuşacak kadar ağlamayı durduramıyordu.

Hope çok öfkeliydi. Mercy'yi titremesini durduracak kadar sıkı tutamıyordu ve o sesler

Hiçkırıklar kalbini parçaladı. Jack mutfağa girdiğinde hâlâ ona sarılıyordu.

Onları görür görmez ileri atıldı ve ikisini de kollarının arasına aldı. "Burada ne oldu böyle? Mercy yaralandı mı? Hasta mı? Ne oldu?"

"Kasabada biri ona çok kötü şeyler söyledi. Kafalarındaki saç tellerini teker teker koparacağım."

Jack kaşlarını çatı. "Kim yaptı bunu?"

"İsimleri bekliyorum," diye mırıldandı Hope. "Lütfen bana ıslak bir bez getirir misin?"

Jack mutfaktan fırladı ve elinde sıcak, ıslak bir bezle geri döndü. "Al tatlım," dedi.

Hope sanki bir çocukmuş gibi bezi Mercy'nin yüzüne silmeye başladı, gözyaşlarını nazıkçe sildi ve ona her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söyledi.

"Gel otur," dedi Jack ve mutfak masasında bir sandalye çekti.

Mercy oturdu, hem Hope hem de Jack onu ağlarken gördüğü için yeniden utandı. "Özür dilerim. I-

" "Hayır!" dedi Hope. "Hiçbir şey için tekrar özür dilemeyeceksin."

Jack iki sandalye daha çekti, biri Hope, diğeri de kendisi

içindi. "İsim istiyorum," dedi Hope.

"Hatırladığımdan emin değilim," diye mırıldandı Mercy.

"Konsantre ol," dedi Hope.

Mercy bunun peşini bırakmayacağını

biliyordu. "Orada kaç kişi vardı?" Hope

sordu.

"Üç. Bizi Lon tanıştırdı ama sürtükleri tanıdığım zaman anlarım. Telefon etmek için dışarı çıkar çıkmaz..." Omuz silkti.

"İsimler," diye tekrarladı Hope.

Hatırlamaya çalışırken Mercy'nin kaşları çatıldı. "Um...Gina. Hayır, Tina, bir diğeri de Angel'dı ama melekten başka bir şey değildi."

Hope'un çenesinin yan tarafında bir kas sarsıldı. "Dur tahmin edeyim. Acaba diğeri Molly miydi?"

Mercy başını salladı.

Jack'e bakarken Hope'un gözleri öfkeyle kısıldı. "Evlenmeden hemen önce benimle bir şeyler başlatmaya çalışan aynı üçlü." Hope, Mercy'nin çenesini kavradı ve göz göze gelene kadar yukarı kaldırdı. "Jack'in kilisesi bize bir düğün partisi verdi. O üç kadın da oradaydı. Tina tenim onlarınkinden daha koyu olduğu için bana yabancı dedi. Molly ve Angel, Jack'in koyu et sevdiğine dair bir şeyler söylediler."

Mercy'nin nefesi kesildi.

"Ve bunu Jack'in duyabileceği bir yerde söylemek gibi bir hata yaptılar. Üçüyle de okula gitti ve sözünü sakınmadan onlara çıkıştı, sonra kocalarını topladı ve karılarını eve götürüp onlara biraz terbiye vermelerini söyledi. Artık etkinlikte hoş karşılanmıyorlardı."

"Adamlar ne yaptı?" Mercy sordu.

Jack omuz silkti. "Ne dediklerini bilmiyorum ama üç kadından da yazılı özürler ve Hope'un hemen geri gönderdiği pahalı düğün hediyeleri aldık. Şimdi birbirimizden uzakta yürümeye özen gösteriyoruz."

Mercy yavaşça, titreyerek bir nefes aldı, Hope'un uzattığı mendili aldı, gözlerini sildi ve burnunu sümküdü.

"Lon biliyor mu?" Hope sordu.

Mercy başını salladı. "Sanırım ben gittikten sonra biri ona söylemiş. Aradı ama cevap veremedim."

Bir mesaj gönderdi.

mesaj atıp söyledikleri için özür dilediler."

Jack elini onun omzuna koydu. "Onunla bu konu hakkında konuşmadın mı?" "Hayır. Konuşamazdım. Kamyonete bindim ve ayrıldım."

"Tanrı seni korusun," dedi Jack. "Sana her ne söyledilerse, önemli olmasına izin verme. Biz bir aileyiz ve aile bir arada kalır, anladın mı?"

"Başlıyorum," dedi Mercy usulca ve kollarını Hope'un boynuna doladı.

Umut ona tekrar sarıldı. "İşte bu kadar. Bir daha o cadılar hakkında konuşmayacağız. Önce ne pişireceksin?"

Mercy gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. "Ne istiyorsun?"

"Bu senin kararın," dedi Hope. "Ben biraz uzanacağım ve bütün mutfağı sana bırakacağım. Bu nasıl?"

"Güzel," dedi Mercy, şimdiden yemek tarifleri düşünmeye başlamıştı.

"Bana ihtiyacın olursa ofiste olacağım," dedi Jack ve Mercy'nin başının üstünü öptü.

Birkaç dakika sonra Mercy yalnızdı. Son bir kez gözlerini sildi ve ayağa kalktı. Yapıcı bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

* * *

Koridorun sonunda Hope ve Jack olanlar hakkında konuşmaya devam ediyorlardı ve Hope çok öfkeliydi. Bu konuyu düşündükçe, Mercy'yi kendisinden öç almak için incittiklerinden daha da emin oluyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jack sordu.

"Onlara hak veriyorum. Tüm bu olanların üzerinden yıllar geçtiğini biliyorum ama onlar kin tutan türden kadınlar. Bir fırsat gördüler ve bunu değerlendirdiler."

"Sence ne yapmalıyız?" Jack sordu.

"Bunun üzerinde biraz düşünmem gerekiyor. Zaman mükemmel bir fırsat sunacak ve o zaman onları pişman edeceğim," dedi Hope.

Jack ona sarıldı. "Harikasın tatlım, ama böyle düşündüğümü zaten biliyorsun, değil mi?" Hope başını salladı. "Kendin olduğun için teşekkür ederim."

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Jack sordu.

"Yarın ameliyat takibi için Blessings'e geri dönmem gerekiyor. Mercy'nin de bizimle gelmesini sağlamalıyız. Attan düştükten sonra tekrar ata binmek gibi, o sokaklarda yürümesi ve hem hoş karşılandığını hem de güvende olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Anlaştık. Neden biraz uzanıp dinlenmiyorsun? Birkaç saattir ayaktasın." "Sanırım öyle yapacağım," dedi Hope. "Uyuyakalırsam diye gözün Mercy'nin üzerinde olsun, olur mu?"

"Tabii ki tatlım. Sen uyu. Ben hallederim."

Hope uykuya daldı ve odalara yayılan kurabiyelerin tatlı kokusunu özledi.

Mercy ilk kurabiyeleri tepside alıp soğutma rafına aktarırken Duke içeri girdi.

"Burada kesinlikle güzel kokular var," dedi Duke.

Mercy yemek pişirirken her zaman en iyi halini sergilerdi ve Duke yanına yaklaşıp belli ki bir kurabiye istediğinde gülümsedi. "Bir tane ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben iki tane istiyorum."

Sırıttı. "Buyurun. Daha pişirilecek çok şey var." "Çikolata parçacıklı. Mmmm," dedi büyük bir ısırık alırken. "Aman Tanrım! Çok lezzetli."

Mercy'nin yüreği ferahladı. Bir parti taze kurabiye kadar küçük bir şeyde bile başarılı olmak iyi hissettiriyordu. "Teşekkür ederim."

"Ofise giderken yanımda birkaç tane götüreceğim," dedi Duke.

Başarılı olduklarından memnun olan Mercy fırın tepsisini boşalttı ve kahverengi fasulyeleri hızlıca karıştırmadan önce lavaboya koydu. Fasulyelerin yanına bir tencere mısır ekmeği yapmayı planlıyordu bile.

* * *

Lon öğleden sonrasının geri kalanında ofiste çalıştı ve Tina Clark'ın kocası karakola geldiğinde hâlâ oradaydı. Avery ona şefin ofisine kadar eşlik ettiğinde, Lon onu gördüğüne şaşırmadı.

"İyi günler, Hank. Otursana."

Hank Clark gençlik yıllarında Blessings Lisesi futbol takımının oyun kurucusuydu. Okuldayken sahip olduğu tüm kaslar yağa dönüşmüştü ve çatık kaşları yumuşak etine o kadar derin oyulmuştu ki alındaki çizgiler sürülmüş topraktaki oluklar gibi görünüyordu.

"Bu sosyal bir görüşme değil," diye mırıldandı Hank.

Lon omuz silkti. "Sorun değil. Emniyet müdürlüğünün sosyal bir yanı yok. Aklında ne var?"

Hank gergin bir şekilde kıpırdandı. "Tina'ya bir bilet verdin!" "Evet, verdim. Sana nedenini söyledi mi?"

Hank bir elini masanın üzerinden savuşturma hareketi yaparak salladı. "Oh, yanlış yere park etmekle ilgili bir şey."

"Engelli park yeri. Sanırım son belediye meclisi toplantısında insanların bunu yapmasına izin vermemenin ciddiyetinden bahsetmişsiniz. Haksız mıyım?"

Hank boğazını temizledi ve kravatını çekiştirdi. "Sanırım yaptım, ama-"

"Kendinizi ya da ailenizi uygun ve yasal bir şekilde davranmaktan muaf tutmadığınıza emin misiniz?" "Neden, hayır, elbette muaf tutmuyorum," diye kekeledi Hank.

Lon başını salladı. "Başka bir şey olacak mı?"

Hank, "Hayır, sanırım değil," dedi ve hızlı bir çıkış yaptı. Lon işinin başına döndü.

Yaklaşık on dakika sonra Avery, Ronnie Frederick'i ofisine getirdi. Hank ne kadar kaba ve kiloluysa Ronnie de o kadar gergin ve zayıftı. "Şef?"

Lon adamı içeri buyur etti. "Otursana, Ronnie."

Ronnie ayaklarının ucundan topuklarına doğru sallanırken, "Bu uzun sürmeyecek," diye tersledi. "Molly'me bir ceza verdin! Aklından ne geçiyordu?"

"Aslında siz ikiniz işinize pek dikkat etmiyorsunuz. Daha önce fark etmediğimize biraz şaşırdım. Neredeyse Şubat ayındayız ve Molly'nin arabasının etiketinin süresi geçen Kasım ayından beri dolmuş durumda."

Ronnie parmak eklemlerini art arda patlatmaya başladı. "Bunu biliyorum ama-"

Lon kaşlarını çatı. "Biliyor muydunuz? Bunu biliyordunuz ve yine de Georgia Eyaleti yasalarını görmezden mi geldiniz? Kendinizi tam olarak nasıl haklı çıkarıyorsunuz, efendim?"

Soğuk güne rağmen Ronnie Frederick terlemeye başladı. "Hayır, elbette değil. Bu tamamen yanlış oldu."

Lon ters ters baktı.

Ronnie'nin cep telefonu çaldı. Sanki o telefon, daha önce yaptığından daha büyük bir rezalete imza atmadan önce karakoldan çıkmak için ihtiyaç duyduğu cankurtaran olmuş gibi cebine sarıldı. "O etiketle en kısa zamanda ilgileneceğim," dedi Ronnie.

"Ve bu cezayı da trafik mahkemesinde ödeyeceksin," diye tersledi Lon.

"Tamam! Bunu yapacağım. Bu telefona cevap vermem gerekiyor. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Ronnie ve kaçtı. Bilgisayarına geri dönerken Lon'un gözünün kenarındaki bir kas kıpırdadı.

Bir saatten az bir süre sonra masa telefonu çaldı. "Şef Pittman," dedi telefonu açarken.

"Ben Wesley. Bir dakikanız var mı?"

"Merhaba, Yargıç. Sizin için ne yapabilirim?" Lon sordu.

"Angel az önce bana bugün ona verdiği küçük cezadan bahsetti."

"Yangın musluğunu kapatmakla ilgili olan mı?" Lon sordu.

Yargıcın derin bir nefes aldığını duydu ve cezayı ortadan kaldırmaya çalışmak üzere olduğunu tahmin etti.

Wesley kıpırdadı. "Oh, kahretsin, Lon. İkimiz de bunun sadece bir dikkatsizlik olduğunu biliyoruz. Bunu trafik mahkemesine götürmeye gerçekten gerek görmüyorum."

"Blessings'teki tek taksi şoförü olan Melvin Wells'e kırık ön camla araç kullandığı için ceza kestiğinizi biliyorum. Ama bu karınızın yaptığı ihlalle kıyaslanamaz bile. Bir yangın musluğunun önüne park etti, bu sadece yasadışı değil, aynı zamanda başkalarının zarar görmesine de neden olabilirdi. Eşiniz oraya sadece kapıya daha yakın olduğu için park etti, oysa daha birçok park yeri mevcuttu."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Wesley tekrar boğazını temizledi. "Birbirimize karşı dürüst olabilir miyiz?" diye sordu.

"Ben dürüst biriyim," dedi Lon.

Wesley içini çekti. "O üçü senin kötü tarafına geçmek için ne yaptı?" "Hangi üçü?" Lon sordu.

"Kahretsin, Lon. Angel ve iki koşu arkadaşı, üç etti."

"Sadece ikinci ağızdan duydum, o yüzden yorum yapmayacağım. Çirkin gerçeği duymak istiyorsanız Ruby Dye ya da Peanut Butterman ile konuşun."

"Aman Tanrım! Neden?" Wesley sordu.

"Buna tanık oldular. Ruby bana söyledi. Sen ona sor."

Wesley inledi. "Ruby Dye? Fıstık Ezmeli Adam mı? Sen ciddi misin?" "Onların onurundan şüphe mi duyacaksın?"

"Hayır, elbette değil ve ben-"

"Güzel. Önümüzdeki Salı mahkemede olacağım. Kürsünüze çıktıklarında tanıklığıma ihtiyacınız olursa diye."

"Evet, tabii ki," diye mırıldandı Wesley. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Elbette, Yargıç. Bu olayın ciddiyetini anladığınız için teşekkür ederim. Bu ciddiyetteki dedikodu ve yalanlar yüzünden hayatlar mahvoldu."

Wesley telefonu kapatırken nefesinin altından küfretti.

Lon bağlantıyı kesti, sonra bilgisayarına geri döndü. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre ekrana baktı, sonra üzerinde çalıştığı şeyi kaydedip oturumu kapattı. Ceketini ve anahtarlarını aldı.

ön tarafa yöneldi. "Avery, öğleden sonra dışarıda olacağım. Sen ya da Larry bana ihtiyaç duyarsanız, cep telefonumdan ulaşabilirsiniz."

"Tamam, Şef. İyi geceler."

"Sen de," dedi Lon ve arka çıkışa yönelirken ceketini giydi.

Bölüm 15

Wesley Herd'ün midesi bulanıyordu. Ruby Dye onun saçını kesti ve Angel'inkini boyadı. Curl Up and Dye'da dedikodu almış başını gidiyordu. Bunu biliyordu çünkü randevuları sırasında bunlardan bol bol duymuştu. Buttermen'a gelince, onunla bu konu hakkında konuşmak çok aşağılayıcı olurdu. Yargıç olarak mahkemedeki yüksek statüsünü koruması gerekiyordu ve kürsünün diğer tarafındaki avukatın karısının bir sürtük olduğunu bildiğini bilmek zor olacaktı.

Yani Ruby'ydi. Onu arayacak, alçakgönüllülük gösterecek ve en iyisini umacaktı. Korkmadan önce aramayı yaptı ve sonunda biri cevap vermeden önce birkaç kez çalmasını dinledi.

"Curl Up and Dye. Bu Ruby."

"Merhaba Ruby. Ben Yargıç Herd. Sizinle biraz konuşabilir miyiz acaba?"

Ruby yüzünü buruşturdu. Bu kelimenin ne hakkında olacağını çok iyi biliyordu. "Bir sonraki randevuma kadar tam beş dakikam var, o yüzden bunu çabuk halletmeniz gerekecek."

"Yalnız mısınız? Eğer değilseniz, rahatça konuşabilmeniz için telefon görüşmesini özel olarak yapmanızı rica ediyorum."

"Eğer Angel'ın bu öğleden sonra Granny's'de yaptığı kıcı kastediyorsanız, kasabanın yarısı bunu zaten biliyor. Buna tanık olan tek kişi ben değildim. Sadece Şef Pittman'a arkadaşının onu aramaya geldiğinde neden aniden ortadan kaybolduğunu söyleyen tek kişiyim. Peki, ne bilmek istiyorsun?"

Wesley inledi. "Sadece bana ne olduğunu anlat. Lütfen."

"Memnuniyetle," dedi Ruby. "Mercy Dane'in kim olduğunu

biliyor musun?" "Hayır, bildiğimi sanmıyorum," dedi

Wesley.

"O, Hope Talbot ölmesin diye kan bağışında bulunmak üzere Noel günü Savannah'dan Blessings'e Harley ile gelen kadın."

Wesley'nin midesi bulandı. Blessings'teki herkes o mucize yolculuğu ve kadının Hope'un uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi olduğunu biliyordu. Sadece adını hatırlamıyordu. "Tamam. Artık kimden bahsettiğini biliyorum. Onun onlarla ne ilgisi var?"

"Eşiniz ve iki arkadaşı içeri girdiğinde Şef Pittman bu öğleden sonra Granny's'de onunla kahve içiyordu. Şefin onları Mercy'yle tanıştırdığını duydum, kasabada yeni olduğu için bu nazik bir davranıştı. Ancak şef telefon etmek için dışarı çıktığı anda onu karşılamak yerine, ona açıklanamayacak hakaretlerde bulundular. Bunu sadece yapabildikleri için yaptıklarını varsayabilirim."

"Peki, bu kadar kötü ne söylediler-"

"Bir motorcu çetesine mensup olduğunu, Şef Pittman'ın itibarını zedeleyeceğini, Hope ve Jack

Talbot'la kalmaya kendi çıkarı için geldiğini ve tehlikeli olduğunu duymuşlar."

Ruby'nin duyduğu tek şey bir soluk alma ve ardından tam bir sessizlikti. "Hâlâ nefes alıyormusun?" diye sordu.

Wesley, "Zar zor," diye mırıldandı.

"Yaptıkları buydu ve benden onlara söyleyebilirsiniz ki, tamamen çark edip Mercy Dane'in kabul ettiği bir özür dilemedikleri sürece, üçü de saçlarını yapacak başka birini bulabilirler. Artık dükkanımda hoş karşılanmayacaklar."

"Peki ya ben?" Wesley sordu.

"Karın da dahil olmak üzere hepsine yasalar çerçevesinde ceza kesmediğin sürece kendine başka bir berber bulabilirsin."

"Ama kasabadaki tek kişi sensin," dedi Wesley.

Ruby, "Bu senin sorunun oldu, benim değil," dedi ve telefonu kapattı.

Wesley gözlerini kırıştırdı. Kimse telefonu yüzüne kapatmamıştı. O bir yargıçtı. Sonra içini çekti. Angel ve iki yandaşı sayesinde saçını kestirmek için Savannah'ya gitmek zorunda kalan bir yargıç olacaktı. Bu kesinlikle dehşet verici bir durumdu. Söyledikleri şey korkunçtu. Kadınların nasıl sinirlendiğini hiç anlamamıştı.

Cep telefonunu cebine attı ve ofisinden çıktı. Öğle yemeği için eve gitmesi ve bu kadar soruna neden olduğu için karısını silkeleme dürtüsüne direnmesi gerekecekti. İsmine rağmen meleklerle uzaktan yakından alakası yoktu.

Eve vardığında öfkeden kuduruyordu. Orta yaşlı hizmetçilerini başıyla selamladı. "Merhaba Lisa. Karım nerede?"

"Sanırım o ve arkadaşları oyun odasındalar. Yaklaşık otuz dakika önce onlara biraz atıştırmalık ve içecek göturdüm. Etli güveç yaptım. Yemeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Teşekkür ederim. Kulağa hoş geliyor. Bana on beş dakika verin ve sonra kahvaltı köşesinde servis edin. Tüm öğleden sonra mahkemem var, o yüzden oyalanamam."

"Evet, efendim. On beş dakika," dedi Lisa Cyrus ve patronu koridorda yürürken çamaşırvhaneye doğru gitti.

Wesley kapıya varmadan önce kadınların konuştuklarını duydu. Herhangi bir film izlemiyorlardı, ki bu iyi bir şeydi. Bir an önce tüm dikkatlerini üzerine çekecekti ve başlatmak üzere olduğu savaş için kendini hazırladı. Hışımla odaya girdi, kapının duvara çarpmasına izin verdikten sonra bir gürültüyle kendiliğinden kapanmasını sağladı.

Angel çılgılık attı ve sonra gelenin Wesley olduğunu görerek, sanki ona ölümcül bir zarar vermiş gibi elini kalbine bastırarak ona saldırmaya başladı. "Aman Tanrım, Wesley! Bir odaya böyle girilmez. Neyin var senin?"

Her birine sert ve öfkeli bir bakış fırlattı ve en yüksek yargılayıcı sesiyle, sözlerini sakınmadan onlara yükledi. "Üçünüze de kızdığım pek çok zaman oldu ama bugün kesinlikle en iyisi."

"Şimdi buraya bak, Wesley Herd. Sen benim kocam değilsin ve benimle böyle konuşamazsın-"

"Kapa çenenizi Tina ve Molly, siz de çenenizi kapalı tutun ve beni dinleyin. Siz üçünüz bugün Granny's'de bir kadına sözlü saldırıda bulundunuz ve bunun üçünüzün de tam bir sürtüğ olmasından başka bir nedeni yok. Hepiniz bugünün dedikodu konususunuz. Eşimin aldığı ceza hakkında bilgi almak için Şef Pittman'ı aradım ve mahkemede karşıma çıkmanızın endişelerimin en küçüğü olmaktan çok uzak olduğunu öğrendim. Gerçekte neyin yanlış olduğunu sorduğumda, bana görgü tanıklarını aramamı tavsiye etti, çünkü onun bilgisi ikinci eldi. Böylece diğerlerinin yanı sıra Ruby Dye ve Peanut Buttermen'in da tüm bunlara tanık olduğunu öğrendim. Yaşadığım aşağılanmayı hayal edin! Buttermen neredeyse her gün mahkeme salonumda muhatap olduğum bir adam ve şimdi karımın ne kadar utanç verici bir pislik olduğunu bilerek onunla yüzleşmek? Bunu yapamazdım, bu

yüzden Ruby'yi aradım.

Boya. Butterman'ı aramalıydım çünkü Ruby çok öfkeliydi. Olanların tüm şehirde konuşulduğunu söyledi ve siz içinüz Mercy Dane'den düzgün ve aleni bir şekilde özür dileyene kadar hiçbirimizden randevu almayacağını bildirdi, buna ben de dahilim."

Angel'ın eli doğruca saçlarına gitti. "Bunu yapamaz!"

"Yapabilir ve yaptı da. Siz içinüz beni hasta ediyorsunuz."

Tina inledi. "Bu hafta yeni bir renk alıyordum." Molly sessizdi, cevap veremeyecek kadar şok olmuştu.

"Salı günü içinüzü de mahkemede göreceğim. Yasaların sınırına kadar para cezasına çarptırılacaksınız. Angel, Aruba gezisini iptal etmiş say. Öğle yemeği yiyeceğim. Arkadaş istemiyorum. Burada otur ve söylediklerini nasıl telafi edeceğini düşün. Onu herkesin içinde utandırdın. Aynı şekilde özür dileyeceksin. Ve bilginiz olsun, içinüz de beni iğrendiriyorsunuz."

Çıkışını da girişi gibi gürültülü ve ani bir şekilde yaptı. Öğle yemeğini tatmadan yedi ve işine geri döndü, hala boşanmayı hayal ederek bir mahkeme davası boyunca oturacak kadar üzgündü.

* * *

Lon, yanındaki koltukta bir buket çiçek ve midesinin derinliklerinde hastalıklı bir hisle Blessings'ten çıktığında saat beşe yaklaşıyordu. Mercy'ye onu yarın arayacağını söylemişti ama onunla yüz yüze konuşana kadar bu gece gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu.

Güneş çoktan dağların arkasına geçmişti. Bir saat içinde hava kararacaktı ve bulutlara bakılırsa yıldızsız, aysız bir gece olacaktı ki bu da içinde bulunduğu ruh haline oldukça uyuyordu.

Geyiklerin otladıktan sonra hareket halinde olacaklarını ve gece için yatacak bir yer arayacaklarını bildiği için yol kenarlarına dikkat ederek arabayı sürdü. Telefonu çaldığında Talbot çiftliğine doğru yola çıkmak üzereydi.

Zamanlamaya sövdü ve arabayı sürerken cevap verdi. "Şef Pittman."

"Şef, ben Larry. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama gece vardiyasına başlamak için buraya geldim ve Avery'yi hücrelerden birinde uyurken buldum. Sanırım ateşi var. Ne yapmam gerekiyor?"

"Bir ambulans çağırın ve onu acile götürmelerini söyleyin, sonra da eski karısı Georgia'yı arayın. Onun numarası onun acil çağrı numarası."

"Tamam, teşekkürler."

"Beni gelişmelerden haberdar edin," dedi Lon. "Grip hâlâ ortalıkta dolaşıyormuş diye duydum." Larry, "Tamam," dedi ve bağlantıyı kesti.

Lon kaşlarını çattı. Şimdi bütün geceyi istasyonda gündüz vardiyasına bakacak başka bir sevk memuru bulmaya çalışarak geçirecekti. Ama bu arada, Mercy önce gelirdi.

Dönerken frene bastı ve yolda çalıların arasına atlayan bir tavşanı ürküttükten sonra yoluna devam etti. Eve ulaştığında, alt kattan gelen ışıklar karararak gökyüzüne karşı sıcak ve davetkâr bir manzaraydı. Arabayı park etti, çiçekleri aldı ve her adımda kalbi çarparak eve doğru yöneldi.

* * *

Duke ofiste telefonla konuşuyordu. Jack yatak odasında Hope'la konuşuyordu. Mercy mutfakta fırından dökme demir tavada mısır ekmeği çıkarırken kapının çalındığını duydu.

Ekmeği bir kenara bıraktı ve oturma odasına yöneldi. Televizyon açıktı ama sesi kısılmıştı ve dışarısı çoktan kararmıştı. Kapıyı açarken verandanın ışığını yaktı ve sonra dondu kaldı.

Lon, "Lütfen kapıyı kapatmayın," dedi ve çiçekleri uzattı.

Mercy'nin kalbi küt küt atıyordu ve *utanmak* dışında bu duruma uyacak tek bir kelime bile bulamıyordu. İçeri girmesi için işaret etti, sonra da kapıyı kapattı.

Lon, "Bunlar senin için," dedi ve kapının yanındaki masanın üzerine koydu.

Kız hâlâ konuşmayınca paniklemeye başladı. Önümüzdeki birkaç saniye içinde ne yaparsa yapsın ya aralarındaki uçurumu iyileştirecek ya da onunla istediği ilişki daha başlamadan bitecekti. "Çok özür dilerim."

Mercy'nin gözleri doldu.

"Cehenneme kadar yolları var," diye fısıldadı ve kollarını ona dolayarak kendine çekti. "Başına gelenler için çok üzgünüm. Lütfen beni dışlama. Seni hayatımda istiyorum."

Onun sözleri acısını dindirmek için ihtiyacı olan ilaçtı. Adamın kolları onu sıkıca sardığında ürperdi. Güvende. Onu güvende hissettiriyordu. Onu istiyordu. Kollarının arasında rahatladı ve yavaşça ona sarıldı.

Bu tam da Lon'un beklediği şeydi. Yüzünü kavrayabileceği kadar geri çekildi ve kız kaçamadan onu öptü. Kız da onu öptüğünde, bu boğulmakta olan bir adama oksijen vermek gibiydi.

Koridorun sonundaki ayak sesleri öpüşmelerini sonlandırdı ama bu aralarındaki sıcaklığı soğutmadı. Mercy onun bakışlarının altında durdu ve yüzündeki her duyguyu okudu. "İyi miyiz?" diye sordu.

"Evet. Biz iyiyiz."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı parmağını kızın yanağının kıvrımında gezdirirken. "Hayatımda hiç bugünkü kadar öfkeli olmamıştım. Ve eğer bu gece daha iyi uyumanızı sağlayacaksa, siz gittikten sonra onların da kendi sonuçlarına katlandıklarını bilmek hoşunuza gidebilir."

Mercy'nin gözleri büyüdü. "Ne yaptın sen?"

"Granny's'e park ettiklerinde bana açık kapı bırakan başka şeyler de yaptılar. Engelli bölgesine park etmek. Yangın musluğunun önüne park etmek. Süresi geçmiş bir ehliyetle araba kullanmak."

Neredeyse gülümseyecekti, o mağrur kadınların kendi hataları yüzünden yıkıldıklarını hayal etti. "Onlara bilet mi verdin?"

"Sadece işimi yapıyorum. Hepsinin Salı günü trafik mahkemesine çıkması gerekiyor... ve Angel'ın kocası Yargıç Herd mahkemeye başkanlık edecek," dedi Lon.

Mercy iç çekti. Adam onun için ayağa kalkmıştı. Onun kararlı bakışları ve dudaklarındaki öfke kıvrımı, başına yığılan iftira dolu sözlerin çirkin yakıcılığını yatıştırmıştı. "Ben de seni hayatımda istiyorum," diye fısıldadı.

Duke odaya girdiğinde Lon, "Teşekkürler Tanrım," dedi.

Çiçekleri görünce kaşlarını çattı ama onlar hakkında hiçbir şey söylemedi. "Merhaba Şef. Akşam yemeği için mi buradasınız?"

"Yemek yemeye gelmedim," dedi Lon.

Jack ve Hope onun arkasından odaya girdiler. "Selam, Lon. Akşam yemeği için tam zamanında geldin!" dedi Jack. "Masada başka bir yer ayarlayacağım."

"Yemek yemeye gelmedim," diye tekrarladı Lon.

Hope bir kolunu Mercy'nin beline doladı. Onun yüzündeki sevinci ve Lon'un gözlerindeki ışıltıyı görünce dans edesi geldi. "Neden geldiğini biliyorum. Ve şimdi masamıza davetlisin. Sadece

fasulye ve

mısır ekmeği ve tatlı olarak da taze kurabiyeler. Her şeyi Mercy yaptı. Bence en azından onun yemeklerinin tadına bakmalısınız."

Mercy gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına Hope."

Lon Mercy'ye baktı. "Fasulye ve mısır ekmeği mi?"

İç çekti. "Evet. Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi.

Mercy sırtıttı ama ailenin geri kalanıyla yüzleşmek için döndüğünde biraz huzursuzdu. Tepki vermesi için onu izliyorlardı, bu da onu tedirgin ediyordu. Çiçekleri eline aldı. "Bunları suya koymam gerekiyor. Kalabalığı takip edin. Hepimiz aynı yere gidiyoruz."

Lon ceketini kanepenin üzerine bıraktı ve onu takip etti.

Şirketten hoşnut olmayan tek kişi Duke'tü. Mercy'nin vazoya koyduğu çiçeklere baktı ve bu kez dilini tutmadı. "Birinin doğum günü mü?"

Lon konuşmuyordu. Bu onun anlatacağı bir hikaye değildi.

Ne Jack ne de Hope hikâyeyi tekrarlayarak havayı bozmak istemedi. Mercy çiçekleri suya koymaya devam etti.

"Tamam!" Duke dedi ki. "Ben sadece burada yaşıyorum."

Mercy döndü. "Beni utandırmamaya çalışıyorlar. Bu öğleden sonra Granny's'deyken kasabadaki üç kadın bana kitaptaki her kötü ismi söyledi. Lon gidene kadar beklediler ve bu duygularımı incitti. Eve giderken yol boyunca ağladım. Çiçekler kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışan tatlı bir jest. Lütfen dolaptan acı sosu ve buzdolabından tereyağını getirir misin? Akşam yemeği hazır."

Duke o kadar ÇağırımıÇtı ki ne diyeceğini bilemedi ve hemen dönüp kızın istediği Çeyleri getirdi. Onları masanın üzerine koydu, sonra da kaseleri fasulye ve jambonla doldurmasına ve her masaya birer tane koymasına yardım etti. Son iki tabak için geri döndüğünde, kadın mısır ekmeğini tabağa koyuyordu.

"Özür dilerim," dedi usulca.

Mercy başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Böyle iyiyiz. Bir daha endişelenme."

Duke gülümsedi. "Bu kadar cömert olduğunuz için teşekkür ederim. Sana yanlış şeyler söylemeye devam ediyorum ve sen beni affetmeye devam ediyorsun."

"Aile, değil mi?" Mercy öyle dedi.

Duke iç çekti. Eğer onu ailesi olarak sınıflandırdıysa, o zaman onun gözünde bunu asla aşamayacaktı. "Evet, biz aileyiz," dedi ve son yiyecekleri de masaya taşıyıp oturdular.

"Bu çok güzel görünüyor ve kokuyor," dedi Lon.

"O gerçekten iyi bir aşçı," dedi Hope. "Hepimizi utandırıyor."

Mercy durmalarını istedi. "Bana hepiniz iyi beslenmiş ve sağlıklı göründünüz, yani daha önce yemek pişiren her kimse ortaya iyi bir şeyler çıkarmış olmalı." Sonra Duke'a baktı ve sırtıttı. "Gerçi Talbot'lar şişmanlamazlar."

Söylediklerine hepsi gülünce, Lon bunun bir iç şaka olduğunu tahmin etti. Mercy'nin onlarla dalga geçecek kadar rahat olmasına çok sevinmişti.

Sonra Hope, Mercy'nin yüzündeki gülümsemeyi silen bir bomba patlattı. "Jack yarın bizi Blessings'e götürecek. Ameliyat sonrası kontrolüm var, sonra Mercy'yle birlikte Curl Up and Dye'a gideceğiz. Jack'in kasabada bir sığırtmaç toplantısı var ve Ruby Dye'ın ikramı olan ücretsiz şampuan ve şekillendiricimizi kullanacağız."

Mercy, Blessings'e geri dönüp o kadınlarla ya da onlar gibilerle karşılaşma riskini göze almak istemedi,

ve bunu söylemekte tereddüt etmedi. "Burada kalmayı tercih ederim."

"Hayır, birlikte gidiyoruz. Programına bizi de dahil edebilmesi için onu aradım bile," dedi Hope. "Kuafördeki kızlarla tanışman için sabırsızlanıyorum. Ruby orada çalışan en havalı insanlara sahip. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Mercy iç çekti. Artık yolculuktan korkmaya başlamıştı.

Lon onun tereddütlerinin o kadınlar yüzünden olduğunu biliyordu. Verdikleri zararı düşünmek onu yeniden öfkeliendirdi. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Mercy, Lon'un kararlı bakışlarında bir umut gördü ve içini çekti. "Tamam, gideceğim. Polis sorun olmayacağını söyledi." Lon ona göz kırptı.

Hope şimdi, yıllar önce aralarında geçen o ilk görüşmenin sandığından çok daha fazla şey ifade ettiğini anlıyordu.

Aralarında daha derin bir ilişki vardı ve o buna minnettardı.

"Tatlı zamanı," dedi Mercy ve masaya bir tabak kurabiye getirdi. Lon'un telefonu çaldığında Jack kalkmış kahve fincanlarını dolduruyordu.

Lon arayanın kimliğine baktı ve kaşlarını çattı. "Bana bir dakika izin verin. Buna bakmam gerekiyor," dedi ve masadan ayrıldı.

"Bir polisin hayatı," dedi Duke.

Mercy, "Bu onurlu bir meslek," dedi.

Başka bir tartışmaya gireceklerinden korktuğu için tekrar yorum yapmak istemeyerek omuz silkti.

Birkaç dakika sonra Lon geri geldi. Paltosunu giymişti ve hızlı hareket ediyordu. "Üzgünüm ama görev çağırıyor. Blessings'e dönmek zorundayım."

"Gitmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Kurabiye ve kahve almadınız," dedi Hope.

Lon'un bakışları Mercy'ye kaydı. Yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifade cesaret vericiydi. En azından ondan hoşlandığı anlamına geliyordu. "Birkaç kurabiyeyi seve seve götürürüm," dedi.

Mercy, "Ben onları getiririm," dedi ve ayağa fırladı.

Plastik bir torbaya yarım düzine kurabiye koydu. "Dışarıda görüşürüz," dedi ve onu kapıya, oradan da verandaya kadar geçirdi.

"Bu sizin için tehlikeli bir acil durum mu?" diye sordu.

Durakladı, kızın gözlerinde biraz korku okudu ve ona daha da hayran oldu. "Hiç sanmıyorum." Ona kurabiyeleri uzattı. "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

Parmağını kızın yanağının kıvrımında gezdirdi. "Büyük ihtimalle."

"Bu gece bir ara bana mesaj atar mısın, sadece iyi olduğunu bilmem için?"

Yüzünün yan tarafını kavradı ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Mmmm, kurabiye gibi tadın var... ve evet, bunu yapacağım."

Adam arabasına bindiğinde Mercy'nin kalbi hâlâ çarpıyordu. Arka lambaları gözden kaybolana kadar onu izledi ve sonra eve geri dönüp kapıyı kilitledi.

Bölüm 16

Duke ve Jack ortalığı temizliyordu, Hope ise içeri girdiğinde hâlâ masada oturuyordu. "Eee?" Hope söyledi.

Mercy bir kaşını kaldırdı. "Eee? Bu oldukça derin bir konu."

Hope kıkırdarken Jack kahkahayı patlattı.

Duke Mercy'ye yeni bir saygıyla baktı. Rahatladığında çok komik oluyordu.

Mercy kız kardeşinin yanındaki sandalyeye kayd ve hiç düşünmeden uzanıp onun elini sıktı. "Üvey kardeşlerimden biri ukalanın tekiydi. Ondan pek çok şey öğrendim, bunların çoğunun yasadışı ya da ahlak dışı olduğunu sonradan fark ettim ama on yaşındaydım ve onun komik olduğunu düşünüyordum."

"Bu harika," dedi Hope. "Hiç iletişimde kaldınız mı?"

"O öldü," dedi Mercy. "Bir gece haberlerde duydum. Sistemden çoktan çıkmıştı. İş bulamadı. Hiçbir becerisi yoktu. Bir içki dükkânı soydu ve çatışmada öldü." "Aman Tanrım," dedi Duke. "Hayatında tek bir mutlu anın bile yok mu senin?"

Hope ve Jack Duke'a yere tükürmüş gibi baktılar ama Mercy'nin cevabı Duke'u hem küçük düşürdü hem de susturdu. "Evet. Aslında iki tane. Bir kız kardeşim olduğunu öğrenmek, sonra onunla tanışmak ve bana miras kalan erkek kardeşlerim olduğunu öğrenmek."

Duke az önce enayi yumruğu yemiş gibi hissetti. Bir şey söylemesi gerekiyordu ama onu kışkırttığı için kendinden utanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Jack.

Hope, "Çok şanslıyız," dedi.

"Kendimi kutsanmış hissediyorum ama yorgunum," dedi Mercy. "Eğer hepiniz için bir sakıncası yoksa, bu günü iyi bir notla bitirmek istiyorum. Çok iyi vakit geçirdim."

"Bizim için hiç sakıncası yok," dedi Hope ve ona sıkıca sarıldı, sonra yanağından öperken kulağına fısıldadı. "Lon'a sahip olmanı seviyoruz ve biz de seni seviyoruz. Duke'a gelince, o her şeyden habersiz ama iyi niyetli."

Mercy kız kardeşinin kucaklamasına karşılık verdi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "İyi geceler Hope," dedi ve ardından gözleri yaşlı bir şekilde odadan çıktı.

Hope mutfağa doğru yürüdü ve Duke'ün kafasının arkasına hafifçe vurdu. "Kafanın içinde ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Beynim," diye tersledi.

"O zaman onu çıkarmayı ve sürekli onunla oynamayı bırak. Değişiklik olsun diye kullanmaya başlayın."

Jack ilk kez bu olayın dışında kalmıştı. Hope kız kardeşini savunmuştu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Kardeşi kötü seşilmiş sözcükler ve onları kullanmayı seştiği zamanlar konusunda bir ustaydı.

* * *

Mercy yatmak için hazırlanırken onların seslerini duyabiliyordu. Yine tartışıyorlardı, muhtemelen onun hakkında. Kendisi gelmeden önce de böyle tartışıp tartışmadıklarını ve sonra unutup unutmadıklarını merak etti. Aile davranışları konusunda uzman değildi ama birbirlerini sevdiklerini biliyordu ve *kendisini* de sevdiklerini anlamaya başlamıştı.

Uyuyamadan yatağa uzandıktan uzun bir süre sonra bile, onların alt katta dolaştıklarını ve kapıyı kilitlediklerini duyabiliyordu. Yakaladığı birkaç kelimeden, yarın yapılması gerekenler hakkında konuştuklarını anlayabiliyordu. Yan döndüğünde telefonu elindeydi.

Demek aile sahibi olmanın anlamı buymuş, diye düşündü ve gözlerini kapadı.

* * *

Lon telefon konuşmasının ciddiyetinden bahsetmemişti ama Blessings'e doğru hızla ilerlerken endişelenmişti. Kayıp bir çocuk yürekleri hoplatırdı, genç bir çocuk bile olsa.

Arabayı farları açık bir şekilde sürdü ve Blessings'e yaklaştığında sireni de çaldı. Çılgına dönen ebeveynler geldiğinde karakola ulaştı. Onu arka kapıda gözyaşları içinde karşıladılar. "Şef Pittman! Bize yardım etmelisiniz. Kelly kaçtı."

"İçeri gelin," dedi Lon. "Çevre ilçelere bir Tetikte Olun çağrısı göndermeden önce sizden alabildiğim kadar bilgi almam gerekecek."

Tökezleyerek ve bol bol ağlayarak onu ofisine kadar takip ettiler.

Lon'un midesi düğümlenmişti. Bu konuda kötü hisleri vardı ve çift histerikti. "Tamam... Paul, Betty, derin bir nefes alın. Eğer Kelly'yi bulacaksak, ona yardım etmeniz gerekecek. Ben."

Paul elini seyrelmiş saçlarında gezdirdi ve derin bir nefes alarak soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Bana bütün bunların nasıl başladığını anlat," diye sordu Lon.

"Onaylamadığımız bir erkek arkadaşı var. Ona onunla çıkamayacağını söyledik ve bugün öğleden önce gizlice onunla görüşüğünü öğrendik," dedi Paul.

"Öğrendik çünkü bize hamile olduğunu söyledi," diye ekledi Betty ve sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Lon o evde yaşanan kaosu ancak hayal edebilirdi. "Pekâlâ, haberi nasıl aldınız?"

"Kötü bir şekilde," dedi Paul. "Ona bebeği evlatlık vermek zorunda kalacağını, okulunun bitmediğini ve o çocuğun çocuğunu büyütmesine yardım etmeyeceğimizi söyledik."

Betty feryat etti. "Kendimizden başka hiçbir şeyi düşünmedik. Hep yanlış şeyler söyledik. Ağladı ve bizden daha iyisini beklediğini söyledi. Bize onun da çocuğu olacağını hatırlattı... ilk büyük torunumuz, ama ikimiz de bağırıyorduk ve... aman Tanrım, biz ne yaptık?"

"Torununun torunu mu? Senin kızın olduğunu sanıyordum. Erkek arkadaşı kim?" Lon sordu.

"Jimmy Dean Sawyer erkek arkadaşı, Kelly ise kızımız Paula'ya ait. Kelly bebekliğinden beri onu ne gördük ne de haber aldık."

"Jimmy Dean'in nerede olduğunu biliyor musun? Onunla birlikte kaçtı mı?"

"Hayır, evde ailesiyle birlikte. Biz de oradaydık. Çocuğun gitmiş olacağını düşünerek ailesinin evine gittik. Ama şok olmuş gibiydi ve kızının ona söyleyeceğini bilmediğini söyledi."

Yoksa onunla birlikte olurdu," dedi Paul. "O zaman nereye gittiğini düşünüyorsun?" Lon sordu.

Betty, "Bilmiyoruz ama onu en son bu öğleden sonra saat bir buçuktan sonra gördük," dedi. "Kasabaya gittik ve döndüğümüzde bavulu ve bazı giysileri kayıptı. Balo elbisesi için biriktirdiği para da gitmiş, arabası da. Önümüzdeki Mayıs ayında mezun olacak," dedi Paul.

"Erkek arkadaşına nereye gidebileceğini sordun mu?"

"Evet, elbette, ama bilmediğini söyledi ve bence doğruyu söylüyor. Ağlıyordu. O da bizim kadar korkuyor. Şehirdeki tüm arkadaşlarına gittik ve hiçbiri hamile olduğunu bile bilmiyordu. Telefonuna cevap vermiyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Kullandığı arabanın markasına, modeline, plakasına ve yanına ne kadar para aldığına ihtiyacım var."

Paul, "Buraya gelmeden önce arabanın tüm ayrıntılarını yazdım," dedi. "Neredeyse bin dolar biriktirdiğini tahmin ediyorum."

"Gerçek adı ne?" diye sordu.

"Kelly Ann Rogers. On yedi yaşında. Doğum günü 3 Temmuz. 1.80 boylarında ve uzun sarı saçları var. Kot pantolon, mavi bir sweatshirt, mavi Nike ve mektup ceketi giyiyordu." "Tamam, bu uyarıyı tüm doğru kişilere ulaştırmama izin verin. Amber alarmı gönderemeyiz çünkü o On altı yaşından büyük ve kaçak, kayıp değil. Burada bekleyin."

Lon merkeze gitmek üzere koridora çıkarken birbirlerinin kollarına atıldılar. "Hey, Larry. Kelly Rogers için bir BOLO göndermeni istiyorum. Bilgi bu."

Larry, Lon'un uzattığı kâğıdı alırken, "Olur," dedi. "Kötü bir anlaşma, değil mi Şef?" Lon başını salladı. "Şansımız yaver gitmezse korkarım öyle olacak. Saatlerdir kayıp." Ofise geri döndü. "Size bir soru daha sormam gerekiyor," dedi Lon.

"Her şeyi," diye yanıtladı Betty.

"Kelly'nin annesi nerede? İletişim kuruyorlar mı? Sen ve Paul ondan haber alıyor musunuz?"

Betty ellerini havaya kaldırdı. "Annesi mi? Bizi bebeğiyle bırakıp gittikten sonra Paula'dan hiç haber alamadık. Hayatta mı ölü mü onu bile bilmiyoruz."

Lon kaşlarını çatı. "Kelly'nin cep telefonu numarası ne?"

Telefonu kendisine verir vermez eyalet polisini aramış, durumu anlatmış ve bugün bu telefondan yapılan aramaların yerini tespit etmelerini istemiş, ardından da geçen ay bu telefondan yapılan aramaların kaydını talep etmiş.

"Ne yapacağız?" Lon telefonu kapatırken Betty sordu.

"Kelly'nin odasını aradınız mı?" Lon sordu.

"Ne için?" Paul söyledi.

Lon başını salladı. Eğer bunu sormak zorundaysa, temel konuları daha yeni öğrenmişlerdi. "Evinize geri dönmemiz gerekiyor. Kelly'nin odasını aramak için izne ihtiyacım var."

"Sende var," dedi Paul. "Ama hiçbir şey bulamayacaksın."

Lon ona, "Hâlâ erkek arkadaşıyla görüştüğünü bilmiyordun," diye hatırlattı. "Anlaşıldı," dedi Paul. "Bizi eve kadar takip edebilirsin."

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Lon. "Siz ikiniz eve gidin. Ben hemen arkanızda olacağım. Sevk memuruma nereye gittiğimi söylemem gerekiyor."

Paul, "Peki efendim," dedi ve karısını ofisten çıkarıp arka kapıya yönlendirdi.

Lon Larry'ye başka talimatlar verdikten sonra Rogers'ların evine gitmek üzere istasyondan ayrıldı. Paul onu kapının eşiğinde bekliyordu. Betty mutfakta kahve yapıyordu. Lon içeri girdiklerinde kokuyu alabildi. "Kelly'nin odası nerede?" Lon sordu.

Paul, "Size göstereyim," dedi ve evin başka bir kanadına doğru ilerledi. Lon için kapıyı kenara çekerken, "İşte burası," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Lon. "Ben biraz etrafa bakacağım. Eğer herhangi bir soruya cevap vermen gerekirse, sana seslenirim."

Paul başıyla onayladı ve Betty'nin yanına, mutfığa gitti.

Lon aramaya başladığında bir ev telefonunun çaldığını ve ardından Betty'nin sesini duydu. Ne söylendiğini duyamıyordu ama Betty ağlıyordu. Bu gece hikâyelerini kaç kez anlatacağını hayal edebiliyordu. Olayı yeni öğrenen arkadaşları başsağlığı dileyecek ve dua edecekti çünkü ellerinden gelen tek şey buydu.

Sonra da kapıyı kapattı. Neredeyse en başından beri Kelly'nin mezuniyete hazırlandığı belliydi. Masasında bir yapılacaklar listesi ve onun altında da bir yığın üniversite bilgisi vardı. Bu, hamile olduğunu öğrenmeden öncesine ait olmalıydı. Her açıdan çok kötü.

Şifonyer çekmecelerini, dolabını, yatağını, şiltenin altını -birinin bulunmasını istemediği bir şeyi saklamayı düşünebileceği her yeri- aradı ama Kelly'nin nereye kaçacağına dair hiçbir ipucu bulamadı.

Sonunda yatağının köşesine oturdu ve yeni bir şeylerin ortaya çıkmasını umarak odaya farklı bir açıdan baktı ve öyle de oldu. Dolabın hemen sağındaki parlak parke zeminde donuk bir nokta vardı. Merak edip bakmak için ayağa kalktı ve sonra bunun sadece yataktan görülebildiğini fark etti. Gördüğü şeyin yerini bulması birkaç saniyesini aldı ve bulduktan sonra dizlerinin üzerine çöküp tahtaların kenarlarını yokladı. Birkaç dakika içinde kısa olanlardan biri elinin altında hafifçe hareket etti. Çıkıp çıkmayacağını merak ederek çakısını çıkardı ve bıçağı tahtanın altına sokmaya çalıştı. Birdenbire elinde belirdi.

Lon tahtayı bir kenara bırakıp topukları üzerinde geriye doğru sallandı, sonra bir el feneri çıkarıp boşluğa tuttu. Önce boş olduğunu düşündü ama sonra siyah ipli bir çantaya baktığını fark etti. Çantayı yukarı çekip bağlarını gevşetti ve içindekileri yere döktü. Box It Up mağazasında kiralananlara benzer bir posta kutusunda Kelly'ye gönderilmiş en az yarım düzine mektup paketi vardı. En eski posta damgasına sahip olanı seçti, yaklaşık iki yıl önce postalanmış olduğunu fark etti ve sonra mektubu zarftan çıkardı. Mektubun Paula Grimes adında bir kadın tarafından yazıldığını gördü ve okumaya başladı.

"Oh be," diye mırıldandı.

Sonra sonuncusuna baktı... sadece iki hafta önce postalanmış bir mektup. Mektubun içindekileri de taradı ve saniyeler içinde Kelly Rogers'ın nereye gittiği konusunda çok iyi bir fikir edindi. Tek dezavantajı, yerini belirleyecek bir iade adresi olmadığı için Paula Grimes'ın nerede yaşadığını bilmemesiydi. Ama belli ki Kelly biliyordu.

İşler kötü giderse, evime gel. Dört ekstra yatak odası olan geniş bir evim var ve seni geride bıraktığım için pişmanım. Geçmiş on yedi yılı telafi edemem, ancak ihtiyaç duyulursa şu anda olanları atlatmana yardımcı olabilirim ve bunu sana verebileceğim tüm sevgimle memnuniyetle yaparım.

Paula

Lon odadan çıkarken mektupları ceketinin içine sıkıştırdı. Mutfığa girdiğinde ne bulduğunu onlara söylemeyi düşündü ama bir kavgayı ayırmak için. Görünüşe göre korkularını ve hayal kırıklıklarını birbirlerinden çıkarıyorlardı.

"Paul! Betty! Ne yapıyorsunuz burada? Birbirinize bağırıp çağırmak hangi amaca hizmet ediyor? Birbirinize yaslanmanız gerekiyor, birbirinizi parçalamaya çalışmanız değil."

Betty çok öfkeliydi. "Bunu o başlattı. Kelly'nin gitmesinin benim suçum olduğunu söyledi, tıpkı Paula'nın kaçmasının benim suçum olduğunu söylediği gibi. O sırada Savannah'da yaşıyorduk ve evimizde bakıcı çocuklar vardı. Fazladan paraya ihtiyacımız olduğu için onları yanımıza almıştık ve o da kendi kızımıza yeterince ilgi göstermediğim için beni suçladı."

"Sadece o bizi kandırdı!" Paul bağırdı. "Bizden mümkün olan en iyi şekilde intikam aldı. Piçini büyütmemiz için bize bıraktı - besleyecek bir boğaz daha."

Lon duyduklarına inanamadı. Paul'ün yüzündeki öfke tüylerini diken diken etmişti. "Ama bakıcı çocukları beslemek ve onlara bakmak için devletten para alıyordun, değil mi?"

Paul söylediklerinin pek de doğru olmadığını fark etti. "Evet, ama ev hiçbir zaman sessiz olmadı. Paula kaçtıktan sonra bütün o çocukları devlete geri verdik. Artık canıma tak etmişti. Üç evlatlık çocuğa bir de ciyaklayan bir bebek ekleyince tüm bunlarla başa çıkamayacağımı anladım."

Paul'ün ses tonu ve sözlerindeki öfke şok ediciydi. "Kelly onu büyütmek zorunda olduğun için ne hissettiğini biliyor mu?" Lon sordu.

Paul bu soru karşısında irkildi ve birden sessizleşti.

"Evet, biliyor," dedi Betty. "Bugün bize bebekten bahsettiğinde ona bağıırıyordu. Dövüşün asıl amacı da buydu."

"Kahretsin, Betty, kapa çeneni. İşimizi anlatmak zorunda değilsin."

Lon, "Evet, eğer kayıp torununuzla bir ilgisi varsa var," diye tersledi. "Yani şimdi neden gittiğine dair yepyeni bir hikâyemiz var. Ona hemen hemen istenmediğini söylediniz... ne annesi ne de siz ikiniz tarafından. Ne yapmasını bekliyordunuz ki?"

Betty mutfak masasına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ben hiçbir şey söylemedim," dedi Betty. "Söylediğini duydum ve orada öylece oturdum."

Birdenbire Lon onlar için hiç de üzülmediğini hissetti. Kelly'nin yaşadıklarından nefret ediyordu ama en azından aramaya başlayabileceği bir yer vardı.

"Görmek için geldiğim her şeyi gördüm," dedi. "İstasyona geri dönüyorum. Eğer bir şey duyarsam, ilk öğrenen sen olacaksın."

"Bekle, geri dönemez miyiz?"

Lon durdu ve gözlerini Paul'ün yüzüne dikti. "Hayır, benimle istasyona gelemezsin. Gecenin geri kalanında çalışacağım ve aranızdaki anlaşmazlığın beni bölmesine hiç gerek yok. Bir haber olursa ararım."

O evden çıkarken hâlâ tartışıyorlardı. Bir yanı onun gitmesine içten içe sevinip sevinmediklerini merak etti ve hissettiklerinin ne kadarının onun iyiliği için korku ya da söyledikleri ve yaptıkları için suçluluk duygusu olduğunu düşündü.

Arabaya binip istasyona doğru yola çıktığında aklında Mercy vardı. Koruyucu aile olmayı seçen, kalplerindeki sevgiyle çocuklara bakan gerçekten harika insanlar olmalıydı. Ama ona bu işi para için yapan iki kişi verilmişti. Bu onun midesini bulandırdı. Mercy'nin bu kadar içine kapanık olmasının nedenlerinden birini ilk elden görmüştü.

Onun sesini duymak istiyordu ve iyi olduğunu ona bildireceğine söz vermişti. Ana caddedeydi.

Park ettiğinde istasyondan birkaç blok ötedeydi. Ona mesaj göndermek yerine aradı.

Bölüm 17

Cep telefonu elinde titrediğinde Mercy derin bir uykudaydı. Aniden uyandı, kimin aradığını gördü ve hemen cevap verdi. "Alo?"

"Selam tatlım. Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedim."

Yuvarlandı ve sonra yatak başlığına yaslanıp yorganı beline çekti. "Sesin her şey yolundaymış gibi gelmiyor."

Kadının algısı karşısında şaşırmıştı. "Bunu daha farklı ifade edebilirdim. Fiziksel olarak iyiyim ama durum hiç hoş değil."

"Fiziksel bir tehlike içinde olmadığınız sürece."

"Değilim ama öyle olabilecek kaçak bir gencim var. Tek söyleyebileceğim, koruyucu ailelerin nasıl olabileceğine dair bir doz aldım."

"Evlatlık mıydı? Birçok evlatlık büyüdüğünde kaçır."

"İşin tuhafı, kız onların torunuydu. Aynı zamanda koruyucu aileydiler. Bunca zamandır onların olduğunu sanıyordum."

Mercy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Benim de böyle bir koruyucu ailem vardı. Bize fiziksel olarak kötü davranmıyorlardı ama en başından beri sadece bir iş olduğumuzu biliyorduk."

O anda Lon'un aklına, Kelly'nin doğduğu sırada Rogers ailesinin yaşadığı Savannah'da sisteme dahil olduğu için onları tanıyor olabileceği geldi. "İsimleri neydi?" diye sordu.

"Roberts... hayır, Rogers! Bay Paul ve Bayan Betty. Paula adında bir kızları vardı. Kaçtı. Tesadüfe bakın... Bir yıl kadar önce Savannah'da karşılaştık. Onu hala ara sıra görüyorum. Birlikte öğle yemeğine bile gittik... Eski günlerden konuştuk, anlıyor musun? O zamanlar daha çocuk olduğum için beni hatırlamasına şaşırmıştım ama uzun boylu olmam dışında aynı göründüğümü söyledi."

Lon'un nabızı tekledi. "Şimdi nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Eğer aynı evde yaşıyorsa, oraya nasıl gideceğimi biliyorum ama adresi bilmiyorum." "Nerede çalıştığını biliyor musun?"

"Evden çalışıyor. Güzel giyiniyor ama ne iş yaptığını bilmiyorum. Neden?"

Lon'un hayal gücü doğrudan fuhuşa gitti ve sonra bunu varsaydığı için kendini suçlu hissetti. Yine de, ne kadar çaresiz hissederse hissetsin, Kelly Rogers'ın ihtiyacı olan ortam bu olamazdı.

Ne soracağını düşündü ve sonra bir inanç sıçraması yaptı. "Burayı bulabilir misin?"

Mercy'nin gözleri kısıldı. "Yani, şimdi mi?"

"Evet, şimdi olduğu gibi. Tüm bunları Savannah polisine anlatırsam, çaresiz bir genç seni yetiştiren sistemin içine düşebilir. Sormaktan nefret ediyorum ama-"

"Ben yaparım. Paula hâlâ oradaysa, onu bulabilirim. Ama taşınmışsa size yardımcı olamam." "Yeterince makul," dedi Lon. "Sıkı giyin. Bu gece hava serin. Hemen yola çıkıyorum." "Hazır olacağım," dedi Mercy.

Bağlantıyı kesti, sonra ışıkları yaktı ve kalın giysiler almaya başladı. Alt kattaki televizyonun sesini hâlâ duyabiliyordu ve kapıyı açtığında Hope ile Jack'in konuştuklarını duydu. Elinde deri ceketi ve çantasıyla merdivenlerden inip oturma odasına koştu.

Hope onun geldiğini duydu ve omzunun üzerinden baktı. Mercy'nin giyinik, paltolu ve omuz çantalı olduğunu görünce ayağa fırladı. "Ne oldu?"

"Emin değilim," dedi Mercy. "Lon'dan aceleyle ayrıldıktan sonra bana iyi olduğunu haber vermesini istemiştım ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için geri aradığında, eskiden koruyucu aile olan bir çiftle uğraştığından bahsetti. Olaylar birbirini izledi ve sonra benim söylediğim bir şey onu kızdırdı. Neler olduğundan emin değilim ama Savannah'da tanıdığım bir kadının Blessings'te kaybolan bir gençle bağlantılı olabileceğini düşünüyorum. Kayıp kızın büyükanne ve büyükbabası da bir zamanlar benim koruyucu ailemdi."

"Aman Tanrım! Ne kadar karmaşık bir senaryo," dedi Hope ve sonra kaşlarını çattı. "Seni tehlikeli bir duruma sokmuyor, değil mi?"

"Konuşmadan bunu anlamadım. Sanırım bizim gibi sisteme yakalanmadan önce o genci bulmaya çalışıyor."

"Oh, doğru!"

"Ona kendin sorabilirsin," dedi Mercy. "Beni almaya geliyor."

"Neden ona sadece tanıdığın kadının adresini vermedin?" Jack sordu. Mercy iç çekti. "Çünkü bilmiyorum ama oraya nasıl gideceğimi biliyorum."

"Yoldan gelen ışıklar görüyorum," dedi Hope.

"İyi olacağım," dedi Mercy ve sonra sırtıttı. "Beni beklemeyin. Anahtarım var."

Birkaç dakika sonra verandada ayak sesleri duydular ve ardından kapı çalındı. Jack kapıyı açtı.

Lon endişelendiklerini biliyordu. Bunu yüzlerinde gördü. "İkiniz de Kelly Rogers'ı tanıyorsunuz, değil mi?"

Hope'un nefesi kesildi. "Broyle's Dairy Queen'de çalışan şu küçük güzel kız mı? Kayıp olan o mu?"

Lon başını salladı. "Mercy Kelly'nin annesini tanıyor, yeni doğan kızını terk edip ailesinin yanına bırakmış. Kelly'nin oraya gittiğine inanmak için iyi sebeplerim var. Kelly'nin öz annesi Paula'dan gelen iki yıllık mektupları odasında saklı buldum. Bunca zamandır iletişim halindeydiler."

"Aman Tanrım," dedi Jack. "Paul ve Betty'nin onun büyükanne ve büyükbabası olduğunu bilmiyordum. Onların büyük ebeveynler olduğunu sanıyordum."

"Gitmemiz gerek," dedi Lon. "Söz veriyorum, Mercy güvende olacak. Kelly'nin oraya gittiğinden emin olmak için annesinin evini bulmam gerekiyor. Eğer orada değilse, o zaman elimizde daha büyük bir sorun var demektir."

"Elbette," dedi Hope ve arkasına yaslanıp Mercy'ye inanmamaya yakın bir ifadeyle baktı. "Bu da bir şey değil mi? Hayatta her şeyin nasıl dönüp dolaşıp aynı yere geldiğinin gerçek bir örneği. Benim enkazım bizi tekrar bir araya getirdi ve senin koruyucu ailedeki hayatın da kaçak bir

Çocuğun bulunmasına vesile olabilir. Sadece dikkatli ol."

"Onunla ben ilgileneceğim," dedi Lon. "Kelly'nin nerede olduğunu öğrenir öğrenmez onu eve getireceğim."

Ya orada olacak ya da olmayacak."

Mercy kapıdan çıktı ve Lon'un eli sırtının ortasındayken merdivenlerden arabaya doğru indi. Bir gün bulmayı hayal ettiği türden bir adamdı ve onun da kendisi için aynı şekilde hissetmesini umuyordu.

Hope, arka lambalar gözden kaybolana kadar pencereden dışarıyı izlerken endişelendiğini hissetti.

"O iyi olacak," dedi Jack. "Kendi topraklarına geri dönüyor tatlım. Uzun süre kendi başının çaresine baktı. Artık yalnız değil."

"Haklısın," dedi Hope ve sonra Duke odaya girerken arkasını döndü.

"Bir arabanın uzaklaştığını duyduğumu sandım."

"Sen yaptın. Şef Mercy'yi almaya geldi. Uzun hikaye. Ben bir fincan kahve alacağım. Ayrıntıları duymak isterseniz, beni takip edin."

O da öyle yaptı.

* * *

Lon yan gözle Mercy'ye baktı. Onunla vakit geçirmek istiyordu ama bu şekilde değil.

"Endişeli misin?" diye sordu.

Mercy kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

"Nasıl bir ortama girdiğimizi tam olarak bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum," dedi Mercy. "Daha önce de oradaydım. Hatırladın mı? Savannah'nın güzel bir yeridir ve bir evdir, apartman dairesi değil. Ben sadece ön kısmındaydım ama çok geniş ve mobilyalar da çok şık."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Ne iş yaptığını bilmediğimi söyledim ama oturma odasının hemen dışındaki ofisini görebiliyordum. Bir duvar dolusu kitap, birkaç bilgisayar, bir yazıcı ve bir tarayıcı vardı... herhangi bir iş ofisinde görebileceğiniz her şey."

Lon bunun o kadar da kötü bir anlaşma olmayabileceğini düşündü. Dünya ne kadar yüksek teknolojili hale gelirse, o kadar çok insan minimum seyahatle evden çalışabiliyordu.

"Eve geç döneceğiz," dedi Lon.

"Güzel. O zaman Hope ve Jack ile Blessings'e gitmek zorunda kalmayacağım."

Kaşlarını çatı. "Bu karar, geleceğime dair planlarımı altüst etti." "Ne demek istiyorsun?" Mercy sordu.

Lon cevap vermeden önce yolda bir dönüş yaptı. Ona doğruyu ya da yalanı söyleyebilirdi ve o hiçbir zaman kimseye yalan söyleyecek bir adam olmamıştı. "Senden hoşlanıyorum ve birlikte geçirdiğimiz o vahşi ve görkemli geceyi saymıyorum. Hâlâ 'Yaşadığım En İyi Şeyler' listemin başında yer alıyor. Ama Blessings'e gitmek istememek, benim senin için o kadar karşı konulmaz olduğum ve bensiz kalmaya dayanamayacağın bir plana uymuyor, çünkü orada yaşıyor ve çalışıyorum."

Mercy onun tanıdık silüetine, direksiyonu sıkıca kavrayan ellerine baktı ve seviştiklerinde teninde nasıl hissettiklerini hatırladı. Uzun mesafeli mesajlaşmalarını ve onun güvenliğini önemsemesini şimdiden dört gözle bekliyordu. Ve bunu ona henüz itiraf etmemiş olabilirdi ama birlikte

geçirdikleri o gece, o zamandan beri tanıştığı her erkek için bir mihenk taşı olmuştu. Şimdiye kadar hiçbiri onu elde tutmaya yetmemişti. "Güzel. Ben de senden hoşlanıyorum," dedi.

Derin bir nefes aldı. "Senden *gerçekten* hoşlanıyorum."

Kalbi çarpındı, gülümserken neredeyse bir ritmi kaçıırıyordu. "Ben de senden *gerçekten* hoşlanıyorum."

Sadece bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırdı ama bu gülümsemeyi görecektense kadar uzun bir süreydi. Sadece farlarının aydınlattığı otoyol şeridine dönüp baktığında hissettiği gerginlik bir rahatlama dalgasıyla yatıştı. Tanrı'dan bir yere park edip onu kollarına alabilmeyi diledi. Bunun yerine, kırık bir çocuğu arıyorlardı. "Sana kolayca aşık olabilirim," diye ekledi.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki adam korktu. Çok erken, çok fazla şey söylemişti. Tam özür dilemeye başlamıştı ki, "Seks dışında, bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Lon o kadar rahatlamıştı ki yüksek sesle güldü. "Sadece kendin olmaya devam et. Sen söyleyene kadar seksi masaya yatıracağız."

"Tek yapmam gereken *seks* demek ve sen de var mısın?"

Koltuğun diğer ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Çok güzelsin. Ama ben senin kalbini ve mizahını daha da çok seviyorum. Seçtiğin her şeyde, her zaman, her yerde yanında olacağım."

"Bununla yaşayabilirim," dedi.

"Yani kahramanlık özelliklerim ve yakışıklı yüzümle övünmeyecek misin?"

Sırıttı. "Hayır."

"Gömleğimdeki rozete ve belimdeki silaha ne dersin?"

Güldü. "O bile değil."

"Peki... seks dışında, senden bir iltifat almak için ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu zaten yaptın."

"Ne yaptın?"

"Soyulduğum gece korkmuş olmam umurumdaydı. Hope'un kaza geçirdiği gün eve sağ dönüp dönmediğimi umursadı. O kadınlar bana küfür ettiğinde beni savundu. Daha önce hiç kimse benim için böyle şeyler yapmamıştı."

Lon onun eline uzandı. "Bunu bilmek kalbimi acıtıyor. Eğer beni bırakmazsan, seni asla bırakmayacağıma söz verebilirim."

Ürperdi. Bu söz kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Bunu aklımda tutacağım," dedi usulca. Sonra cep telefonu çaldı ve cevap vermesi için onu serbest bırakmak zorunda kaldı. "Ben Pittman."

"Bunu yayınlamak istemedim," dedi Larry. "Komşular Rogers hakkında 'huzuru bozma' ihbarında bulunmuşlar. Howard Ralph bu gece nöbetçi şerif yardımcısıymış, bu yüzden ihbarı o almış ve geldiğinde Paul Rogers ona yumruk atmış. Ralph onu kelepçeleyip arabaya götürürken Betty Ralph'la tartışmaya başladı ve Paul'ün ona zarar vermediğini söyleyip Paul'ün serbest bırakılmasını istedi. Uzun lafın kısıası, Ralph ikisini de içeri aldı ve kilitledi."

"İyi. Geceyi nezarethanede geçirip herkes gibi dışarı çıkabilirler." "Ne karmaşa ama. Avery görevdeyken böyle şeyler asla olmaz."

"Evet, öyle ve sen iyisin," dedi Lon. "Bu ipucunu doğrular doğrulamaz geri döneceğim... ve bunu yayından kaldırdığınız için teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi Larry.

Lon bağlantıyı kesti ve sonra Mercy'ye baktı.

Artık otoyoldaydılar ve trafik daha yoğun. Gözlerini öndeki kamyoncunun fren lambalarına dikmişti ve adam çenesinin gerginliğinden bazı kötü anıları canlandıracak kadar çok şey duyduğunu anlayabiliyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Kaçtığı için şanslı," dedi Mercy.

"Kim şanslı?"

"O kız... Kelly. Paula'nın yaptığını ben yapmazdım. Asla kaçıp gitmezdim.

bebeğim."

"Annen seni bırakıp kaçtı mı?" diye sordu. "Hope beni bulana kadar ben de öyle sanıyordum."

"Peki ona ne oldu?"

"Babamız onu öldürdü."

Lon irkildi. "Aman Tanrım! Neden?"

"Çok güzel bir kadındı. Kıskançtı."

"Böyle bir vahşete nasıl karşılık vereceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandı.

Bu kez koltuğun diğer tarafına uzanıp onun elini sıkın kişi oydu.

Yolun geri kalanını sessizce gittiler. Savannah'nın şehir sınırlarına girene kadar konuşmadı.

"Buradan nereye gidiyoruz?"

Mercy sokak tabelalarını okuyabilmek için öne doğru eğildi ve onun rotasını yönlendirdi. Sağa dön. Sola dön. Bu benzin istasyonunu geçince ilk dönüş. Bütün gece açık olan Waffle House'un yanından sola dön. Zengin bir mahalleye giden bir sapağa girdiklerinde Lon hoş bir sürprizle karşılaştı. "Paula Grimes bu bölgede mi yaşıyor?"

"Evet. Güzel, değil mi?"

Lon başını salladı. Güzel tam olarak karşılamadı.

Savannah'nın antebellum mahallesindeydiler. Zarif eski konakların, verandanın tabanından üç katlı devasa balkonlara kadar uzanan, yaşlı kızların çoraplarını tutan jartiyer kemerleri gibi büyük beyaz sütunları vardı.

Mercy aniden öne doğru eğildi. "Buradan dön!" dedi ve babasının "meme pembesi" diyeceği renkte üç katlı bir başka evi işaret etti. Adam irkildi.

"Pembe olan mı?" Başını salladı. "Neden biri bir konağı pembeye boyar ki?" "Çünkü yapabilirler," dedi Mercy.

Araba yoluna dönüp eve doğru yönelirken sırtıttı. "Ev halkını uyandıracağız."

Arabayı park edip ışıkları söndürdüğünde Mercy kapının koluna uzandı.

"Benimle kapıya kadar gelmene gerek yok," dedi.

Mercy aldırış etmedi. "Seni buraya getiren benim. Seni kapıdan içeri sokmak için bana ihtiyacın olabilir." "Silah taşıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Mercy. "Ama bunu ona hiç yakıştıramadım. O da benimki kadar zor bir ortamda büyüdü. Belli ki benden daha iyi kararlar vermiş, yoksa burada yaşıyor olmazdı."

"Kendine bu kadar yüklenme. O senden en az on, belki de on iki yaş büyük. O yüzden burada bir şey yok," dedi ve onu elinden tuttu.

Eve doğru yürüdüler ve ardından ön tarafı parlak beyaz ışıkla aydınlatan hareket dedektörü ışıklarını tetikleyen verandaya çıktılar.

Lon kapının üzerinden baktı, güvenlik kamerasını ve altındaki küçük kırmızı ışığı gördü ve kayıta olduğunu anladı. Derin bir nefes aldı ve zili çaldı.

Birkaç dakika sonra dahili telefondan bir kadın sesi duydular. "Kendinizi tanıtır."

"Blessings Polis Departmanı'ndan Şef Lon Pittman, ben de-"

"Mercy? Mercy Dane? Sen misin?"

"Evet Paula, benim. Şef Pittman'ın sizinle konuşması gerekiyor."

"Hemen geliyorum."

Lon, Mercy'ye bir kaşını kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Omuz silkti. "Seni kapıdan içeri sokabileceğimi söylemiştim."

Paula Grimes antreye doğru ilerlerken evin içinde ışıkların yandığını gördüler. Güvenlik sistemini devre dışı bırakırken çıkan bip seslerini ve ardından kapıyı açmadan önce kilit sesini duydular.

İçindeki polis, annesi Betty'ye belirgin bir benzerlik olduğunu fark etti, sadece daha genç ve daha güzeldi, boyalı kızıl saçları ve pembe ipek bornozu ve terliklerinin altında düzgün bir vücudu vardı.

"Ziyaret için garip bir zaman," dedi içeri girmeleri için kenara çekilirken, sonra Mercy'ye sert bir bakış attı. "Bunun için gerçekten iyi bir nedeniniz olduğunu varsayıyorum?"

Lon hemen odağı Mercy'den uzaklaştırdı. "Bu onun değil, benim nedenim ve kelimeleri boşa harcamayacağım. Kızınız Kelly ile aranızdaki iki yıllık iletişim hakkında her şeyi biliyorum. Aileniz onun kayıp olduğunu bildirdi. Resmi olarak, o bir kaçak, ama bu gece bu evde olup olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer değilse, onun için endişelenen hiç kimse rahat edemeyecek. Ben bile."

Paula'nın gözleri kısıldı. "Eğer öyleyse ne olacak? Ailemin evine geri dönmek zorunda kalır mı?"

"Şu anda ikisi de huzuru bozmaktan ve yardımcılarımdan birine saldırmaktan hapiste.

O burada mı?"

Birden ayak sesleri duydular ve ardından Kelly Rogers, tüylü pembe bir bornoz ve büyük boy terliklerle antreden içeri girdi. "Geldim işte. Paula'ya kızma."

Paula kollarını açtı. Kelly sanki hayatındaki fırtınadan korunmak için bir sığınakmış gibi kucağa kaydı. "Yarın onları araması gerektiğini söyledim," dedi Paula.

Lon, "Eğer onları bu gece arasaydı, muhtemelen burada olmazdım," dedi.

Kelly ağlamaya başladı. "Bu benim hatamdı. Bir gecelik huzur için yalvardım." Paula kızına biraz daha sıkı sarıldı.

"Birbirinize çok benziyorsunuz," dedi Mercy.

Paula gülümsedi. "Kan gösterecek. Burada bir konuşma olacağını biliyorum, o yüzden hepimiz kütüphaneye gidelim. Sanırım şöminede hâlâ biraz ateş var."

Bölüm 18

Bir kez daha Lon'un eli Mercy'nin sırtının ortasındaydı ve Paula'yı fuayeden geçip daha da geniş kemerli bir kapıdan geçerek yerden tavana kadar kitaplarla dolu bir odaya girerken takip ettiler.

"Oldukça iyi bir koleksiyon," dedi Lon.

Paula omuz silkti. "Bazıları ev kadar eski. Lütfen oturun. Size içecek bir şey getireyim mi?

Belki bir konyak, içini ısıtmak için?" "Hayır, teşekkür ederim," dedi Mercy.

"Ben almayayım," diye ekledi Lon ve dikkatini Kelly'ye çevirdi. "Bugün neden kaçtığını senin ağzından duymak istiyorum?"

Paula, tereyağı yumuşaklığındaki deriyle kaplı uzun, dolgulu bir kanepede kızının yanına oturdu ve Kelly ağladığında onu kendine çekip elini tuttu. "Bunu yapabilirsin," dedi Paula. "Sadece bana söylediklerini onlara da söyle."

Kelly başını salladı. "Paul ve Betty yapmamamı söyledikleri halde çok hoş bir çocukla çıkıyordum. Bize yapmamamız söylenen başka bir şey daha yaptık ve şimdi hamileyim. Okul biter bitmez evlenmeyi konuşmaya başladık bile. Birlikte olacağız. Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyor ama Paul ve Betty'ye hamile olduğumu söylediğimde çılgına döndüler. Paul, annemin olduğu gibi bir sürtüğe dönüştüğüm için öfkелendi ve başka bir piç yetiştireceklerini düşünüyorsam deli olduğumu söyledi. Betty bağırdı ve ağladı, başka bir çocuk yetiştirmek için çok yaşlı olduğunu ve artık onların sorumluluğunda olmayacağım günü iple çektiğini söyledi. Sanırım kendimi kaybettim. Orada durup akıllarını yitirmelerini izledim ve *mezun olana kadar burada kalamayacağımı* düşündüm. O kadar korkmuştum ki bana zarar verebileceklerini düşündüm. Daha sonra evden ayrıldıklarında eşyalarımı topladım ve buraya geldim."

"Neden bir not bırakmadın?" Lon sordu. "Bıraksaydın bunların hiçbiri olmazdı." "Çünkü Paula ve benim birbirimizi bulduğumuzu bilmiyorlar. Paula hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. ve ben de yıllarca onların hayatından uzak durmuşken onları kendi dünyasına geri getirmek istemedim."

"Sormak zorundayım," dedi Lon. "Bu kadar dengesiz olduklarını bile bile neden bebeğinizi ailenizle bırakıp gittiniz?"

Paula'nın rengi soldu. "İşte bu kadar. Onu arkamda bırakmadım. Bir daire bulmak için Nashville'e gittim. Bir zamanlar şarkıcı olma hayallerim vardı ve bu hayalimin peşinden giderken orada yaşamayı ve çalışmayı planlıyordum. Ben dönene kadar onu tutup tutamayacaklarını sordum ve evet dediler. Baktıkları koruyucu çocuklardan kurtulma sürecindeydiler. Mercy en son ayrılanlardan

biriydi. Aslında ben gittiğimde hala oradaydı. Birkaç yıl önce burada, Savannah'da karşılaşana kadar ailemin başka bir hikaye anlattığını bilmiyordum. Tek bildiğim, bir aydan kısa bir süre sonra geri döndüğümde

bebeğimi ve diğer eşyalarımı alıp gitmişlerdi. Çocuğumu almışlardı. Yirmi yaşındaydım. Param yoktu, umudum yoktu, sadece bir barın üstünde mobilyalı eski bir dairem vardı. Polise gitmeyi düşündüm, sonra dört aylık bir bebeği yanımda bilinmeze götürmeyi düşündüm ve korkunç bir karar verdim. Onları aramadan Nashville'e geri döndüm. Hayatımda verdiğim en kötü karardı. Kelly beni aramaya geldiğinde çok mutlu oldum."

Kelly sanki annesinin varlığından güç alıyormuş gibi ona yaslandı. "Aramaya başladım çünkü ev cehennem gibiydi. Annem her ne yapıyorsa benim bulunduğum yerden daha kötü olamaz diye düşünüp duruyordum."

Lon'un kaşları daha da çatıldı. "Evde neler oluyordu? Dayak mı yiyordun?"

Aniden konuşan Mercy'nin sesindeki öfke çok açıktı. "Eminim neden gittiğini biliyorumdur. Sen de askeri cezalar aldın mı?" Kelly başını salladı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Askeri cezalar' derken ne demek istiyorsunuz?" Lon sordu.

Ama bu kez Mercy konuştuğunda sesi tamamen duygusuzdu. "Şınav... on yaş ve altındakiler için elli, daha büyükler için yüz, geceleri yanımızda bisikletle kilometrelerce koşmak, ertesi gün üç saat ya da daha az uykuyla okula gitmek, diş fırçasıyla banyo temizlemek ve en büyük ceza olan hücre hapsi."

Paula ürperdi. "Hücre hapsi bodrumdaki dolaptı, fareler ve her şey vardı," diye ekledi. Lon şok olmuştu. "Ve annen bunun olmasına izin mi verdi?"

Paula, "Tuvaletlerin diş fırçasıyla temizlenmesinden ve hücre hapsinden o sorumluydu," dedi. "Yani kimse bir sosyal hizmet görevlisine söylemedi mi?"

Paula omuz silkti. "Ben yaptım. Sosyal hizmet görevlisine çıkmama izin vermedikleri için kızgın olduğumu söylediler. Sonra daha genç olanlara sordular."

"Ve gerçeği söylemekten çok korkuyorduk," dedi Mercy.

"Beni onlara geri mi göndereceksiniz?" Kelly sordu.

"Olamaz," dedi Lon ve cebinden cep telefonunu çıkarıp hemen karakolu aradı.

"Hey, Şef, her şey yolunda mı?" Larry sordu.

"Evet. Kelly iyi. Bulunduğu yerde güvende. Ayrıntılara girmeyeceğim ama ne yaparsanız yapın Rogers çiftinin hapisten çıkmasına izin vermeyin. Onlarla bizzat ilgilenecek kadar zamanım olduğunda geri döneceğim. Yakında görüşürüz."

"Olur," dedi Larry.

Lon Mercy'ye baktı. Ağzının etrafındaki beyaz çizgi kalbini acıtıyordu. "Kötü anılar mı?" Başını salladı. "Ben sadece bir çocuktum. Bunu atlattım."

Lon'un midesi bulanıyordu ve yanlış bir şey söylemekten korkuyordu, bu yüzden onun yerine elini sıktı. "Çok özür dilerim."

"Hepimiz üzgünüz," dedi Paula. "En çok da ben. Onun nasıl biri olduğunu biliyordum ama yine de kaçtım ve polise haber vermeden o bakıcı çocukları geride bıraktım. Ve kendi küçük kızımı da bırakıp kaçtım, ilk başta bilerek yapmadım ama evi boş bulunca bıraktım."

O sırada Paula Grimes ağlıyordu.

Lon öne doğru eğildi, Kelly'nin durumunun koşullarını anladığından emin olmak istiyordu. "Yani ailen şimdilik hapiste, ama bir yargıcın onları serbest bırakmayacağına söz veremem."

"Onlar benim ailem değil," dedi Kelly.

Paula, "Onu asla evlat edinmediler," dedi.

Kelly başını salladı. "Onlar benim yasal vasilerim de değiller. Mahkeme yoluyla hiçbir şey yapılmadı.

Onlar benim büyükannem ve büyükbabam, bu da annem."

Lon başını salladı. "Her şeyi çözmek için bir avukat gerekecek ama Kelly'nin burada kalacağına ve senin de onu güvende tutacağına güvenebilir miyim?"

"Tanrım, evet," dedi Paula. "Hiçbir yere gitmiyorum. Son on beş yıldır çok iyi müşterileri olan bir mali müşavirim ve evimde halka açık bir ofisim var. Kocam yıllar önce öldü. Bana zengin bir hayat bırakmadı ama rahat ettim. İşim beni buraya getirdi. Rakamlarla aram hep iyiydi. Sadece hayatta o kadar iyi değildim."

"O zaman irtibatta olacağım. Kelly, bu gece erkek arkadaşına mesaj atmanı öneririm. Uyumadığını garanti ederim.

Kayıp olduğunu öğrendiğinde ağladı. En azından ona iyi olduğunu söyle." Kelly,

"Evet efendim, söylerim," dedi.

Paula kızını kendine doğru çekerken Mercy'nin onları izlediğini gördü ve geçmişlerinden bir şeyi hatırladı. "Mercy, bana bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu sorduğun geceyi hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Mercy.

"Evet, hatırlıyorum. Bana teklif ettiğinde ne düşündüğümü de hatırlıyorum. İkimiz arasında şanslı olanın sen olduğunu düşünmüştüm. Evet, evden eve gönderiliyordun ve çoğu zaman kötüden daha kötüye gidiyordun, ama senin için her zaman bir sonrakinin daha iyi olabileceği umudu vardı. Benim içinse kapana kısılmıştım. Onlar benim ailemdi ve gidecek başka yerim yoktu. Sanırım bunu size şimdi söylüyorum çünkü o zaman söylemek istedim ama söylemedim. Eğer gençliğinizden kalma pişmanlıklarınız varsa, onları bırakın. O zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Olasılıklar boldur."

Mercy Lon'a baktı, sonra hızla gözlerini kaçırđı. O onun ihtimaliydi. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını sadece zaman gösterecekti ama şu anda Lon onun umuduydu. Daha mutlu bir yaşam beklentisiydi. Onu sevmeyi gerçekten öğrenebilecek olan oydu.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi Mercy. "Umarım aramızda kırgınlık yoktur."

"Tatlım, tabii ki hayır," dedi Paula ve ona sarıldı. "Geçen yıl karşılaştığımızda sana, senin büyüdüğünü ve hayatını yaşadığını görmenin beni çok fazla suçluluk duygusundan kurtardığını söylemiştim."

"Güzel," dedi Mercy. "Söyleme konusunda kararsızdım. Neredeyse seni ispiyonluyormuşum gibi hissediyordum ama ikimiz de Kelly'nin neden kaçtığını bildiğimiz için bunu bana karşı kullanmayacağını düşündüm."

"Kesinlikle," dedi Paula. "Şef Pittman, sizinle tanışmak bir zevkti ve bu konuda izlediğiniz yolu takdir ediyorum. Avukat olan birkaç müşterim ve polis olan birkaç müşterim var. Sabah arayıp Kelly'nin istismarı nedeniyle ailem hakkında suç duyurusunda bulunmanın en iyi yolunu öğreneceğim. Tüm bu karmaşa sonunda mahkemeye taşındığında, beni temsil edecek bir avukatım olacak."

Mercy, "Önemli olup olmayacağını bilmiyorum, ama eğer bir duruşma söz konusu olursa onlara karşı tanıklık etmekten mutluluk duyarım," dedi.

Paula derin ve titrek bir nefes aldı. "Nasıl olduklarını bilerek seni onlarla bıraktıktan sonra

bile mi?" "Ondan sonra bile," dedi Mercy, bunu söylerken Lon'a bir adım daha yaklaştığının farkında değildi.

"Benim için endişelenmeyin, Şef Pittman. Bebek doğduktan bir ay sonra on sekiz yaşında olacağım," dedi Kelly. "İkamet edeceğim yer artık benden başka kimseyi ilgilendirmeyecek, değil mi?"

Lon başını salladı. "Araştırmanı yaptın, değil mi?"

"Evet."

Lon Paula'nın elini sıktı ve Kelly'ye gülümsedi. "Biz şimdi gidiyoruz, sen de yatağına dönebilirsin. Ben de

Temas halinde olalım."

Paula onları kapıya kadar geçirdi ve onlar arabalarına binip uzaklaşana kadar eşikte bekledikten sonra ön kapıyı kilitleyip alarmı sıfırladı.

Kelly titriyordu. "Özür dilerim Paula. Her şeyi berbat ettim."

Paula onu kendine çekti. "Tatlım, ben işleri berbat etme ustasıyım. Bunu birlikte çözeceğiz. Sadece bir daha asla onların çatısı altında uyumayacağını bil. Şimdi yatağa dönelim. Senin göndermen gereken bir mesaj var, benim de saat sekizde bir müşteriyle randevum var."

Antredeki ışıkları söndürdü ve kızıyla birlikte merdivenlerden yukarı çıktı.

* * *

Lon garaj yolunun sonunda sola dönüp kuzeye doğru ilerlerken, "Harikaydın," dedi. "Teşekkür ederim," dedi Mercy. "Biraz gergindim ama her şey yolunda gitti."

"Kesinlikle öyle, tatlım. İyi bir şerif yardımcısı oldun. Bir dahaki sefere sana rozet takmak zorunda kalabilirim." Başını iki yana salladı. "Bir dahaki sefere böyle bir şey olmasını istemiyorum."

"Anlaştık," dedi. "Eyaletler arası yola bu taraftan çıkılıyor, değil mi?" Kadın başını salladı.

Tanıdığı bir ana yola ulaşana kadar sürdü. Artık nerede olduğunu biliyordu ama eve dönmeye başlamadan önce yakıt ikmali yapmak istiyordu. İleride bütün gece açık bir benzin istasyonu görünce işaret etti. "Eve gitmeden önce orada durup yakıt alacağım."

Şehrin hangi bölgesinde olduklarını fark ettiğinde kaşlarını çatı.

"Sadece bir uyarı. Burası Savannah'nın en iyi yeri değil, bu yüzden yakıt ikmali yaparken kimin gelip gittiğine dikkat edin."

"Yapacağım ve teşekkür ederim."

"Sen benzin pompalarken ben de kadınlar tuvaletine gideceğim."

Lon sağa dönüş şeridine geçti, caddeden çıkıp pompalara kadar sürdü, sonra park edip motoru durdurdu. Binanın uzak tarafındaki gölgelere park etmiş üç motosikleti fark etti ve kaşlarını çatarak neden ışıkların önüne değil de oraya park etmeyi seçtiklerini merak etti, sonra güvenlik kameralarının sadece pompalara dönük olduğunu fark etti. Ve sonra aklına geldi. Kimsenin araçlarını teşhis etmesini istemiyorlarsa, bu bir soygun için mükemmel bir senaryo olurdu.

Ve Mercy içeri girdi.

Benzin almak için kredi kartını okutmaya başladı ve sonra durdu. İçgüduları bir sorun çıkabileceğini söylüyordu. Bir arka çıkış olup olmadığına bakması ve Mercy'yi tekrar gözünün önüne getirmesi gerekiyordu.

* * *

Mercy tuvaletin yerini ararken kasanın yanındaki üç adama bir an göz attı. Sonra en büyük adamın ceketinin arkasındaki motorcu logosunu gördü ve tuzağa düştüğünü anladı.

Big Boy'du.

Eğer arkasını dönüp dışarı çıkmaya çalışırsa, onu kesinlikle görecekti. Belki de yürümeye devam etseydi, dışarı çıktığında gitmiş olurlardı.

Aceleyle uzunve dar bir koridordan geçerek kadınlar tuvaletine girdi, kapıyı arkasından kilitledi

ve orada gereğinden fazla kalmak istemediği için aceleyle tuvaleti kullandı. Ellerini yıkadı,

yansımasına baktı ve ardından motorcuların gitmiş olması için hızlıca dua etti.

Erkekler tuvaletinin kapısının açıldığını duyduğunda koridorun yarısına gelmişti. Hızla döndü ve kalbi sıkıştı. Koca Oğlan yüzünde çirkin bir gülümseme ve elinde bir bıçakla arkasındaydı. Dönüp koşarken hiç tereddüt etmedi, bir yandan çığlık atıyor bir yandan da bir tür silah arıyordu.

Kulplu büyük plastik sürahilerin sergilendiğini gördüğünde ne olduğunu ve ağır olduğunu anladı. Granül buz çözücü. Koşarak geçerken sürahinin kulpundan tutarak uzandı ve adam saçından bir avuç yakalayacak kadar yaklaştığında neredeyse koridorun sonuna gelmişti. Adam çekerek onu acı verici, patinajlı bir şekilde durdurdu. Hiç vakit kaybetmeden, toplayabildiği tüm güçle sürahiyi önce yukarı, sonra da geriye doğru savurdu. Aşağı doğru sallanırken bacaklarının arasına çarptı ve o kadar sert vurdu ki bir şeylerin patladığını duydu. Motorcu bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine çökerken iki eliyle kasıklarını kavradı.

Göz ucuyla bir hareket gördü ve başını kaldırıp baktı. Lon silahını çekmiş dükkana doğru koşuyordu, sonra diğer iki motorcunun Lon'un arkasından koşarak geldiğini gördü. Birinin silahı, diğerinin bıçağı vardı.

"Lon! Arkanda!" diye bağırdı ve sonra Koca Oğlan'ın ayağa kalkmaya çalıştığını duydu, bu yüzden sürahiyi kafasına doğru salladı.

Lon dönüp ateş edince yere düştü.

Bölüm 19

Arka çıkışın kilitli olduğunu öğrendikten sonra Lon dönüp ön tarafa koştu. Kasa açık ve boştu ve dehşet içinde Mercy'nin cam vitrinden koşup çığlık attığını gördü, sonra da kaçtığı adamı. Motorcu onu saçlarından yakaladığı gibi içeri koştu. Aralarında raflar varken, silahını çekmiş koşuyordu.

"Polis! Bırakın onu. Yere yat yoksa ateş ederim!" diye bağırdı ama adam aniden çığlık attı, saçlarından kurtuldu ve gözden kayboldu.

Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan arkasından gelen ayak seslerini duydu. Tam arkasını dönecekti ki Mercy "Arkanda!" diye bağırdı.

Silahını doğrultarak çömeldi ve her ikisi de altı metreden daha az mesafede olan bir adamın bıçaklı, diğerinin de tabancalı olduğunu gördü. "Polis! Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı ama onlar yavaşlamadı.

Onu yakalamalarına sadece birkaç metre kalmışken, silahlı adamı bacağından, diğerini de omzundan vurdu.

Silahlarını hızla çıkarırken, çığlık atarak ve inleyerek ayaklarının dibine düştüler. Önce omzundan vurulanı, sonra da bacağından yaralananı kelepçeledikten sonra ayağa kalkıp Mercy'ye baktı ama onu göremedi. "Mercy!"

"Buradayım," dedi ayağa kalkarken. "Sadece bu eziğin kalkıp kaçmayacağından emin oluyorum." Koridorun sonundan dönerek koşar adımlarla ona doğru geliyordu. Onu kollarına alıp ellerini omuzlarında, boynunda ve yüzünde gezdirirken yerde yatan bir adam gördü. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

"Sayılacak kadar değil," diye mırıldandı ve Koca Oğlan kendine gelir gibi olduğunda, buz çözücü sürahiyi son bir kez kafasına doğru salladı. Adam bayılmıştı.

"Lanet olsun, hatırlat da seni asla kızdırmayayım," dedi Lon ve ona hızlı, sert bir öpücük verdi. "Tatlım, kasada bir sabit hat var. 911'i aramak için onu kullan çünkü bu adresi kaydedecektir. Onlara bir soygun girişimi olduğunu ve olay yerinde bir polis olduğunu söyle. Görevliye üç kişinin vurulduğunu ve şu anda polisin kayıp tezgâhtarı aradığını söyle."

Koca Oğlan tezgâhı geçip ofise doğru koşarken o da kasaya doğru koştu. Mercy'nin mesajı iletmesi uzun sürmedi ve Big Boy'un inlediğini duyunca tezgâhın altından bir rulo koli bandı kapıp onun yoluna koştu.

Koca Oğlan onun geldiğini görür görmez yan tarafına kıvrıldı ve kasıklarını kapattı. "Bana bir daha vurma. Bana bir daha vurma."

"Kapa çeneni. Ellerini arkaya koy ve kemerini tut, yoksa seni pişman ederim."

"Senin o lanet yüzünü gördüğüm için şimdiden pişmanım," dedi ve karnının üzerine yuvarlanıp

iki eliyle kemerinin arkasını tutuyor.

Mercy tek dizinin üzerine çökerek adamın başını ve omuzlarını yere sabitledi ve adamın kurtulamayacağından emin olana kadar bileklerini gri koli bandıyla sardı.

"Çok sıkı!" diye bağırdı. "Gevşet şunu. Parmaklarım uyuşuyor."

"O zaman polislerin bir an önce gelmesi için dua etsen iyi olur çünkü ne kadar mutsuz olduğun umurumda bile değil.

Sen değersiz bir pisliksin ve olan her şeyi kendi başına sen getirdin." Koca Oğlan inledi ve başını yere bıraktı, başını yere vurduğunda yüzünü buruşturdu.

Mercy, Lon'un arka tarafta dolaşan ayak seslerini duyabiliyordu ve bağırdı, "İyi misin? Tezgâhtarı buldun mu?"

"Evet ve evet. Tekrar arayın ve polisin bir ambulans daha gönderilmesini istediğini söyleyin."

Mercy aceleyle telefona döndü, mesajı ilettili ve sonra kapının yanında durup polisi bekledi. Birkaç dakika geçmeden siren sesleri duydu ve ardından iki polis arabası patinaj çekerek karakola yanaştı ve silahlarını çekmiş bir şekilde kaçmaya başladı.

Onlar içeri girerken ellerini kaldırdı. "Ben Mercy Dane. Bu ihbarı yapan bendim. Soygunculardan ikisi ayaklarınızın dibinde, biri de odanın arka tarafında, gazoz çeşmesinin yanında bantlanmış durumda. Polis ofiste. Az önce memuru buldu ve bana bir ambulans daha çağırmamı söyledi."

Polisler dağıldı. Biri ofise doğru yönelirken diğeri isimleri almaya başladı. İki polis arabası daha geldi ve çok geçmeden Mercy ayak altında dolaşmamak için tezgâhın arkasında durdu. Bir minibüsün içinde gezici bir haber ekibinin geldiğini görünce, bu olayın yarınki sabah yayınında yer alacağını anladı.

Lon arka odadan elleri ve gömleği kan içinde çıktı. Tezgâhın altından bir rulo kâğıt havlu aldı ve kendini sildi.

Ellerinin titrediğini görünce ona doğru koştu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Tezgâhtarı bıçakladılar. Kurtulabilecek mi bilmiyorum."

Adamın yüzündeki gerginliği gördü, ona sarılmak istedi ama onun bu yanını fazla yaklaşıp kadar anlayamadı. "Özür dilerim."

Kirli havluları çöpe atarken sesi titriyordu. "Ve üzülerek söylüyorum ki ilk düşündüğüm şey, iyi ki sen değil de o oldu."

"Lon... dur," dedi ve kollarını onun beline doladı, sonra da yanağını onun göğsüne yasladı.

Kızın vücudunu ona karşı hissetmek, kız ona sarılırken siyah ipeksi saçlarının ellerinin arkasına değmesi bir düğmeyi kapatmak gibiydi. Onu ileriye doğru iten adrenalini patlaması, onu kendine doğru çekerken azaldı. O anda, haber ekibini ve ne çekiyor olabileceklerini tamamen unuttu.

Lon, karakolun önü Savannah Polis Departmanı'ndan memurlarla dolana kadar yardım etmek için çekildi. Polislerden biri devam eden faaliyeti kontrol etmek için dükkâna girdi ve sonra tezgâhın arkasında duran uzun siyah saçlı güzele odaklandı. "Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, Blessings'ten polis şefiyle birlikteyim. Köşede bir dedektifle konuşan o. Benzin almak için durduk. Ben tuvaleti kullanmak için içeri girdiğimde o yakıt alıyordu. Ne olduğunu anlayamadan tüm bunlar oldu."

"Ceketinin arkasında kan var," dedi.

Boynunun arkasındaki kesiği yoklarken kaşlarını çattı ve bir çizik olması gereken yere dokunduğunda bir sızı hissetti. "Zavallı piç kurusu beni yakaladığında çizmiş olmalı."

geride."

Lon konuşmaya kulak misafiri olduğunda içeri dönmek üzereydi. Aceleyle ona doğru koştu. "Bir bakayım," dedi.

Saçlarını kaldırdı ve arkasını döndü. "Sadece tırnakları sanırım," dedi.

Lon, bölgeyi dezenfektanla temizleyen ve kanamayı durduran bir şey püskürten acil yardım görevlilerinden birine el salladı. "Gitmeye hazırsın," dedi sağlık görevlisi ve son sedyenin arkasından çıktı.

Ambulansların sonuncusu da yüklenmişti ve uzaklaşırken sirenlerini ve ışıklarını yaktılar. Lon tam gitmekte özgür olabileceklerini düşünürken, konuştuğu dedektif yaklaştı.

İç çekti. Bir tanık ifadesi daha. Saat 02:00'ye yaklaşıyordu. Sabah olmadan Blessings'e dönmelerine imkân yoktu. Karakolu aradı. "Larry, benim. Savannah'dan çıkmakta geciktik. Her şey nasıl gidiyor?"

"Güzel. Rogers sonunda birbirlerine bağırmayı bıraktı ve uyumaya gitti. Kızı buldunuz mu?"

"Evet, bulduk. O güvende ve önümüzdeki günlerde bunu çözeceğiz. Duruşma yargıcı kim? Yarın mı? Lütfen bana Yargıç Herd olmadığını söyleyin."

"Programı kontrol edeyim... hayır, Herd değil. Yargıç Parsons. Siz iyi misiniz?"

"Aslında şehirden ayrılmadan önce benzin almak için durduk ve bir soyguna denk geldik. Biz iyiyiz ama tezgâhtar iyi değil ve iki saldırganı vurmam zorunda kaldım. Buradan çıktığımızda şafak sökmek üzere olacak. Sen kahveyi hazır tut, biz de en kısa zamanda orada olacağız."

Larry, "Tamam," dedi ve telefonu kapattı.

Dan Lowery, onu sorgulayan soygun bölümünden aynı dedektif, Lon geldiğinde Mercy ile konuşuyordu. "Saldırganı tanıyor muydun?" diye sordu dedektif.

"Sayılır," dedi Mercy. "Big Boy adını kullandığını biliyorum. Eskiden çalıştığım Road Warrior Bar'a sık sık gelirdi. Her zaman garson kızları taciz ederdi."

Lon, "Onu arkadan yakaladı," dedi.

"Ve siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Lowery sordu.

Lon başını salladı. "Bir kaçak vakası üzerinde çalışıyordum - Blessings'ten reşit olmayan bir genç. Bayan Dane'in burada yaşadığı yıllardan edindiği bilgiler bana çok ihtiyacım olan ilk ipucunu verdi. Kızı sağ salim bulduk, sonra yolculuğun yarım kalan işlerini hallettik ve benzin almak için durduğumda eve dönüyorduk. Şimdi keşke başka bir yerde dursaydım ya da Mercy'nin iddiasına kulak verseydim diyorum. Burası şehrin güvenli bir bölgesi değil."

Dedektif Lowery başını salladı, not almaya devam etti ve ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olana kadar sorular sordu. Lon adamdan ayrılırken, "Beni nerede bulabileceğini biliyorsun," dedi ve sonra Mercy'nin elini tuttu. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Evet."

Hâlâ orada bulunan haber ekibinin gözleri önünde istasyondan çıktılar. "Yürümeye devam edin ve kafanızı kaldırmayın," dedi Lon, birisi bağırarak bazı sorulara cevap vermelerini sağlamaya çalışırken.

Lon arabasına kadar gelebildi ve mobil haber aracı olay yerinden ayrılırken ikisini de arabaya bindirdi. Gittiklerine sevinerek Mercy'nin ellerini sıkmak için döndü. "Yüce Tanrım, hiç bu kadar korkmamıştım. Sana ve diğer herkese seni güvende tutacağıma dair söz verdim ve gözümün önünden ilk ayrılışında saldırıya uğradın. Sen iyi misin? Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi Mercy. "Yaralanmaktan çok kızmıştım. Elindeki tek şey saçımdı ve

ona sekiz kilo granül buz çözücü ile vurduğumda onu da hemen bıraktı. Bir daha bir arabaya binmeyecek.

yakın zamanda bisiklet."

"Hatırlat da seni hiç kızdırmayayım," dedi ve sonra inledi. "Lanet olsun. Hâlâ yakıt ikmali yapmadım." Parmağını kızın yanağında gezdirdikten sonra kapıyı açtı.

Mercy soğuğu hissetti ama bunu dile getirmedi ve birlikte geçirdikleri zamanın hâlâ bitmediğini bilerek rahatladı.

Lon kartını dördüncü pompadan geçirdi ve sonra polislerden birinden pompayı açmasını istemek için içeri girdi. Geri dönerken rüzgâra karşı yana doğru sallandı, gitmeye fazlasıyla hazırды.

Nihayet içeri girdiğinde soğuktan titriyordu. Dispenserden bir avuç ıslak mendil çıkardı ve arabayı çalıştırmadan önce ellerinde kalan kan lekelerini ve gazı temizledi.

Tüm bu süre boyunca Mercy sessizce oturup onun yüzündeki ifadeleri izledi. Adam zaman zaman ona baktı, sanki iyi olduğuna dair kendine güvence verir gibiydi ve Mercy sessizce aralarındaki konsola lanet etti, daha yakına kayabilmeyi diledi.

İşini bitirdiğinde camı indirdi, mendilleri pompaların arasındaki çöp kutusuna attı ve hızla geri kapattı. "İyi misin? Yola çıkmaya hazır mısın?"

Başını salladı ve ocağın altını açtı.

"Teşekkürler. Bu sıcaklık iyi hissettiriyor."

"Öyle, değil mi?"

Başıyla onayladı. Aralarındaki sessizlik uzadı, ta ki adam kendini yeniden huzursuz hissedene ve bir polisin hayatına bir bakış atmanın onu üzüp üzmediğini merak edene kadar. "Vurulma olayı seni korkuttu mu?"

Tereddüt ettiğinde, Lon bunun duymak istemediği bir cevap olacağını düşündü. Sonra sesi sessizliği doldurdu. "Beni üzen tek kısım seni öldüreceklerini düşündüğüm andı. Tek düşünebildiğim, lanet olsun, tam da senin etrafımda olmana alışmaya başlamıştım."

Güldü, ama sadece ağlamaya başlamak için. Soğuk, Savannah gecesinde, aşka giden yolun geri kalanına düştü. "Bir keresinde izini kaybetmişim. Bunu bir daha yapmayacağım," dedi.

Mercy'nin gözleri doldu. "Bil diye söylüyorum, bu bana kendimi ne kadar iyi hissettirse de, tüm bu sonsuzluk meselesi beni temkinli yapıyor. Kendime sözler verdim ama hiç kimse bana söz verip de tutmadı."

Bu kadını sevmek kaygan bir yamaçta asılı kalmak gibiydi. Düşene kadar tek başına asılı kalmasına izin mi verecekti, yoksa sonunda uzanıp onu içine mi çekecekti?

"Zor bir hayatın olduğunu biliyorum ama lütfen beni bunun bir parçası olarak görme. Seninle geçirdiğim kısa ve görkemli bir gece dışında, ki o geceyi de sen bitirdin, geçmişinde hiçbir rolüm olmadı. Ama geleceğinde olmak istiyorum. Tek istediğim bana bir şans vermen."

Mercy kendisine güzel şeyler söyleyen ve bunları kasteden bir adamın hayalini kurmuştu. İçindeki her şey ona güvenmesini, onu sevmesini, her kelimesine inanmasını söylüyordu. Ama şu anda ona verebileceği tek şey kendi gerçeğiydi. "Sana şimdiye kadar kimseye vermediğim kadar çok şey veriyorum. Bu hayatı ve nasıl işlediğini öğrenmek için çok çabalıyorum. Seni bırakmayacağım, polis. Sadece buna tutun ve oraya kendi başıma ulaşmama izin ver."

"Bunu yapabilirim," dedi Lon. "Ve işler tuhaflaştığında bana haber ver. Zaten sana elimden geldiğince sıkı sarılıyorum. Tek yapman gereken bana güvenmek. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Lon artık eyaletler arası tabelaları ve onları eve götürecek çıkışı görebiliyordu. "Bir gece için

yeterince heyecan yaşadınız. Şimdi nerede olduğumuzu biliyorum. Gözlerini kapat ve dinlen bebeğim."

"Arabayı başkası kullanırken uyuyamıyorum," dedi ve sonra koltuğa yaslanıp gözlerini kapatarak kendini yalancı durumuna düşürdü.

Duvarda onu dış dünyadan koruyan büyük bir çatlak vardı ve polisi

bir gülümseme, bir öpücük ve zaten tuttuğu sözlerle kırdı. Gevşemek ve sadece peşinden gitmek istiyordu. Onun da kendisini, kendisinin ona aşık olduğu kadar şiddetle seveceğine inanmak istiyordu.

"İyi uykular tatlım," dedi Lon.

Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Kendi kendine gülümsedi. Kabul etmese bile ona güvenmek zorundaydı, yoksa gözlerini kapatmazdı. Artık gerisi ona kalmıştı ve elinde bu vardı. Onu tehlikede gördüğü anda onsuz bir hayat istemediğini anlamıştı. Tek yapması gereken onun da aynı sonuca varmasını beklemektir. Şimdilik sadece sürmeye devam etti. Bu yeni günün ilk görevi onu eve götürmekti ve götürdü de.

Asfalt yoldan çıkıp Talbot çiftliğine doğru yola koyulduğunda saat neredeyse sabahın üçüydü. Mercy tam duracağı sırada uyandı. "Evdesin," dedi usulca. "İçeri girip evdeki herkesi uyandırmayacağım. Sana iyi bakmadığımı çok yakında duyacağım."

"Onları da uyandırmayacağım ve bunu söylemeyi kes. Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. İşten eve yürüyerek gidip gelirken daha büyük tehlikeler atlattım. Bunu üç yıl boyunca yağmurda, soğukta ve berbat sıcakta yaptım ve kimse varlığımdan haberdar değildi. Bir ailem olduğunu öğrendim diye birdenbire çaresiz hale gelmedim."

Lon içini çekti. "Anlaşıldı," dedi ve onu eve götürmek için arabadan indi.

Ön kapının kilidini açtı ama içeri girmek yerine kalbinin sesini dinledi. Eve döndüklerinden beri onun kollarında olmak istiyordu ve bu fırsatı kaçırmayacaktı. Kollarını onun boynuna doladı ve kucağına doğru eğildi.

"Bir iş ve kalacak bir yer bulur bulmaz Blessings'e taşınacağım. Hope'a söyledim bile. Hiçbir şekilde ondan uzaklaşmıyorum ama kendi başımın çaresine bakacağım."

Lon parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve onu kendine çekerken uzun ipeksi tellerin bileklerine dolandığını hissetti. "Seçme hakkına asla karşı çıkmayacağım ama umarım hayatında bunu benimle paylaşmak isteyeceğin bir zaman gelir."

Adam ağzını dudaklarına dayadığında iç çekti ve sonra adam kalçalarını kavrayıp onu kendine çektiğinde inledi. "Sadece bir hatırlatma," dedi adam sonunda onu serbest bırakırken.

"Neyin hatırlatıcısı?" diye sordu.

"Seviştığımızde nasıl hissettirdiğini. Şimdi Duke ve Jack onurunu koruma ihtiyacı hissetmeden önce yatağına git."

İçeri girdi, kapıyı arkasından kilitledi, sonra mümkün olduğunca sessiz bir şekilde üst kata ve odasına çıktı.

Ev sıcaktı, bu yüzden durduğu yerde soyundu, başına bir gecelik geçirdi ve yatağına gitti. Birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

Hope arabanın geldiğini, sonra kapının açıldığını, sonra da Mercy'nin yukarı çıktığını duymuştu.

Onu sağ salim eve getirdiğin için teşekkürler Tanrım.

Dünyasında her şeyin yolunda gittiğinden emin bir şekilde Jack'in kollarına yuvarlandı. "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Çok iyiyim."

Bölüm 20

Lon, telefonunun alarmı çalmadan önce ofisindeki kanepede dört saat geçirdi. Daha önce de işinde uzun geceler geçirmişti ama hiçbiri bu kadar üzücü olmamıştı.

Bir iniltiyle battaniyeyi tekmeleyip ayağa kalktı ve ardından gün için tazelenmek üzere bitişikteki banyoya gitti. Yanında temiz bir üniforma, elektrikli tıraş makinesi ve diş fırçası vardı. Birkaç dakika içinde, bugün olabileceği kadar iyiydi ve birilerinin kahve yapmış ve yiyecek bir şeyler getirmiş olmasını umarak ofisinden ayrıldı.

Bir vişneli çörek ve bir fincan kahve aldıktan sonra hapishaneye geri döndü. Rogers ayaktaydı ve normal bir ses tonuyla birbirlerine laf atıyorlardı. Ama polis şefinin içeri girdiğini gördüklerinde ikisi de ayağa kalkıp bağırmaya başladı. "Çıkarın bizi! Bizi hapiste tutmaya nasıl cüret edersiniz? Bir avukatla görüşmek istiyoruz."

Parmaklıklara kadar yürüdü, kafesteki hayvanlara bakar gibi onlara baktı ve bu tür insanları neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalıştı. Betty Rogers gözyaşlarını tutamayıp kızları Kelly'den haber sorana kadar sessizliğini bozmadı. "Bayan Rogers."

Hâlâ ağlıyordu ve adım atmaya başlamıştı. "Bayan Rogers," diye tekrarladı. Kadın feryat etmeye devam edince, aralarında parmaklıklardan başka bir şey olmadan yüzüne baktı. "Kapa çeneni!"

Nefesi kesildi.

Paul itiraz etmek için ağzını açtığı anda Lon parmağıyla işaret edip başını salladı. Paul tekrar ranzaya çöktü ama yüzündeki öfke her şeyi anlatıyordu.

"Şimdi. Oyun bitti. Tehdit edecek kimse kalmadı. Kelly güvende ve tek bileceğiniz bu. Bir avukatla görüştüğünüzde, Savannah bölge savcısının koruyucu aile olarak geçirdiğiniz yıllar ve çocukların sizin gözetiminiz altındayken maruz kaldığı iddia edilen istismarla ilgili bir soruşturma açma ihtimalinin yüksek olduğunu unutmayın."

Paul öfkeyle ayağa fırladı, Betty ise aniden sustu. "Yalan söylüyorlar. Her ne söyledilerse yalan. Kelly miydi? Bize borcunu böyle mi ödedi? Sırf onun piçini büyütmeyi reddettiğimiz için bizi korkunç bir şeyle suçlayarak mı?"

Betty başını eğdi ve ağlamaya başladı. "Oh, Tanrı'ya şükür," diye inledi. "Hayatımı bu adamdan ölesiye korkarak yaşadım. Sonunda onu kim ele verdiyse bana büyük bir iyilik yaptı... belki de hayatımı kurtardı!"

Lon bu itiraf karşısında irkilmişti ama aldanmamıştı. Özellikle de Paul Rogers iki hücreyi ayıran parmaklıklara doğru sıçrayıp, "Seni kaltak! Seni şeytani, işbirlikçi kaltak! Onlara diş fırçasıyla tuvalet temizleten sensin. Onları hücre hapsine koyan sensin."

Lon, kadının parmaklıklara doğru koşup kocasının gözlerini oymaya çalışırken kurbandan cinayet işleyebilecek birine dönüşmesini izledi.

Bu durumun hızlıca düzeltilmesi gerekiyordu, bu yüzden hapishanenin diğer ucundaki bir hücreyi açtı ve sonra koridora geri döndü. "Hey, dostum! Oldukça kötü görünüyorsun. Bugün çalışabilecek durumda olduğuna emin misin?"

Avery başını salladı. "Evde de burada olduğum kadar mutsuzum ve bulaşıcı değilim."

"Karar senin, ama gitmen gerekirse bana haber ver, tamam mı?"

"Bu çılgınlık da neyin nesi?" diye sordu.

"Bay ve Bayan Rogers birbirlerinden memnun değiller. Hapishaneye bir yardımcıya ihtiyacım var." "Evet efendim, mesajı gönderiyorum."

Lon, "Onlara hemen söyle, yoksa bir cenaze levazımatçısına ihtiyacım olacak," dedi.

Üç dakika sonra Şerif Yardımcısı Ralph geldi ve eli silahında arka kapıdan aceleyle içeri girdi. Hapishanedeki kargaşayı duymuş ve koşarak içeri girmişti.

"Şef?"

"Oh...hey, Howard. Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler. Gördüğünüz gibi, Bay ve Bayan pek iyi anlaşıyorlar. Hücresine girip kelepçeyeceğiz ve sonra onu hapishanenin en ucundaki hücreye taşıyacağız."

Howard Ralph şef kadar iri değildi ama cüssesinin eksikliğini kararlılığıyla kapatıyordu. "O zaman şu işi halledelim."

Çift kendi aralarındaki savaşa o kadar dalmışlardı ki, Betty daha açık olduğunu anlamadan iki memur da hücresine girmişti. Şef bir bileğini, Howard da diğerini tuttuğunda, Betty'nin itiraz etmesine fırsat vermeden yüzünü duvara dayayıp kelepçelediler. Ancak onu dışarı çıkarmaya başladıklarında, itiraz etti, tekmeledi ve ayaklarıyla kazmaya çalıştı ve sonunda duracaklarını düşünerek yere yığıldı. Bunun yerine onu ayağa kaldırdılar ve ayaklarının üst kısımları yerde sürüklenerek koridordan aşağı indirdiler.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Burada tek başıma olmak istemiyorum."

"Arkanı dön," dedi Lon ve kadın itaat etmeyince onu yine de çevirip uzak duvara yasladı ve kelepçeleri çıkardı.

O daha arkasını dönmeden Howard'la birlikte dışarı çıkmışlardı. Yüzüne çarpan kapıya doğru koştu. Lon kilidi çevirdi. "Avukatın var mı?" diye sordu.

"Avukat tutacak paramız yok!" dedi.

"Mahkemeye haber vereceğim," dedi ve Paul'ün hücresine doğru geri yürüdü. "Bay Rogers, siz ve Betty bir avukatı paylaşmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı. "O sürtük beni hapse attırmaya çalışıyor." "O zaman bir avukatın var mı?" Lon sordu.

Paul Rogers yere yığıldı. "Hayır."

"Mahkemeye haber vereceğim," diye tekrarladı. "Kahvaltı yolda. Oturun. Sakin olduğunuzda yemek çok daha iyi sindirilir."

O ve yardımcısı hapishanenin kapısını kapatıp koridora çıktılar. Lon, "Dinlenme odasında iyi bir Danimarka yemeği var," dedi.

Howard başıyla onayladı. "Teşekkürler, Şef. Sanırım devriyeye dönerken yanıma bir tane alacağım." "Yardımın için minnettarım," dedi Lon ve sola dönerek ofisine girdi ve kapıyı

kapattı.

Birkaç dakika sonra Avery kapiya geldi. "Az önce Savannah'daki bölge savcısından bir telefon aldım. Rogers hakkında bir soruşturma açıyorlarmış ve yeterli kanıt bulunursa suç duyurusunda bulunulacakmış.

onlara karşı."

"Güzel, çünkü onlara bunun olabileceğini zaten söylemiştim. Şimdi geri dönüp ifademi geri almak zorunda değilim. Savcı onları hapse attığımızı biliyor, değil mi?"

"Evet ve haklarındaki suçlamalardan kurtulacaklarının da farkında." "Tamam o zaman," dedi. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Lon telefonu açınca Avery merkeze geri döndü. Adliyeyi arayıp iki mahkûmun mahkeme tarafından atanmış avukat talep ettiğini söyledi ve telefonu kapattı. Bu karmaşadaki sorumlulukları neredeyse sona ermişti.

* * *

Lon'un ofisi Blessings'teki yaşamın kasırga gözünde olmasına rağmen, Granny's Country Kitchen öyle değildi. Lovey Cooper restoranın sahibi olduğu sürece, Ruthie Whitman onun fırıncısı olmuştu. Bütün tatlıları, mısır ekmeklerini, bisküvileri o yapardı, tıpkı bugün yaptığı gibi.

Yalnızca Ruthie arabası çalışmadığı için işe geç kalmıştı ve sonunda vardığında da sabah kahvaltısını bir saat geciktirmişti. Ruthie kayıp düştüğünde kahvaltı telaşının tam ortasındaydılar. Son bisküvi partisinin zamanlayıcısı henüz kapanmıştı ve düştüğünde konveksiyonlu fırından sıcak tavayı alıyordu.

Bisküviler yukarı çıktı. Sıcak tava Ruthie'nin sol kolunun üzerine düşerken diğer kolunun üzerine düştü. Çığlık attı. Çığlık o kadar gürültülüydü ki, bulaşık yıkayan çocuk Chester tencerenin kırıldığını duydu ve hemen yardımına koştu. Ama Ruthie'nin düşüşü henüz bitmemişti. Vücudunun yere çarpan son parçası Ruthie'nin başıydı ve şimdi bilinci yerinde değildi ve kanaması vardı.

Chester sıcak tavayı kolundan itti ve aşçıya 911'i araması için bağırdı.

Lovey mutfaktaki kargaşayı duyduğunda ön kasaya bakıyordu. Sorunun ne olduğuna bakmak için koşarken bir garsona el sallayarak yerine geçmesini istedi. Tüm yemek alanı ve müşteriler sessizliğe gömüldü. İçlerinden biri yaralanmıştı.

Bir siren sesi duydular ve o sırada Mike Dalton sunuculuk görevini kabul etmediği için Ruby Dye ile Peachy Keen Queen yarışması hakkında başka bir kahvaltı toplantısı yapmakta olan Peanut Butterman ne olduğuna bakmaya gitti.

Beyaz yüzlü ve titreyerek geri geldi. "Bu Ruthie!" dedi. "Kötü bir düşüş yaşadı. Sol kolunda ciddi bir yanık var, sağ kolu kırıldı ve başını çarptı. Her yeri kanıyor."

Ruby, "Bu toplantıyı iptal ediyorum," dedi ve arkadaşı Lovey'ye yardım etmek için mutfığa koştu. Yemek alanına döndüğünde herkesin düşündüğünü ilk söyleyen George Franklin oldu.

"Bu korkunç bir şey. Ne felaket. Büyükannemde kahvaltı bisküvilerini kim yapacak?"

Karısı Myra kaşlarını çatı. "Zavallı Ruthie. Onun için endişelenmen gerekirken kendi karnın için endişeleniyorsun. Eğer bisküvi istiyorsan, sana biraz yapabilirim."

George gözlerini devirdi. "Ben sadece Ruthie için dua edeceğim."

Ambulans görevlileri Ruthie'yi arka kapıdan çıkarırken Şef Pittman onların yanından mutfığa girdi. Lovey elleri ve dizleri üzerinde bisküvileri topluyordu, Ruby de onun yanındaydı.

Lon sedyedeki Ruthie'yi, ardından Ruby ve Lovey'nin yerdeki pisliği temizlediklerini gördü ve bunun Lovey'nin dünyasında büyük bir kırılma yaratacağını biliyordu. Aceleyle çalıştıkları yere gitti ve yanlarına çömeldi. "Lovey, ambulans gönderilirken yapılan çağrıyı duydum. Ne oldu?"

"Ruthie düştü," dedi Lovey ve sonra kucağında kırık bisküvilerle yere oturup ağlamaya başladı. "Ruthie dükkânı açtığım ilk günden beri benimle birlikte. O olmadan tüm bu pişirme işini nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ruthie iyi olacak mı?" Lon sordu.

"Sanırım öyle, ama yapmayacağım. Pişirme konusunda hiç iyi olamadım."

Granny's'de bir fırıncıya ihtiyaç duyulduğu haberi Lon'a bir fikir verdi. "Size yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim. Burada, Blessings'te kalıcı bir iş arıyor ama-"

"Eğer bu işi yapabiliyorsa, muhtemelen kalıcı bir iş olacaktır. Ruthie yetmişine merdiven dayadı. Kim o?" "Önce bir telefon edeceğim. Eğer gelebilirse, yakında kendiniz de öğrenirsiniz."

Şef giderken Ruby Lovey'nin sırtını sıvazladı. "Hadi tatlım, şunları temizlemeyi bitirelim."

* * *

Mercy taze kahve kokusu ve alçak seslerin gürültüsüyle uyandı. Saate bakmak için yuvarlandı ve inledi. Dört saatten biraz fazla uyumuştı ama bir günü daha az uyuyarak atlatmıştı. Bu onu öldürmezdi.

Hızlıca duş alıp eski bir kot pantolon ve daha da eski bir sweatshirt giydi, ardından tenis ayakkabılarını giydi, saçındaki karışıklıkları taradı ve aşağı inerken saçlarını lastikli bir saç bandıyla arkaya topladı.

Mutfakta televizyonun açık olduğunu fark etti ve aklına hemen o haber minibüsü geldi, soygun girişimiyle ilgili yayınlanan şeyin kendileriyle bir ilgisi olmadığını umuyordu. "Herkes güneydin," dedi ve doğruca kahveye yöneldi.

"Eve ne zaman geldin?" Duke sordu.

"Tanrım, baba, emin değilim. Sokağa çıkma yasağı olduğunu bilmiyordum." Jack homurdandı. Duke ters ters baktı.

"Her şey yolunda mı?" Hope sordu.

Mercy bir parça kızarmış ekmek aldı ve kahvesiyle birlikte masaya götürdü. "Sonunda cevaplamaktan mutluluk duyacağım mantıklı bir soru." İnleyerek bir sandalyeye oturdu. "Kaçakla ilgili her şey yolunda gitti. Onu bulduk. Güvende. Sanırım Bay ve Bayan Rogers'ın başına da bir şeyler gelecek."

"Neden?" Hope sordu.

"Lütfen... hiçbiriniz söyleyeceklerimi tekrarlamayın, ama Kelly'nin kaçmasının nedeni ailesi, aslında büyükanne ve büyükbabası tarafından fiziksel tacize uğramasıydı ve aynı insanlar bir zamanlar benim de koruyucu ailemdi. Hepimize aynı şeyi yaptılar. Kendi kızları Paula'ya da yaptılar. Bu uzun ve çirkin bir hikaye ama bunu bir daha yapmakta özgür olacaklarını sanmıyorum."

"Aman Tanrım!" Jack dedi ki. "Kimin aklına gelirdi ki? Buraya taşındıklarında Kelly daha bebekti ve hepimiz onun kendilerinin olduğunu sanıyorduk."

"Teknik olarak, Savannah'ya bakarken ondan uzaklaşmışlar ve kızı bebeğini almak için eve geldiğinde gitmişler. Dediğim gibi, bu uzun bir hikaye."

"Vay canına. Neden bu kadar geciktiğini anlıyorum," dedi Hope.

Mercy tostundan bir ısırık aldı ve sonra masanın ortasını işaret etti. "Hey Duke, balı uzatır mısın

lütfen?"

Adam kadının dediğini yaptı ve sonra ona bir peçete uzattı. "Tabaksız yemeye karar verdiğin için

ihtiyacınız olabilir."

Tostun üzerine bal sıktı ve ardından bir ısırık daha aldı. "Çok daha iyi. Şimdi nerede kalmıştık? Oh evet, eve neden geç geldik."

"Yani daha fazlası mı var?" Hope sordu.

"Lon yakıt almak için durduğunda Savannah'dan ayrılmak üzereydik. O benzin alırken ben de kadınlar tuvaletini kullanmak için içeri girdim ve uzun lafın kısası, devam etmekte olan bir soyguna denk geldik. İşin talihsiz tarafı hırsızlardan biri eskiden çalıştığım yerin müdavimlerinden biriydi ve onu tanıdığımda peşimden koştu. Şanslıydım ki Lon olanları çoktan görmüş ve beni kurtarmaya gelmişti. Ama diğer iki hırsız tam o koşarken ofisten çıktılar. Birinde silah, diğerinde bıçak vardı. Lon onları vurdu."

Hope'un eli ağzının üzerindeydi çünkü aklından geçenleri söylemeye korkuyordu. Ancak

Duke korkmuyordu. "Sana ne oldu? O adamın senin peşinde olduğunu söylemiştin."

"Beni saçımdan yakalamadan hemen önce raftan büyük bir sürahi buz çözücü aldım. Sürahiye geriye doğru taşaklarına doğru savurdum. Ondan sonra kızarmıştı." Sırıttı ve büyük bir ısırık aldı, çiğnedi ve hikâyeyi bitirmeden önce yutkundu. "Yerde kalması için kafasına birkaç kez daha vurmak zorunda kaldım ve sakinleştiğinde onu karnının üzerine yuvarladım, bileklerini birbirine bantladım ve bu iş bitti."

Hope başını masaya koydu ve inledi.

Duke, Mercy'ye sanki aniden boynuzları çıkmış gibi baktı.

Jack hayretler içindeydi. "Kahretsin, küçük kardeşim. Harikasin! Şef iyi mi?"

"Evet, ama ambulanslar geldiğinde katip bıçaklanmıştı ve durumu kötüydü." "Ambulanslar mı?" Duke sordu.

"Dikkat etmiyordun," dedi Mercy, ballı tostundan bir ısırık daha aldı ve sonra bir elini kaldırıp parmaklarını saymaya başladı. "Bıçaklanan tezgâhtar için bir tane. Lon'un vurduğu her hırsız için bir tane. Ve bir tane de beni yakalayan adam için. Aylarca yan binecek ve çift göreceksin. Sekiz kilo tuzla yapabileceğimin en iyisi buydu."

Hope başını kaldırdı, sanki bir yabancıymış gibi bir dakika boyunca kız kardeşine baktı ve sonra başını geriye atıp güldü. "Aman Tanrım. Annem çok gurur duyardı!"

"Ne var? Neden? Ne demek istiyorsun?" Mercy söyledi.

"Ah, hepsi ben doğmadan önceymiş, ama aile bir araya gelip anılarını anlatmaya başladığında hep gülerlermiş. Hikayeye göre, annem henüz on beş yaşındayken, bir çocuk onu bir randevuya götürmüş ve sonra onunla uğraşmaya çalışmış. Annem ona durmasını söylediğinde, çocuk dinlememiş. Annem tekrar söylemiş ama çocuk yine dinlememiş. O noktada kızın yumruğunu iki katına çıkardığını ve adamın burnunu kırdığını söylediler. Adam inlerken ve her yeri kan içindeyken, kadın bacaklarının arasına tekme atmış ve onu kendi arabasından dışarı iterek bir bataklık yolunda mahsur bırakmış. Sonra arabayı kasabaya geri sürmüş, polis karakolunun önüne park etmiş ve eve yürümüş. Sonra çocuk kasabaya dayak yemiş halde geldi. Kimseye bir kızın yaptığını söyleyemez, bu yüzden birinin arabasını çaldığını söyler. Sonra polisler nefesinde içki kokusu alırlar ve sarhoş olup arabayı oraya kendisinin park ettiğini düşünürler. Reşit olmadan içki içtiği ve park yasağı olan bir yere bıraktığı için para cezasına çarptırılır ve babası arabayı hacizden kurtarmak için daha fazla para ödemek zorunda kalır."

Mercy hayatında ilk kez, hatırlayamadığı annesiyle arasında bir bağ hissetti. "Bunu bilmek hoşuma gidiyor," dedi. "Kendimi ait hissetmemi sağlıyor."

Hope Mercy'nin eline uzandı. "Jack haklı. Sen harikasın küçük kardeşim ve her zaman buraya aittin. Sadece bunu bilmiyordun."

O daha Blessings'e yapılan yolculuğu soramadan, Duke masanın arkasındaki duvara monte edilmiş televizyonu işaret ederek, "Bakın! Şu anda o soygundan bahsediyorlar."

Herkes izlemek için dönerken Jack uzaktan kumandayı kapıp sesi yükseltti.

Kamera karakolun dışını tarayıp Lon'u Savannah polisleriyle bir an yakalarken Duke, "Bu Şef Pittman," dedi.

Bir sonraki görüntüde Mercy istasyonun içinde pencereden dışarı bakarken görülüyordu. Gazeteci onu halka tanıtmıştı ve şimdi de erdemlerini övüyordu. Bu olmadan da yapabilirdi. Sonra Road Warrior Bar'daki arkadaşlarının Big Boy'u alaşağı ettiğini öğrenecekleri aklına geldi. Hepsinin öcünü almıştı.

Sonra gazetecinin ne söylediğini anladı ve iç çekti.

...sekiz kiloluk bir sürahi buz çözücü ile onu yere serdi. Bir kez kasığına, iki kez kafasına vurduktan sonra her Savannah polisinin takdir edeceği bir hareketle onu karnının üzerine yuvarladı ve kelepçe yerine saldırganın bileklerini bantladı.

"Tanrım," diye mırıldandı Mercy.

"İnanılmazsın," dedi Jack.

Hope hâlâ şoktaydı. Lon ve Mercy'nin soygun mahallini birlikte terk etmeleriyle sona eren parçayı izlerken dudakları aralandı.

"Peki, hâlâ Blessings'e gidiyor muyuz?" Mercy sordu.

"O kadınlarla tekrar karşılaşmaktan korkmuyor musun?" Jack sordu.

"İlk seferinde kaçmadım çünkü beni korkuttular. Ayrıldım çünkü beni ağlarken görmelerini istemedim. Ve herkes o parçayı gördükten sonra bir daha bana meydan okuyacaklarını sanmıyorum. Ayrıca, polis bir dahaki seferin olmayacağını söyledi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Duke sordu.

"Çünkü Lon söyledi ve o her zaman sözünü tutar."

Duke homurdandı. "O iyi bir adam ve tanıştığınızı söylediğini biliyorum, ama bu bir kişilik değerlendirmesi sayılmaz."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Mercy. "İlk tanıştığımızda Savannah'da bir apartmanda koridorun karşısında oturuyorduk. Ben on dokuz, o ise yirmi iki yaşındaydı."

"Ciddi misin sen?" Hope sordu.

"Kalp krizi gibi," dedi Mercy ve tostun son lokmasını ağzına atıp çiğnedi. "Biriyle çıktın mı?" Hope sordu.

"Tam olarak değil ama onu hiç unutmadım ve bu da benim hikayemin sonu."

Sonra telefonu çalmaya başladı. Moose'un numarasını tanıdı ve sıırıttı. "Bardaki eski patronum arıyor. Muhtemelen haberleri görmüştür."

"Devam et ve cevap ver tatlım, tabii mahremiyete ihtiyacın yoksa." "Moose ile mahremiyete gerek yok."

Duke'un kaşları bu isimle kalktı. Jack ters ters baktı.

Telefonu Mercy açtı. "Günaydın, Moose. Ailemle birlikte buradayım ve sizi hoparlöre aldım, sorun olur mu?"

"Benim için sorun değil. Sadece sabah haberlerini gördüğüm için aradım! Sen iyi misin? Seni ekranda öyle görmek beni çok korkuttu."

"Ben iyiyim ve ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Tatlım. Hepimizin seni önemsedığını biliyorsun. Seni seviyoruz ve özledik. Her şey yolunda"

mi?

Orada mı? Eğer insanlar size iyi davranmıyorsa, Charlie'yi alıp gelip biraz kafa patlatmaktan mutluluk duyarım."

Bu düşünceye gülümsedi. "O sopayı yardımına ihtiyacı olan biri için barın altına bırak. Beni bilirsin. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Moose güldü. "Bundan eminim. Kız kardeşinle aranız iyi mi?" "Daha iyi olamazdı," dedi Mercy.

"Merhaba, Moose! Ben Hope, Mercy'nin kız kardeşiyim. Onun tekrar hayatımda olmasının harika bir şey olduğunu söyleyebilirim. Mercy'nin böyle iyi arkadaşları olduğunu bildiğim için çok mutluyum."

"Evet, şimdi! Size de merhaba hanımefendi. Umarım kazadan sonra iyileşiyorsunuzdur." "Evet, çok iyiyim, teşekkür ederim."

O sırada Mercy'nin telefonu gelen bir arama sinyali verdi ve arayanın Lon olduğunu gördü. "Hey, Moose. Açmam gereken bir telefon daha var. Herkese selam söyle. İlk fırsatta ziyarete geleceğim."

"Gelirseniz kurabiye de getirin," dedi. "Seni seviyoruz kızım. Harika bir hayatın olsun."

Mercy telefonu kapattı ve hoparlörü açtı. "Ben Lon. Buna bakmam gerek." Kulağında telefonla odadan çıktı ve üçlüyü bir sohbet patlaması içinde bıraktı. "Merhaba. Beni o kadar özledin ki şimdiden aramak zorunda mı kaldın? Oh... ve sabah haberlerine çıktık, bu yüzden her türlü yoruma hazırlıklı olun. Kızının harika görüldüğü bir çekim yapmışlar."

Lon kıkırdadı. "Bu kadar erken aramazdım çünkü hâlâ uyuyor olmanı umuyordum ama bu acil bir durum ve belki de bahsettiğin o iş."

"Dinliyorum," dedi kanepeye uzanırken.

"Acil durum şu ki, Granny's Country Kitchen'daki fırıncı yaklaşık otuz dakika önce gerçekten kötü bir şekilde düştü. Yakında geri gelmeyecek, belki de hiç gelmeyecek. Granny's'in sahibi Lovey Cooper, fırıncısı olmadığı için çok üzgün. Sizin yapabileceğiniz bir şey mi bilmiyorum-"

"Bugün mü? Bugün mü istiyor?" Mercy sordu.

"Şu anda bir tanesine ihtiyacı var. Eğer istediği şeyi yaparsan, seni hemen işe alır. Ücretin ne kadar olduğunu bilmiyorum ama-"

"Otuz dakikadan az bir süre içinde orada olacağım. Ona yolda olduğumu söyle."

Kanepeden kalktı ve koşarak mutfığa geri döndü. "Blessings'de bir iş için ipucu buldum."

Hope inledi. "Şimdiden mi? Biliyordum-"

"Granny's'deki fırıncı düştü. Uzun bir süre işe dönemeyecek, belki de hiç dönemeyecek, dedi Lon."

"Ruthie? Aman Tanrım, bisküvileri kim yapacak?" Jack söyledi. "Onun bisküvileri çok güzeldi."

"Benim bisküvilerim de güzeldir," dedi Mercy. "Hope, üzgünüm ama Ruby's'e bensiz gitmek zorundasın."

Mutfaktan koşarak yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra koşarak geri geldi. Hiçbirinin aklına gelmeden kapıdan çıkmıştı ki Hope hatırladı. "Kamyonetin anahtarlarını almayı unutmuş."

O anda motosikletin çalıştığını duydular ve duyduklarında Hope ayağa kalkmıştı. "Bunu kasabaya mı sürecekt?" diye bağırdı ve ön kapıya koşup ardına kadar açtı, tam zamanında Mercy'nin evin önünden uçarak geçtiğini gördü, atkuyruğu gümüş kaskının arkasından rüzgârda bir bayrak gibi dalgalanıyordu. "Aman Tanrım! Onu tanımaya başladığımızı sanıyordum ama daha yüzeyi bile kazımadığımızı fark ettim."

"İçimden bir ses onun iyi olacağını söylüyor," dedi Jack.

Duke ürperdi. "O kurşunu kaçırđım, değil mi? Tanrıya şükür ona çıkma teklif etmedim. O ilişki asla yürümezdi."

Hope ve Jack kahkahalara boğuldu.

Bölüm 21

Lovey fırın istasyonunun etrafındaki zemini temizledi. Bulaşıkları yıkayan çocuk lavaboya geri dönmüştü. Gündüz vardiyasındaki aşçı hâlâ pastırma ve mücver kızartıyor ve yumurta pişiriyordu. Bir motosikletin kükremesini ve ardından rölantide dururken çıkardığı alçak, gürültülü sesi duyduklarında yirmi porsiyondan az bisküvileri kalmıştı.

"Bu da ne?" Lovey paspaslamayı bırakırken şöyle dedi.

Kafenin herhangi bir yerinden sürekli yemek yiyenlerin konuşmaları geliyordu, bu yüzden yemek odası aniden sessizleştiğinde ve uzun, aceleci adımlarla mutfağa doğru gelen ayak sesleri duyulduğunda kapıya doğru döndü.

İçeri giren güzelliğe, motorcu ceketine ya da kaska hazırlıklı değildi ama kim olduğunu hemen anladı. Bilmediği şey ise neden orada olduğuydu. "Yardımcı olabilir miyim, tatlım?" Lovey söyledi.

"Hayır, hanımefendi. Beni polisiniz aradı. Adım Mercy Dane. Yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi ve şimdi buradayım."

Bulaşık makinesi bir fincan düşürdü. Aşçı bir spatula düşürdü.

Lovey paspası düşürdü. "Ama bir fırıncıya ihtiyacımız vardı."

"Evet, hanımefendi. Pişirebilirim. Çalışanlarınız paltolarını ve eşyalarını nereye bırakıyor?" Lovey bir kapıyı işaret etti.

Mercy saniyeler içinde içeri girip çıktı ve yürürken beline bir önlük bağladı.

"Aciliyet ihtiyacını anlıyorum. Bana her şeyin nerede tutulduğunu gösterin. Ticari bir mikseriniz olduğunu görüyorum, ki bu iyi bir şey. O kadar hamuru tek başına karıştırmak çok zahmetli. Kullanmamı istediğiniz belirli bir tarifiniz var mı... bilirsiniz... kafe için bir standart?"

Lovey inledi. "Hayır. Ruthie'nin kafasında bir tane vardı."

"Önemli değil," dedi Mercy. "Benim de kendime ait bir tane var. Ben başlayacağım, ama bana nerede olduğunu göstermek için biraz daha yakın durursan çok daha hızlı yetişebiliriz, tamam mı?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kendinizi yeni mi işe aldınız yoksa deneme sürecinde misiniz?" Lovey sordu. Mercy kaşlarını çattı. "Oh, hayır, hanımefendi. Lon beni denemeniz gerektiğini söyledi."

"Peki o zaman," dedi Lovey. "Devam edin. Durum daha da kötüye gidemez. Ve siz ikiniz... işinizin başına dönün!"

Aşçı temiz bir spatula aldı, çocuk kırık bardağı süpürdü ve Mercy unu ölçmeye başladı, sonra durdu. "Kendiliğinden kabaran ve çok amaçlı ununuz var mı, yoksa sadece çok amaçlı un mu?" diye sordu.

"Çok amaçlı," dedi Lovey.

"O zaman lütfen bana tuz, kabartma tozu ve karbonatın nerede olduğunu gösterir misiniz?"

"Kabartma tozu ve soda mı kullanıyorsunuz?"

Lovey sordu. "Ayranınız varsa kullanıyorum," diye sordu Mercy.

Lovey önce kuru gıda dolabını, sonra da soğutucuyu işaret etti.

Mercy, "Sen bana ayran getir lütfen, ben de diğer malzemeleri getireyim," dedi ve sanki orada büyümüş gibi mutfağın etrafında uçtu, polisin büyükanneye gittiğinden habersizdi.

Arka kapıdan içeri girdiğinde Lovey'nin hafif bir şok geçirdiğini ve Mercy'nin sorumlu olduğunu gördü.

Buradaki işinin bittiğinden memnun bir şekilde dışarı çıktı.

Lon'un gelip gittiğinden habersiz olan Mercy elinden gelenin en iyisini yapmaya odaklanmıştı. İlk parti için yeteri kadar un ölçmüş ve miksera dökmüştü, sonra mayayı ve tuzu ekledi, sonra tereyağını ekledi ve düşük ayarda çalıştırdı. Tereyağının una istediği gibi karıştığından emin olana kadar izledi, sonra ayranı ekledi ve hızı arttırdı.

Lovey tatlarının nasıl olacağını bilmiyordu ama hamuru Ruthie'nin kırk yılda yaptığından daha hızlı bir şekilde bir araya getirmişti. Mikseri durdurduğunda, hamuru hızla unlanmış ekmek tahtasına aktardı ve çalışmaya başladı.

"Fırın tepsisine ihtiyacım var," dedi Mercy.

Çocuk elinde altılı bir desteye koşarak geldi ve onları çalışma masasının ucuna koydu. "Sağ ol evlat," dedi Mercy. "Adın ne senin?"

"Chester Benton."

"Sana Chet diyeceğim. Kulağa daha erkeksi geliyor. Olur mu?"

Chester, "Evet, hanımefendi," dedi ve kasıla kasıla lavaboya doğru yürüdü. "Bana ne diyeceksin?" diye sordu aşçı.

Mercy fırın tepsilerini yağlıyordu ve başını kaldırıp bakmadı. "Adın ne?" diye sordu.

"Elvis Kingston."

"O zaman sana Elvis diyeceğim. Elvis kraldı ve her zaman söylediğim gibi mükemmellikle uğraşamazsınız."

Lovey konuşmadan izliyordu ama Mercy ilk bisküvi tepsisini konveksiyonlu fırına attığında Lovey güldü. "Tanrı aşkına, umarım bu bisküvilerin tadı servis edilecek kadar iyidir, çünkü senden hoşlanıyorum kızım!"

Mercy, "Servis yapmak için yeterince iyi olacaklar," dedi ve hamuru bitene kadar bisküvi tavaalarını doldurmaya devam etti.

İlk tepsiyi çıkarıp diğer dördünü aynı anda fırına koydular ve Mercy nefes almak için bir an durakladı. Geride durup Lovey'nin bir bisküvi alıp ikiye bölmesini, sonra yarısını Elvis'e verip kendisi için bir ısırık almasını izledi.

"Peki ya ben?" Chet söyledi.

"Bir tanesini seninle paylaşacağım," dedi Mercy ve bir tanesini ortadan ayırıp yarısını Chet'e uzattı.

Bir ısırık aldı ve memnuniyetle iç geçirdi.

Lovey yarısını iki lokmada yedi ve sonra ellerini önlüğüne sildi. "Turta ve kek yapabilir misin? Ve mısır ekmeği?"

"Evet, hanımefendi," dedi

Mercy. "Bu bisküviler

kadar iyi mi?"

"Şey, bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum. Bana her zaman hamur işimin en iyisi olduğu söylenirdi ama övünmeyi sevmem."

Lovey ona takılmaya başladı ama sonra Mercy'nin ciddi olduğunu fark etti. "Maaş için ayda ne kadar bekliyorsun?" Lovey sordu.

"Ne kadar ödüyorsun?" Mercy karşı çıktı.

"Ruthie'ye Elvis'le aynı parayı ödüyorum... saati on beş dolar."

"Ben o kadar alamıyorum," diye mırıldandı Chet.

"Çünkü o kadar çok şey yapmıyorsun," dedi Lovey. "Bu hafta kırdığın dördüncü fincan bu. Bir tane daha kırarsan, sana ödediğim o acınası maaştan keseceğim."

Chet kızardı. "Evet, hanımefendi. Yani, hayır, hanımefendi.

Yani-" Konuşmayı bıraktı ve işine geri döndü.

"Yani?" Lovey sordu.

"Evet, on beş dolar yeterli. Şehirde kiralık bir yer bildiğinizi sanmıyorum. Altı yüz doların üzerinde bir şey yok," dedi.

Lovey sırtıttı. "Küçük kasaba yaşamını seveceksin. Evler altı yüz dolara kiralanıyor. Daireler ise 400 civarı ve çok da güzeller."

"Mobilyalı bir daireye ihtiyacım olacak," dedi Mercy.

Elvis spatulayı ızgaraya vurduktan sonra boğazını temizledi. "Bay Graham'ın garajdaki dairesi boş ama kiraya vereceğinden emin değilim."

"Bundan hoşlanmayacaksın," dedi

Chet. "Neden hoşlanmayayım?"

Mercy sordu.

Chet omuz silkti. "Kimse Bay Graham'ı

sevmez." "Neden sevmiyor?" Mercy tekrar

sordu.

"Bilmiyorum. Sadece öyle diyorlar."

"Biri hakkında gerçeği bilmiyorsan, yapman gereken son şey yalan söylemektir," diye tersledi Mercy. "Öyleyse Elvis, gitmeden önce senden o adresi alacağım."

Başını salladı, sonra hızla arkasını dönüp işine geri dönen Chet'e ters ters baktı. "Yani işe alındım, değil mi?" Mercy sordu.

"Kesinlikle öylesin. Bir duaya gerçek bir cevap. Şef Pittman'a teşekkür ettiğimi söylemeliyim."

"Ona kesinlikle teşekkür edeceğim," dedi Mercy. "Şimdi neye ihtiyacınız var? Daha fazla bisküvi mi, yoksa tatlıya mı ihtiyacınız var? Öğleden önce birkaç saatimiz var. Siz servise başlamadan önce bir düzine kadar meyveli turta hazırlayabilirim... tabii tüm malzemeniz varsa."

"Hepsi burada," dedi Lovey ve ardından iki garson kız içeri girdi.

"Hey, Lovey, müşteriler bisküviler için çıldırıyor."

Mercy sırtıttı. "Şimdi o turtaları yapmaya başlayacağım. Bana her şeyin yerini gösterin, ben de başlayayım."

Öğleye kadar, Granny's'in müdavimlerinin hepsi Ruthie'nin kazasını ve Lovey'nin yerine gelen kişiyi duymuştu. Müşteriler yargıda bulunma niyetiyle geldiler ve yerel kafedeki fırıncıya yeni katılanlar olarak ayrıldılar.

Mercy birkaç dakikasını ayırıp Hope'u aradı ve ona işi aldığını, altıya kadar işten çıkmayacağını söyledi. Sesi o kadar mutluydu ki Hope onun adına sevinmekten başka bir şey yapamadı ve ona eve giderken dikkatli gitmesini söyledi. Telefonu kapattığında Mercy gülümsüyordu ve Lon'dan bir mesaj aldığında daha da çok gülümsedi.

Bisküvilerin çok lezzetli olduğunu duydum. Tebrik ederim. Turta için geleceğim.

Bir glen yüz gönderdi ve işine geri döndü.

Lon öğlen taze hindistan cevizi kremalı pasta yedi ve çıkarken mutfağa göz attı, ona iki başparmak işareti yaptı ve bir öpücük verdi.

Sonunda mola verdiğinde Mercy hâlâ iyi yaptığı bir işin memnuniyetiyle parlıyordu. Elvis'in verdiği adresi bulmak için Büyükanne'nin evinden çıktığında saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu. Tarif ettiği adres iyiydi, çünkü kolayca bulunabiliyordu.

Ev ile garaj arasındaki araba yoluna park etti ve aceleci adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Ne beklediğini bilmiyordu ama kapıyı çalan adam değildi.

Siyah kadife bir ceket ve yakasına kadar iliklenmiş beyaz bir gömlek giymişti. Bolo tarzı bir kravatı vardı ve oval şekilli gümüş bir ayara ateş opali taşı yerleştirilmişti ve uzun beyaz saçları omuzlarının çok ötesine sarkıyordu. Yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yoktu ve kadın onun yaşını milyon yıl geçse de tahmin edemezdi.

"Bay Graham, ben Mercy Dane. Elvis Kingston bana kiralık mobilyalı bir garaj daireniz olabileceğini söyledi."

Konuşurken, Elliot Graham'ın da onu neredeyse aynı şekilde incelediğini bilmiyordu. Çarpıcı güzelliği de boyu kadar sıra dışıydı. Giysileri sade ama temizdi. Arabasının önüne park etmiş siyah bir Harley'le gelmiş olması ve taşıdığı kask onu büyülemişti. "Evet, bir dairem var. Görmek ister misiniz?"

"Öncelikle ne kadara kiralandığını bilmem gerekiyor. Blessings'e yeni taşındığım için oldukça kısıtlı bir bütçem var. Şu anda, iyileşme sürecinde olan kız kardeşimin evinde kalıyorum. Adı Hope Talbot."

Gözleri büyüdü ve sonra sessiz gözyaşlarına boğuldu. "Kız kardeşiniz son günlerinde karıma baktı. O gideli beş yıl oldu ama Hope bizim için bir nimetti."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Mercy. "Ve Hope'un özel olduğuna katılıyorum." "Sen de özelsin. Sen kız kardeşinin hayatını kurtaran Noel hediyesisin."

Mercy ona sarılmak için garip bir dürtüye direndi. Çok sıra dışı bir adamdı, yine de çok sessizdi, ancak şimdi anlıyordu. Karısı öldüğünde benliğinin bir parçasını kaybetmişti. Geriye kalan tek şey buydu.

"Böyle düşünmeyi seviyorum," dedi Mercy. "Seni acele ettirmek istemem ama kontrol etmek için fazla zamanım yok."

Bugün Granny's Country Kitchen'da fırıncı olarak işe başladım."

Nefes nefese kaldı. "Ruthie'ye ne oldu?"

"İş yerinde düştü. Anladığım kadarıyla yaralarının iyileşmesi biraz zaman alacak." "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Çok güzel bisküviler yapardı." "Ben de çok güzel bisküviler yaparım. Lovey beni bu yüzden işe aldı."

"Burada bekle."

Birkaç saniyeliğine gözden kayboldu ve sonra elinde bir anahtarla aceleyle geri geldi. "Eğer size uygunsa, aylık dört yüz dolara kiralayacağım, faturalar dahil. Kararınızı burada bekleyeceğim. Acele etmeyin. Yapacak başka bir şeyim yok."

Mercy onun görüş alanından çıkana kadar koşmamak için kendini zor tuttu ve sonra garaja doğru

koşmaya başladı. Garajın üştündeki dairenin dış cephesi garajla aynıydı; beyaz çerçeveseli basit bir binaydı. Merdivenleri koşarak çıktı, kapının kilidini açtı ve ardından hızlıca dua etti.

Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol. Tekrar kendim olmam gerek.

Kapıyı açtı ve içeri girer girmez Mercy kendini evinde hissetti. Odalar soğuktu ama koridorda bir termostat vardı. Düğmeyi açtığında mırıldandığını duydu. Yerler koyu kiraz renginde parke döşeliydi ve şurada burada bir kilim vardı. Odalar arasında dolaşırken, beyaz deri bir kanep ve iki siyah koltuk, süslü yan sehpa ve zeminle aynı kiraz ağacından bir sehpa ve duvarda her ikisi de *Elliot Graham* imzalı iki tabloyla döşenmiş küçük ama rahat oturma odasına göz attı.

Gülümsedi. O bir sanatçıydı. Bu hoşuna gitmişti.

Mutfak büyüleyiciydi. Ocak ve buzdolabı standart boyutlarda ve paslanmaz çelikti. Dolaplar güvercin grisine boyanmıştı, beyaz ve gümüş rengi bir splash vardı ve içinde oniks renginde bir tabak takımı vardı. Daha önce hiç siyah tabak görmemişti. Çekmecelerden birinde süslü bir tasarıma sahip paslanmaz çelik sofr takımları, diğerinde ise yemek hazırlamak için gerekli temel aletler vardı. Bir dizi tava ve bir çift tencere tencere setini oluşturuyordu ve dolabın sonunda siyah-gümüş renkli güzel bir mikrodalga vardı.

Hizmet odası küçüktü ama çamaşır makinesi ve kurutma makinesi vardı ve koridorun sonundaki tek kişilik banyo da beyaz ve gümüş rengindeydi ve yarım düzine uyumlu beyaz havlu, el havlusu ve el bezinin saklandığı küçük bir gömme dolap vardı. Yatak odası nefesini kesmişti. Dört direkli yatak, ona uygun bir şifonyer, makyaj masası ve tek bir gömme dolaptan oluşuyordu.

Şimdiye kadar kiraladığı en güzel yerd i ve taşınmak için sabırsızlanıyordu. O yatak odasında yapacağı ilk şey Lon'la sevişmek olacaktı. Güzellik güzelli i isterdi ve seks yaparken birlikte yaptıkları şey çok güzeldi.

"Geri geleceğim," dedi yüksek sesle. "Harikasın, çok güzelsin. Sen beni koru, ben de burayı mutlu bir yer haline getireyim."

Saniyeler içinde termostadı kapattı ve kapıyı arkasından kilitleyerek dışarı çıktı. Eve kadar koştu ve kapıyı çaldığında kapı hemen açıldı. "Bayıldım. Mükemmel olmuş. İlk ve son ayın kirasını mı istersiniz yoksa-"

"Tabii ki hayır. Son ayınızın ne zaman geleceğini nereden biliyorsunuz? Elektrikler benim evimden geçiyor, yani zaten açıklar."

"Kasabaya para getirmedim çünkü Elvis söyleyene kadar bunu yapacağımdan haberim yoktu ama yarın nakit olarak verebilirim. İşe giderken posta kutuna koyarım. Sabah 5:00'te işe başlayacağım için uyanık olmayacaksın."

"O zaman anahtar sizde kalsın, böylece uğradığınızda bazı eşyalarınızı bırakabilirsiniz."

Bu adama inanamıyordu. Herkesin bir diğerine üstünlük sağlamaya ya da kendisine ait olmayan bir şeyi çalmaya çalıştığı bir dünyada, o sadece anahtarı bir yabancıya emanet etmişti.

"Ama sen yabancı değilsin," dedi Elliot ve Mercy'nin gözleri aniden açıldığında sırrının bir kısmını daha ağzından kaçırıldığını fark etti. "Affedersiniz. Bunu yapmak istemezdim ama sanırım sen başka bir yaşamda tanıştığım bir yol arkadaşısın. Kiracım olmanız hoşuma gidecek."

"Soba ve buzdolabı düzgün çalışırsa, size unlu mamuller sağlayabilirim efendim. Pişirmeyi severim."

Gülümsedi. "Güzelli k, beceri, savaşçı ruhu ve iyi bir kalp. Artık senin gibi insanlar yapmadıklarını sanıyordum. Yeniden taze pişmiş ürünlere sahip olmak güzel olacak."

"Teşekkür ederim, efendim. Beklentilerinizin zarar görmesine izin vermeyeceğim." "Bana Elliot de."

Kapısındaki posta yuvasını işaret etti. "O yuvada dört yüz dolar var. Sabah 5:00."

Kadının Harley'e doğru koşmasını, tek bir hareketle araca binmesini, kaskı üzerine yerleştirmesini

izledi.

başını kaldırdı ve bir motosikletin çıkabileceği kadar sessiz bir şekilde yola çıktı. Sokağa çıktıktan sonra adımlarını hızlandırdı ve bir ok gibi uçarak caddeden aşağı inip gözden kayboldu; Elliot Graham ancak o zaman içeri girip kapısını kapattı.

Mercy işe geri döndü ve günü yıllardır olmadığı kadar mutlu bir şekilde tamamladı. Bir işi vardı. Yaşayacak yeni bir yeri, bir ailesi ve Lon'u vardı. Seks tek kelimeydi. İlk seferleri bomba gibiydi ve Lon'un oyun kitabını geliştirmek için yedi yılı vardı.

Bölüm 22

Talbot üçlüsü Mercy eve döndüğünde onunla birlikte akşam yemeği yemek için bekledi. Mercy bu davranış karşısında hem duygulandı hem de onlara gideceğini söylemek için biraz endişelendi. "Beklemenize gerek yoktu," dedi.

"Bunu istediğimiz için yaptık," dedi Hope. "Yani işe alındınız, anladığım kadarıyla." Mercy başıyla onayladı.

"Mutlu musun?" Umut sordu.

Mercy'nin yüzünün daha önce hiç görmedikleri bir şekilde aydınlanmasını izlediler. "Evet! Mutfakta çalışıyorum, barda değil. İnsanlarla uğraşmak zorunda değilim ve gün boyu yapmayı sevdiğim bir şeyi yapıyorum. Tatilimde bir daire kiraladım. Sizden bir iyilik isteyip eşyalarımı bırakmanızı isteyeceğim."

Umut iç çekti. "Çok hızlı. Bütün gün seni görmeyi özleyeceğim ama zamanlama çok iyi. Evde bir hafta daha geçirdikten sonra doktor yarı zamanlı olarak işe dönmeme izin verecek. Yavaş yavaş tam güce ulaşmam gerekiyor ama bu gerçekleştiğinde her gün gitmiş olacağım."

"Bu harika," dedi Mercy. "İşini ne kadar sevdiğini biliyorum. Hatta ev sahibim senin için övgü dolu sözler söyledi. Karısının son günlerinde ona ve karısına bir melek gibi davrandığınızı söyledi."

"Adı ne onun?" Hope sordu.

"Elliot Graham."

Duke'ün nefesi kesildi. "Elliot Graham'ı mı

gördün?" "Evet. Kapıyı çaldım. Kapıya

geldi. Neden?" "Daire nerede?" Hope sordu.

"Garajının üstünde."

"Bunu sana o mu kiraladı?" Jack sordu.

Mercy kaşlarını çattı. "Bak. Söylememeye çalıştığın şeyin etrafında dolanmayı bırak ve söyle. Acıktım ve bu gece yatmadan önce toplanmam gerekiyor."

"Karısı Helena, Savannah'lı bir iç dekoratör olarak önemli biriydi ve kendisi de ulusal çapta tanınan bir sanatçıydı. Yaklaşık on yıl önce Blessings'e emekli oldular çünkü Helena burada doğmuştu. Aslında yaşadıkları ev onun büyüdüğü evdi. Yıllarca her seferinde bir odayı elden geçirmiş. İşlerini bitirdiklerinde, ellinci yıldönümleri için bir hediye olarak Elliott onu bir yıllığına Avrupa'ya götürecekti. Gitmek ve evlerini onca zaman gözetimsiz bırakmak istemedi, ancak Elliot evlerinde başka birinin yaşamasını istemiyordu, bu yüzden ev bakıcısı için garaj dairesini yeniden dekore etti ve birkaç gün sonra yere yığıldı. Tedavisi olmayan beyin kanseri. Birkaç ay sonra onun kollarında öldü. Bildiğim kadarıyla orada yaşayan ilk kişi sizsiniz."

Mercy hikâyeyi düşündü. Elliot hakkında çok şey açıklıyordu. "Hayatlarda her zaman üzücü şeyler olur ve sizin ya da sevdiğiniz birinin başına gelene kadar bunun hakkında fazla düşünmezsiniz. Sonra da

hayatınızdaki en yıkıcı zaman."

"Ama bu üzücü bir zaman değil. Bu senin için iyi bir zaman," dedi Hope. "Üçümüz de eşyalarını yeni evine götüreceğiz. Çocuklar çantaları ve kutuları taşıyacak, ben de uygun odalara yerleştirilmelerini sağlamaktan zevk duyacağım. Bavulları ben açmayacağım. Bence bunu ev sahibi yapmalı, böylece her şeyin nerede olduğunu bilirsiniz. Anahtarı ondan mı alacağız?"

"Bende," dedi Mercy ve masanın üzerinden Hope'a uzattı. "İlk ayın kira parasını kapısının önündeki posta kutusuna atmam gerekiyor."

Jack'in gözleri büyüdü. "Sen ona hiç para vermeden o dairenin anahtarını sana mı verdi?"

Mercy başıyla onayladı. "Çok güvenen bir adam. Ayrıca, ikimizin de aynı yolun yolcuları olduğumuza dair garip bir şey söyledi, ya da onun gibi bir şey. Her neyse, nakit param var. Parayı koymak için bir zarfa ihtiyacım var, sonra gitmeye hazırım."

"Tamamdır!" Hope dedi ki. "Fırında patates gecesi yapıyoruz. Büyük Idaho beyazı ve bir sürü sos. Nasıl isterseniz öyle doldurabilirsiniz. Jack, soslar buzdolabında ve Duke patatesleri tabaklara koyacak. Sen burada otur ve bana günün nasıl geçtiğini, ne pişirdiğini ve şikayet eden olup olmadığını anlat."

"Masaya içecekleri getireceğim ve sonra hepimiz günümüzü paylaşacağız. Buradan ayrılmakla ilgili özleyeceğim şeylerden biri de bu."

Umut gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışıyordu. "Asla bir davetiye vermeyeceğim. İstedığınız zaman gelip gideceksiniz çünkü bu ev ve içindeki insanlar resmen eviniz ve aileniz. Ön kapının anahtarı ve kalplerimizin anahtarı sizde."

Mercy ellerini birbirine kenetledi ve sonra kollarını iki yana açtı. Alışılmadık bir sevinçle, mutfak zemininin tam ortasında motorcu çizmeleriyle mükemmel bir pirouette yaptı.

* * *

İki gün sonra, Mercy nihayet bavulunu boşaltmış, misafirliğe hazırды. İşten sonra eve giderken aklında tek bir şey vardı.

Polis.

Merdivenleri koşarak çıkıp yeni evine girdi, bu kadar az bir paraya bu kadar güzel bir evde yaşadığı için hâlâ hayretler içindeydi. Sonra şehir yaşamına kıyasla küçük kasaba masrafları hakkında kendisine söylenenleri hatırladı ve iyi bir karar verdiğini anladı.

Kıyafetlerini yatak odasında çıkardı ve duş almak için koridoru geçti. Izgaradan gelen hamburger yağı ve kızarmış karides gibi kokuyordu. Bugün kapanışa kadar yiyebildiğin kadar karides vardı. Ancak Mercy'nin kapanışa kadar kalmasına gerek yoktu. O günkü pişirme işi biter bitmez işten ayrılıyordu. İşin tek dezavantajı, tek fırıncı olarak 7 gün 24 saat çalışıyor olmasıydı. Bu gece eve dönerken aklına Lovey'nin Mercy'yi eğitmesi için birkaç kişiyi daha işe alması gerektiği geldi, böylece bir daha asla böyle yakalanmayacaktı.

Ancak bu gece aklında işten çok daha fazlası vardı. Duştan çıktı, aceleyle kurulandı ve telefonunu almak için koridorda çılgınca bir koşu yaptı. Lon'un numarasını açtı, ona bir mesaj yazdı ve Gönder tuşuna bastığında ürperdi.

* * *

Lon eve dönerken kaldırımında parka doğru koşuran üç kadın gördü. Hava neredeyse alacakaranlıktı, bu yüzden neden uzun beyaz bir pankarta benzeyen bir şey taşıdıklarını anlayamadı. Kim olduklarını anladığında kenara çekip durdu ve haklı olarak onların iyi bir şey yapmadıklarını düşündü.

Kadınlar onu görünce durdular, yüz ifadeleri ruh hallerinin bir yansımasıydı.

"Hanımlar, üçünüzün ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Tina iç çekti. "Yargıç Herd'ün kararına uyuyoruz."

Lon kaşlarını çattı. "Peki bu ne olacak?"

"Mahkemede ödemek zorunda kaldığımız paranın yanı sıra, Bayan Dane'e borçlu olduğumuz özrü de kamuoyuna açıklamamız gerekiyor."

"Bir bakayım," dedi Lon.

"Ama henüz o noktaya gelmedik," dedi Angel. "Çok ağır ve taşıyabilmek için daha yeni rulo haline getirdik."

"Hâlâ görmem gerekiyor," dedi.

"Bize güvenmiyor musun?" Molly

sordu. "Hayır, hanımefendi, güvenmiyorum."

"İyi ama şimdi parka geç gitmemize neden olacaksın. Karanlıkta orada olmak istemiyorum."

"O zaman bunu yapmak için güneşin batmasını beklememeliydin. Göster bana."

Bir sürü inleme, homurdanma ve birbirlerine nefret dolu küçük atışmalarla sonunda pankart açıldı.

Yazıyı okudu ve başını salladı. "Bu işe yarar ama parkta pek dikkat çekeceğini sanmıyorum.

Bence bunu Ana Cadde'ye kadar götürmeli ve pankartı ayakkabı mağazası ile seyahat acentesi arasındaki boş araziye asmalısınız."

"Ama orası Main'in yukarısı."

"Yürüyün ya da sürün. Benim için hiç fark etmez" dedi.

Arabayı geri aldılar ve arabalarına yöneldiler. Pankartı yüklemelerini ve Main'e doğru yola çıkmalarını izledi. Pankartı alana dizdiklerini görene kadar uzaktan izledi ve pankartta yazanlara gülümseyerek oradan ayrıldı.

Mercy Dane bir melek olmalı. Kız kardeşinin hayatını ve büyükannesinin

bisküvilerini kurtardı. Çok özür dileriz. Çok kötü davrandık.

Bu mesaj onaylanmıştır: Tina Clark, Molly Frederick ve Angel Herd.

Lon arabayı sürdü. Ona kalırsa, çürüyene kadar asılı kalabilirdi.

Eve gitti, soğuk bir bira aldı ve duşa girdi. Günün kalıntılarını yıkadığında bira bitmiş, kendisi de temizlenmişti. Bir çift eşofman altı, uzun kollu bir tişört ve kürklü mokasen ayakkabı giydi ve mutfığa gidiyordu ki cep telefonundan bir mesaj geldi.

Okumak için durdu ve sonra kalbi öyle bir çarptı ki neredeyse nefesi kesilecekti.

SEKS

Sırıtarak bir mesaj gönderdi ve sonra gece acil bir durumla karşılaşp gitmesi gerekirse diye temiz bir üniforma ve iş botlarını almaya gitti. Bir arkadaşıyla yatıya kalmak için toparlanan bir çocuk kadar heyecanlıydı, sadece daha iyiydi ve dakikalar içinde kapıdan çıktı, kalbi

her adımında yarışıyor.

Mercy konuşmanın diğer ucunda durmuş, bir cevap bekliyordu. Sonra aklına, bir olay ya da vaka üzerinde çalışıyorsa saatlerce cevap alamayabileceği geldi. Çırılçıplak yatağın kenarına çöktü ve iç çekti. Bu öyle bir hayal kırıklığı olacaktı ki-

Ping, ping.

Arayan Lon'du. Mesajı açarken kalbi küt küt atıyordu. Yavaşça sıırttı, içten bir iç geçirdi ve sonra gözlerini kapatıp titredi.

Sakıncası yoksa.

* * *

Işıklar: Hiç yokmuş
gibi kısın.

Müzik: Willie Nelson'ın klasığı "Always on My Mind."

Hareket: Kapıdan girerken.

Mercy arabasının geldiğini duydu. Merdivenlerden yukarı koşan ayak seslerini duydu ve her tarafı ateş bastı. Bir dakikasını bile boşa harcamıyordu. Kapıyı çaldı.

"Kapı açık," diye seslendi.

Kapıyı açtı ve bir an için arkasındaki sokak lambasına karşı bir siluetten biraz daha fazlası oldu. "Bir parola var," dedi Mercy. "Salonuma gel."

"Örümcek sineğe ne dedi?"

"Kapıyı arkandan kilitle."

Lon eşikten adımını attı, taşıdığı eşyaları kanepenin üzerine fırlattı ve kadının dediğini yaptı. Gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken durduğu yerde kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve sonra onu gördü, ışıksız koridorda bir gölgeydi ve ona doğru yürüdü. Kadını görmesi uzun sürmedi. hiçbir şey giymiyordu, gülümsemedi bile.

Durdu. "Buraya daha önce de gelmiştik," dedi usulca.

"Ama daha karanlık, daha üzücü bir zamanda."

"O zaman neden doğru adımla ve doğru isimle başlamıyoruz?"

Kadının iç çektiğini duydu. "Merhaba. Yardımına geldiğiniz için teşekkür ederim. Benim adım Mercy Dane."

"Tatlı bir kadının isteğini nasıl görmezden gelebilirim? Tanıştığımıza memnun oldum Mercy. Adım Lonnie Joe Pittman, ama bana Lon diyebilirsiniz. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Mercy titredi. "Sadece sev beni."

Kulağına fısıldarken kollarını ona doladı. "Zaten biliyorum."

Açık bir kapıdan yayılan mavi ışığın zayıf parıltısını işaret etti. Onu ayaklarından tutup kapıya doğru götürdü, sonra yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı.

Titriyordu. "Üşüyor musun?"

"Sadece hatırlıyorum," dedi.

İnledi. "Merhamet edin."

Merhamet cevap verdi. "Lütfen yap."

Ve böylece başladı. Birinin diğerine vereceği şeye ihtiyaç duyan iki insan. Tek bir hedefin peşinde

koşan akraba ruhların uyanışı. Bir dakika diğetine yol açtı ve sonra bir başkası, zamanın anlamı kalmayana kadar.

Lon sıcakta kaybolmuş, sırtına kilitlenmiş kıvrak bacakların, yoğuran, zorlayan, arayan uzun parmakların arasında sıkışıp kalmıştı. Kadının içindeki kasların kasılmaya başladığını hissedebiliyordu.

Mercy'nin nefes alış veriş hızlanırken, her acil hamleyi karşılamak için ayağa kalktı. Hiçbir şey daha iyi olamazdı. Hiçbir şey onun sıcaklığının içine gömülmüş o kalın şaft kadar iyi hissettirmiyordu - bedeninin bedene sürekli vuruşu. Geldiğini hissetti. Bunun bitmesini istemiyordu ama duramıyordu da. Ve sonra bir sıcaklık dalgası içinde patladılar. Vücutları titrerken, ateşi sessizlik içinde aşağıya doğru sürdüler. Müzik kapatıldı. Söylenecek bir şey yoktu. Nefes alış verişlerinin paramparça ritminden başka bir şey duyulmuyordu.

Lon için Mercy'yle seviştiği bu gece yaptığı en iyi şeylerden biriydi. Kalbi doluydu, bedeni ataletin kölesiydi. Onun kendisini sevmesini istiyordu. Onun sonsuza dek hayatında olmasını istiyordu. Bir ailesi olsun, onunla yaşlansın istiyordu. Bir çocukluktan mahrum bırakılmıştı ama hayatlarının geri kalanında her şeyi daha iyi hale getirmek için zamanları vardı. Kollarını ona doladı ve yüz yüze gelene kadar yuvarlandı.

"Maviler içinde çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Bu benim en sevdiğim renk. Bu yüzden senin için giydim," dedi.

Abajurun altındaki mavi ampule baktı. "Kırmızılar içinde nasıl görünüyorsun?" diye sordu. Kadın hiç gülümsemedi. "Başa çıkılamayacak kadar sıcak."

Lon güldü ve sonra onu kendine çekti. "Sen kesinlikle ateşli bir karmaşasın," diye fısıldadı ve onun boğazındaki çukuru öptü. "Peki kendin için ne söyleyeceksin?"

Sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi gözlerinin kısıldığını gördü ve sonra bir elini karnından aşağı kaydırды, göbek deliğinin hemen altında durdu, tetiği çekmek için bekledi.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet," dedi, onu sırt üstü çevirdi ve ona aşkın her zaman ikinci seferde daha iyi olduğunu göstermeye başladı.

* * *

Seviştiler ve uyudular, seviştiler ve uyudular, ta ki ertesi sabah Mercy'nin alarmı çalana kadar. İlk düşündüğü şey "Yatağımda bir adam var" oldu. Ona baktı, yıllar önce uyandığını ve onu uyurken bıraktığını hatırladı. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Ona doğru eğildi ve kulağının arkasına bir öpücük kondurdu, sonra elini sırtında gezdirdi ve o sevimli, sıkı poposunu avuçladı. "Lon, Lonnie Joe... tatlım?"

"Hmmm?"

"Uyanık mısın?"

"Evet," diye mırıldandı, yüzü hâlâ yastığa gömülüydü.

"Tamam... sadece seni yine terk ettiğimi düşünmeni istemedim. Ama işe gitmek için hazırlanmam lazım, o yüzden duşa gidiyorum."

"Saat kaç?"

"Dört."

Yuvarlandı ve iki eliyle yüzünü ovuşturarak doğrulup oturdu. "Sabah mı?"

Güldü. "Evet ve şikâyet etme. Seks cennet gibiydi. Uykusuz kalmaya değer," dedi ve ayağa kalktı.

"Cennetten bahsetmişken," dedi Lon. "Granny's'deki üç cadı dün gece sizin onurunuza Ana Cadde'ye bir pankart astılar. Yargıç, halktan özür dilemelerini emretti ve onlar da dilediler."

"Şaka yapıyorsun. Ne yazıyor?"

"Söylemiyorum. İşe giderken kendi gözlerinizle görmenizi istiyorum."

"Sabırsızlanıyorum," dedi ve uzun, sırık gibi adımlarla koridorun karşısına geçti.

Lon onun arka tarafının tam görüntüsü karşısında inledi. "Mükemmellik, senin adın Merhamet," diye mırıldandı ve duşta ona katılmaya gitti.

Tarihteki en hızlı seks ve duş, ama ikisi de Mercy'nin Granny's'e gitmesi ve Lon'un eve gidip tıraş olması için bolca zaman içinde kapıdan çıkmışlardı. Temiz üniformasını aldı ve oradan iş için giyindi. Ama aklının bir köşesinde, artık buna gerek kalmayacağı günün hayalini kurmaya başlamıştı bile.

Pankarta gelince, Mercy Main'e bakan boş arsaya asılmış beyaz brandayı gördü ve yaklaştıkça kelimeleri görüp sırttı.

"Kız kardeşimi ve büyükannemin bisküvilerini kurtardım," diye okudu ve dönüp park etmek için büyükannesinin arkasına giderken güldü.

Lovey'nin arabası çoktan gelmişti. Elvis'in kamyonetinin arkasından geldiğini ve iki garson kızın birlikte geldiğini duydu. Yeni bir güne başlamanın zamanı gelmişti.

Bölüm 23

Mercy hayatında ilk kez tamamen mutluydu. Umudu vardı. Bir geleceği vardı, çünkü o polise sahipti. O, eksik olan şeydi. Sadece bir erkek değil, onun için yaratılmış bir erkekti.

Onu seviyordu. Hem de çok. Henüz bunu açıkça söylememiş olsa da. Ama söyleyecekti çünkü o bunu ona sevgiyle ve özgürce söylemişti. Adımlarında bir sıçrama ile Granny's'e girdi, neşe saçıyordu. "Günaydın Elvis, günaydın Lovey, iyi görünüyorsun Chet. Hadi biraz bisküvi yapalım."

Lovey dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve gülümsedi. "Birileri bugün kesinlikle mutlu."

"O ben oluyorum," dedi Mercy o kararlı adımlarla onun yanından geçip eşyalarını toplarken. Mola odasından çıkıp beline temiz bir önlük bağladı, önlüğünü düzeltti ve ardından fırın tepsilerine uzandı.

Elvis spatulayı ızgaranın kenarına vurarak konuşmak üzere olduğunu ilan etti. Hepsi başını kaldırıp baktı. "Bugün o cennet bisküvilerinden yapacak mısınız?" Elvis sordu.

Mercy sırtıttı. Pankartı görmüşlerdi! "Evet, teşekkür ederim. Ben teşekkür ederim."

Lovey başını salladı. "O gün burada olmadığım için üzgünüm."

"Önemli değil, Lovey. Ruby Dye senin yerine devreye girmiş olmalı çünkü duyduğuma göre benim adıma evi temizlemiş."

Elvis spatulaya son bir kez vurdu. "Bir dahaki sefere iş yerinde birini kırbaçlaman gerektiğinde bana söyle."

Mercy, "Arkamı kolladığınız için hepinize teşekkür ederim," dedi ve ardından unlar uçuşmaya başladı.

* * *

Takip eden aylar un dolu, şeker serpilmiş günlerle geçti ve Mercy'nin mutfaktaki hüneri artık herkes tarafından bilinen bir gerçek haline geldi. Mercy'nin bir gece Moose'la yaptığı, işinden ve onu ne kadar sevdiğinden bahsettiği bir sohbetten sonra, Moose bu haberi yaymayı ihmal etmedi. O günden sonra ne zaman biri onun adını ansa, artık içki servisi yapmadığını, Blessings'te Granny's Country Kitchen adlı küçük bir yerde tam zamanlı olarak yemek pişirdiğini söylüyordu.

Kamyoncular her zaman yemek için iyi bir yer arayışındaydı ve bunu duyduklarında onlar da bu haberi yaydılar. Haber yayıldıkça kamyoncular Granny's'e gelmeye başladı ve haftada birkaç kez müşterilerin oturmak için beklemek zorunda kaldıkları oluyordu.

İlk kamyoncu, büyük kamyonunu park edecek bir yer bulmaya çalıştığında oldukça heyecan yarattı. İyi bir parça pasta için uzun bir yoldan gelmişti ve bir tane bulana kadar da vazgeçmedi. Ancak kamyoncular yaygınlaştıktan sonra, belediye meclisi bir zamanlar ikinci el araba ticareti

yapılan çakıllı büyük bir arsanın imarını iptal etti, böylece burası Granny's'deki büyük kamyonlu lokantacılar için park yeri olarak kabul edilebilecekti. Bu, kamyoncular için bir blok uzunluğunda bir yürüyüşü.

ama hiçbirini bir şikâyetinde bulunmadı. Ve Mercy'yi Road Warrior Bar'dan tanıyanlar ne zaman yemek yemeye gelseler, çıkmadan önce mutlaka ona bağıyor, bisküvileri ya da yedikleri tatlı için iki aferin veriyorlardı.

Mercy'nin önerisi üzerine Lovey iki yarı zamanlı fırıncı tutmuş ve onları Mercy'nin yanında eğitmişti, böylece Mercy'nin izinli olduğu iki günde keklerin ve turtaların ya da afiş asıldıktan sonra bilinen adıyla cennet bisküvilerinin tükenmesi gibi bir tehlike olmayacaktı. Eğer Mercy bir melekse, o zaman neden bu kadar iyi pişirdiği anlaşılıyordu. Böylece "cennet bisküvileri" deyimini doğdu.

Mercy gündüzleri tatlılar yapıyor, her gece Lon'la tatlı tatlı sevişiyor ve Talbot çiftliğindeki Pazar akşam yemeklerine hayatı boyunca yaptığı gibi, yanında polisle birlikte yerleşiyordu.

İnsanlar böyledir, Mercy'nin maruz kaldığı utanç verici olayın anıları hafiflemiş ve kadınlar yavaş yavaş affedilmişti. Ruby yeniden yargıcın saçlarını kesiyor ve Tina, Molly ve Angel için randevu alıyordu. Bahar Blessings'e geldiğinde kargaşa yatışmıştı.

* * *

Lise mezuniyetinden bir hafta önceydi, hava iki gün boyunca şiddetli yağmur getirdi. Yollar sular altında kaldı. Alçak su köprüleri yıkıldı ve bölgede seyahat kısıtlandı.

Mercy geçen hafta diğer fırıncılardan birinin bir aile düğününe gidebilmesi için izin günlerinden birinde çalışmıştı ve şimdi o fırıncı bir sonraki Cuma günü Mercy için çalışarak ona hak ettiği üç günlük bir hafta sonunu veriyordu.

Telefonu çaldığında her zamanki sabah 4:00'te kalkma saatinden sonra uyumuş ve çamaşırları çamaşır odasına taşımıştı. Arayanın kimliği Lon olduğunu gösterdiğinde, çamaşırları çamaşır makinesinin üstüne yığıldı ve gülümseyerek cevap verdi. "En sevdiğim polise günaydın," dedi Mercy.

Lon sıırttı. Bu kadınla ilgili kalbine şarkı söyletmeyen tek bir şey bile yoktu. "Ve en sevdiğim meleşime günaydın. Benimle gezintiye çıkmak ister misin?"

"Tabii. Nereye gidiyorsun?"

"Kasabanın dışına çıkan güney ve doğu yollarındaki iki alçak su köprüsünü kontrol etmek için." "Tamam, ayakkabılarımı değiştireceğim. Yoksa gitmeye hazırım."

"Şimdi seni almaya geliyorum," dedi.

Mercy bugün Hope'la öğle yemeği yemeyi planlamıştı, ta ki Hope dün gece ona mesaj atıp gelmemesini söyleyene kadar. Yıkılan yollar yüzünden yarım düzine hemşire işe gidemediği için çift vardiya çalışmak zorunda kalmıştı. Mercy, Blessings'in içindeki ve dışındaki durumun ciddileştiniğini zaten biliyordu. Ayakkabılarını değiştirdi, ceketini ve çantasını aldı ve Lon'u izlemek için oturma odasına yöneldi, ancak dışarı baktığında ev sahibini karısının çiçek bahçesinde görünce, merhaba demek yerine ön kapı sahanlığına çıktı.

"Günaydın, Elliot. Bu güller muhteşem!"

El sallarken gülümseyerek başını kaldırdı. "Evet, öyle." Sonra bugünün Cuma olduğunu hatırladı ve kaşlarını çatı. "Hasta mısın? İş yerinde değilsin."

"Hayır, ben iyiyim ama sorman çok hoş. Geçen hafta bir Cumartesi günü başka biri için çalıştım ve şimdi o bunu telafi ediyor. Lon'la birlikte köprüleri kontrol etmeye gidiyorum," dedi.

Elliot kıkırdadı. Bu ikisinin bir çift olması hoşuna gitmişti ve etrafında bir kez daha aşk olmasının verdiği iyi hisler hoşuna gitmişti. "Dikkatli ol."

"Geleceğiz. İşte geliyor," diyerek ceketini ve çantasını almak için içeri koştu. Kapıyı kilitledi

Sonra da uzun bacakları uçuşarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Araba uzaklaşırken tekrar el salladı ve sonra konsolun üzerinden eğilerek Lon'a hızlı bir öpücük verdi. "Bugün özellikle çok güzel görünüyorsun," dedi Lon.

Mercy gülümsedi. "Çünkü özellikle mutluyum." "Güzel.

Haziran gelini olmak konusunda ne hissediyorsun?"

Alnını yokladı ve sonra kendi kolunu çimdikledi. "Hmmm, sanırım bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

Onun bayat espri anlayışını sevdi ve sırtıttı. "Ne zaman bir randevu ayarlamak istersen, ben hazırım. Seni tüm kalbimle seviyorum. Hayatta seninle geçirmekten başka bir şey istemiyorum."

Mercy konsolun karşısına uzandı ve onun elini tuttu. "İtiraf etmeliyim ki internetten gelinlik bakma noktasına geldim. Seni ertelemiyordum. *Ne zaman* olacağıyla uğraşıyorum, olup olmayacağıyla değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Onunla ilgili her şeyin kendisi için ne kadar mükemmel olduğunu düşünerek gülümsedi. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Savannah'da CLEET eğitimindeydim."

"Eylül ayıydı," dedi Mercy. "Evlilik hayatımızın senin beni kurtarmaya geldiğin gün başlamasını istiyorum. Çok korkmuştum ve kendimi kaybetmişim ve sonra sen dairenden çıktın. Hayatımın içinde bulunduğu cehennemin ortasında yardım etmek için devreye girdin. Eylül'ün on beşiydi. Bu yıl hangi güne denk geliyor bilmiyorum ama ben on beşinde evlenmek istiyorum."

"O zaman yaparız," dedi Lon. "Bunu takvimime yazacağım, böylece tüm suçlular, sarhoşlar ve domuz hırsızları, ben evlenmekle meşgulken aptallıklarını ertelemeleri gerektiğini bilecekler."

Mercy memnun bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Domuz hırsızları. Tehlikeli bir hayat yaşıyoruz, değil mi?"

"Çok sık değil, şükürler olsun, ama şimdi dört gözle bekleyeceğimiz bir tarih var, zaman uzayacak. Söz konusu sen olunca, Mercy, beklemek çok zor bir şey."

Mercy başını salladı ama başka bir korkusu daha vardı. Artık tarihi yüksek sesle söylediğine göre, evrene onu alaşağı etmesi için bir şans vermişti. Hayatındaki her kötü şeyi atlatmıştı ve bu sefer kendisi ve polisi için olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. O kadar çok şey yaşamıştı ki, üzülme için de bir zaman vardı. Mutlu bir hayata adım atma ayrıcalığının bedelini defalarca ödemişti. Adam göz kırptı ve midesi düğümlenmeye başlasa da gülümsedi.

Sonra yol, hemen her yerde su hasarının canlı kanıtlarıyla kasvetli ve ürkütücü bir hal aldı. Bir otlağın girişindeki sığır barınağı sular altında kalmış, çitler birkaç yerden yıkılmıştı. Lon telsizden Avery'nin sesini duyduğunda doğu köprüsünden yaklaşık bir mil uzaktaydılar. "Pittman'a mesaj var. Tamam."

Lon, Avery'nin sesindeki paniği duydu. "Ben Pittman.

Tamam." "Diğer frekansa geçin, Şef."

Lon kötü bir şey olduğunu anlamıştı, çünkü ona haber vermek için tuşlara bastı. "Ben Pittman."

"Tamam. Şimdi, okuldan bir telefon aldık. Bu sabah otobüslerinden biri gelmeyince telefon etmeye başlamışlar. Onlar ne olduğunu öğrenmeye çalışırken, o güzergâhtaki otobüs şoförü sonunda panik içinde aramış. Doğu köprüsü tam geçtikleri sırada altlarından yıkılmış. On beş çocuk ve bir şoför nehirde."

Lon'un kalbi sıkıştı. "Kiminle temasa geçildi?"

"İlçe Arama Kurtarma ve Blessings İtfaiye ve Kurtarma."

"Olay yerine bir milden daha az mesafedeyim. Olay yerinde olacağım. Tamam."

Polis telsizini tekrar sevk kanalına çevirdi ve gaza sonuna kadar bastı.

Kat.

Mercy'nin midesi düğümlendi. "Oh, Lon! On beş çocuk. Aman Tanrım, ne yapabiliriz?"

"Umarım bunu oraya vardığımızda çözeriz," dedi ve sireni ve ışıkları açtı.

Birkaç dakika sonra olay yerine geldiler ve ortalık tam bir kâbustu. Su, güç ve enkazdan oluşan bir akıntıya dönüşmüştü. Otobüs nehrin içindeydi, köprünün bir parçasına takılmıştı, yoksa çoktan akıntıya kapılmıştı. Camların hepsi aşağıdaydı ve içerideki çocukların dehşete kapılmış yüzlerini görebiliyorlardı. Sürücü zorlukla görülebiliyordu ama hepsini sakinleştirmeye ve oturtmaya çalışıyor gibiydi. Ani bir hareket olursa, gitmiş olacaktı.

"Merhametli Tanrım," diye

fısıldadı Lon. "Ne yapacağız?"

diye sordu.

"Bagajda kurtarma halatları var, hepsi bu. Eğer onları otobüse ulaştırmanın bir yolunu bulabilirsem, şoför onları pencerelerden bağlayabilir, ben de diğer ucunu kıyıya bağlarım. Kıyıdan otobüse yeterince ip bağlayabilirsek, otobüs sürüklenmeden önce herkesi kurtarabiliriz."

Polis aracından atladılar ve bagaja koştular. Lon'un seçeneklerinin ne kadar kısıtlı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Tanrı'dan kurtarma ekiplerinin bir an önce gelmesini diledi. "Burada dört boy ip var ve yeterince uzun olduklarından eminim ama dört ipin birer ucunu ona ulaştırmanın bir yolunu bulmalıyım."

Lon kangal kangal ipi yere sürüklerken, Mercy de bagajdaki diğer eşyaları karıştırarak bir mucize aradı. Eşyaları itip kakarken sandığın arkasına kadar uzanan kırmızı bir şey gördü ve bunun bir battaniye olduğunu anladı. Biraz daha eğildiğinde, içinde kıvrılmış bir şey hissetti. Bulunduğu yerden çekip çıkaramayınca sürünerek sandığın içine girdi ve eşyaları bir kenara itti.

Lon arkasını döndü ve onu bagajda gördü. "Ne yapıyorsun sen? Kendine zarar vereceksin."

Battaniye serbest kalana kadar çekti ve açtığında nefesi kesildi. Üç ekstra mızrakla dolu bir mızrak tabancasıydı. "Lon! Bu çalışıyor mu?"

"Bunun orada olduğunu bile bilmiyordum," dedi. "Eski şefimize ait olmalı. Eğer bu işe yararsa, belki otobüse halat atabilirim. Herkesi dışarı çıkarabilecek kadar uzun süre sabit tutabiliriz."

Ona mızrak tabancasını verdi ve sonra her bir ipi bir mızrağa bağlamaya başlarken kendini bagajdan çıkardı. Ama sonra, mızrak silahtan ayrıldığında mızrağın çıplak ucundan kaymasını engelleyecek kadar sıkı bir düğüm atamadığını fark etti.

Mercy sorunu gördü ve sürünerek bagaja geri döndü. "Buralarda bir yerde koli bandı gördüm," dedi ve birkaç dakika sonra onu bir yangın söndürücü ile bir yığın her türlü hava koşuluna uygun panço arasında buldu. "İşte!" diye bağırdı ve ona uzattı.

Bandı yakaladı ve düğümü ve ipin bir kısmını her bir mızrağın ucunun altına bantlayarak sorununu çözdü. Sonra bagajdan bir megafon kaptı ve şoförün çocuklara ne yaptırması gerektiğini anlayacak kadar duymasını umarak silahla birlikte nehrin kenarına koştu. "Hey! Beni duyabiliyor musun?"

Şoför camdan dışarı eğildi ve el salladı.

Lon mızraklı silahı ve ipi havaya kaldırdı. "Onları otobüse atıyorum." Otobüs şoförü başını salladı ve el salladı.

"İki pencereden geçirin ve bağlayın."

Şoför ona bir başparmak işareti yaptı.

"Herkes aşağı. Çocuklar koltukların altına."

Şoför, şefin duyduğunu ve anladığını teyit etmek için Lon'a bir başparmak işareti daha yaptı ve çocukları pencerelerden uzaklaştırmaya başladığında, Lon ilk mızrağı yükledi ve görünürde hiçbir çocuk kalmayana kadar bekledi, şoförün onay vermesini ve sonra gözden kaybolmasını bekledi.

İlkini vurmaya hazırlanırken Lon'un midesi düğümlendi. "Lütfen, Tanrım, bu işe yarasın," diye mırıldandı. Otobüse baktı, nişan aldı ve ateş etti. Mızrak yaydan fırlayan bir ok gibi sel sularının üzerinde uçtu ve otobüse bir pencerenin yaklaşık on beş santim üzerinden isabet etti.

Birkaç dakika sonra sürücü ortaya çıktı, sırt üstü pencereden dışarı eğildi, uzandı, koli bandını yırttı ve ipi çekti.

"Lütfen, Tanrım, bunun işe yaramasına izin ver," diye yineledi Mercy.

"Hey, meleşim, hazır başlamışken benim için fazladan bir dua et."

Beklediler ve şoförün ipi bir pencereden geçirip diğerinden geçirdikten sonra içeride bağlamasını izlediler. Lon kıyı boyunca uzanan bir ağaçlığa koşup ipin diğer ucunu hızla bağlarken siren seslerini duydular.

Mercy, ipleri, mızrakları ve koli bantlarını tutarken ve Lon ile el ele çalışırken beyaz dudaklı ve sessizdi. İçeride mahsur kalan çocukların dehşet dolu çığlıklarını duymak yürek burkucuydu. Odaklanmak için yapabileceği tek şey buydu.

Lon kıyıdan bir mızrak daha fırlattı. Mızrak yine otobüse isabet etti ve şoförün nehir ucunu camların başka bir bölümüne bağlamasını bekledikten sonra kıyı ucuyla koşarak daha aşağıdaki başka bir ağaca bağladı. İlçe arama kurtarma birimleri gelmeye başladığında üçüncü mızrağı ateşlemeye hazırды. Lon son mızrağı da ateşleyip bağladığında tüm ekipler olay yerindeydi.

Ancak şimdi başka bir sorun vardı. Çocuklar kendilerine yardım edecek bu kadar çok insanı gördüklerinde ve hala ulaşamayacaklarını bildiklerinde, kollarını camlardan dışarı sallayarak çığlık atıp ağlıyorlardı ve otobüs şoförü onların korkularını susturamıyordu.

Mercy sırtını bir ağaca dayayarak yere oturdu, dizlerini çenesinin altına çekti ve yüzünü dizlerine sakladı. Bebeklerin "Anne, anne" diye bağırdıklarını ve "Baba yardım et" diye ağladıklarını duyabiliyordu. "Boğulmama izin verme" diye tekrar tekrar yalvarırken, nehrin yukarısındaki adamlar karşılaştıkları şeyle yüzleşmeye çalışıyorlardı.

Şerif, "Yolda bir helikopterimiz var," dedi. "Eğer bu halatlar otobüsü tutarsa, herkesi indirebiliriz."

"Ne kadar sürecek?"

Lon sordu.

"Bilmiyorum."

Lon'un midesi bulanıyordu. Emniyet teşkilatına girdiğinden beri pek çok yıkım görmüştü ama hiçbir şey onu çocuklar söz konusu olduğunda olduğu kadar hızlı etkilememiş ya da derinden etkilememişti. Bir elini saçlarının arasından geçirip arkasını döndü ama Mercy'yi göremediğini fark etti. Aracına doğru geri dönmeye başlamıştı ki onu kıyıda otururken gördü.

Oraya varmadan önce kızın ağlayacağını biliyordu ve durup yanına diz çöktüğünde kız başını kaldırdı. Yüzü kir ve gözyaşlarıyla kaplıydı ama gözlerinde vahşi bir bakış vardı, çıkış yolu olmayan kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. "Mercy? Tatlım? Neyin var?"

"Onları duyabiliyor musun?" diye

fısıldadı. "Neyi duyabiliyor muyum?"

Otobüsü işaret etti. "Bebekler. Ağlıyorlar. Korkuyorlar, çok korkuyorlar. Gidiyorlar.

ölecekler, değil mi Lonnie? Hepsi ölecek."

"Hayır, bunu bilmiyoruz. Pozitif kalmalıyız." Sonra helikopterin sesini duydu ve yukarı baktı. "İşte orada! Şuraya bakın! Bölgede bir kurtarma helikopterimiz var. Biz hazırlanırken siz dua edin. Eğer Tanrı bizimle olursa, şoför dahil herkesi havadan çıkaracağız, tamam mı?"

Başını salladı ama Lon dönüp diğerlerine katılmak için geri koştuğunda ayağa kalktı ve kıyıya doğru koştu.

Kurtarma çalışmaları sahada şekillenirken, haberler Blessings'te yayıldı. Doğudaki çiftliklerde yaşayan telaşlı aileler çocuklarının otobüste olduğunu biliyordu. Alınmayan çocukların aileleri şükrettiler. Okula, Blessings polisine, ilçe şerifinin ofisine gelen telefonların hepsinde aynı talep vardı. *Çocuğum nerede?*

Bir Savannah haber ekibi, akşam haberlerinde dolgu görüntüsü olarak kullanmak üzere TV kanalının helikopterini su basan bazı bölgelerin üzerinde uçurdu. Kurtarma çalışmalarına denk gelmeleri tamamen şans eseri idi ve hemen canlı yayına geçtiler. Şimdi kurtarma bölgesinin üzerinde ileri geri uçarak her şeyi kameraya alıyor ve gelişmeleri aktarıyorlardı.

Yayın ulusal yayına geçtiğinde, ülkenin dört bir yanındaki izleyiciler devam eden dramaya kapıldılar.

* * *

Tina Clark Curl Up and Dye'dayken Vera herkesin duyabilmesi için televizyonun sesini açtı. "Neler oluyor?" Tina banyodan çıkarken randevusunun ödemesini yapmak için banka kartını çıkarmak üzere duraklayarak sordu.

"Sel suları köprüyü sürüklediğinde bir Blessings okul otobüsü doğu ucundaydı."

Tina dondu kaldı. "Ne? Çocukları nereye götürdüler? Sanırım Callie'min bineceği otobüs bu. Dün geceyi Fretwell'in kızıyla geçirdi."

Ruby Tina'nın arkasından yaklaştı ve bir kolunu beline doladı. "Şu anda onları kurtarma eylemindeler," dedi Ruby.

Tina ekrana yaklaştı. "Yani nehirdeler mi? Hâlâ o otobüsteler mi? Tanrım, biri bebeğimi kurtarsın."

Ruby ona daha sıkı sarıldı. "Bak, tatlım! Helikopteri gör. Onları teker teker otobüsten çıkarıyorlar. Vera, kaç kişiyi indirdiklerini söylediler?"

"Sanırım on üç dediler ama on beş kişi ve bir de şoför var."

Tina dizlerinin üzerine çöktü. "Bebeğime yardım et. Bebeğime yardım etmem gerek." İnledi ve sonra titremeye başladı.

"Kocasını ara," dedi Ruby. "Gelip onu almasını söyle. Araba kullanacak durumda değil." Diğerleri izlerken Vesta telefona koştu.

* * *

Otobüsün arka kapısı açıldı. Çocukların hepsi kıyıda güvendeydi ve helikopter şoför için geri gelmişti. Kapıda durmuş, helikopter son bir kez otobüsün üzerinde gezinirken koşum takımının rüzgârda sallanışını izliyordu.

Arkasına baktı, uçakta başka çocuk olmadığından emin olmak için her koltuğu taradı ve sonra döndü ve daha önce yaptığı gibi yakalamak için bekledi. Koşum takımı rotorların aşağı doğru salınımına takılmıştı, bir saatin sarkacı gibi sallanıyordu ve iki denemeden sonra

Sonunda yakaladım.

Kıyıdaki herkes nefesini tutmuştu ve sonunda onu yakalayıp otobüsün içine çektiğinde, rahatlama sesleri açıkça duyuluyordu.

Mercy tüm kurtarmayı sessizce izlemişti. Lon'u daha önce hiç görmediği bir şekilde görüyordu. -Görevinin başında, sakin ve yetkin. Yakın bir başarısızlık karşısında bile, yapılması gerekene odaklanmıştı ve şimdi neredeyse bitmek üzereydi.

Helikopter son bir kez havalandırırken nehrin üzerinde asılı duran şoförü izledi. Helikopterin alt tarafına baktı ve otobüse dönüp bakmadı. Bir koltuğun altından sürünerek çıkan ve sonra açık kapı aralığında durup birinin gelip onu alması için ağlayan küçük kızı görmedi, ancak su her geçen saat yükseliyordu. Nehir henüz kabarmaya başlamamıştı. Ve otobüs sallanmaya başlamıştı.

O sırada Mercy şoförden başını çevirip otobüsün açık kapısında siluet halinde duran çocuğu gördü ve çığlık attı. "Hayır, bebeğim, hayır! Geri çekil!"

Lon onun çığlığını duydu ve sonra işaret ettiği yere baktı. Kalbi neredeyse duracaktı. "Bir tane daha var!" diye bağırdı ve kıyıya doğru koştu.

Kurtarma ekiplerinin hepsi dehşete düşmüştü. Tam da bir felaketi önlediklerini düşündükleri anda.

Bilgi derhal helikopter pilotuna iletildi. Hızlı bir kararla geri dönüp uçarak sürücüyü kızı yakalayıp ikisini de kıyıya götürebileceği kadar yakına indirdi. Şoför onu gördüğünde, küçük bir kızın hayatına mal olduğunu düşünerek rahatlama acıya dönüştü. Ve sonra otobüs sallanmaya başladı. Bir tarafa sallandı ve sonra diğer tarafa sallandı ve sallandığında kızı otobüsten atmış.

Mercy çığlık attı. Suyu düşmeden hemen önce çocuğun yüzündeki panik ifadesini gördü ve hiç düşünmedi. İçgüdüleriyle hareket etti, hayatını nasıl yaşadıysa öyle; üç koşar adım attı ve sele daldı.

Lon onun gittiğini gördü ve su onu yutarken bile, "Hayır, Mercy!" diye bağırarak koştu. Ama o çoktan gitmişti.

Bölüm 24

Tepedeki helikopterde bulunan haber ekibi, otobüsten fırlayan çocuktan kıyıdaki kadının peşinden gitmesine kadar her şeyi yakaladı.

Tina Clark, kamera yüzüne odaklandığı andan itibaren onun Callie olduğunu biliyordu. Kocası onu almak için kapıdan içeri girdiğinde, Tina çocuklarının selin altında kayboluşunu izledi. O anda onu Tanrı'ya teslim etti ve bayıldı.

Hope üçüncü kattaki hemşire odasında görev yapıyordu ve fırsatını bulan herkes gibi zaman zaman televizyonun başına geçip yaşanan dramı izliyordu.

Küçük kızın düştüğünü gördü ve sonra aniden başka bir kamera nehre doğru koşan kadını görüntüledi. Hope yüzünü görmeden onun Mercy olduğunu anladı ve kadın suya daldığında Hope haykırdı. "Hayır, Mercy."

Ama artık çok geçti.

* * *

Lon, Mercy'nin suya battığını gördü ve sallanan başını görüş alanında tutmaya çalışarak koşmaya başladı ve koşarken bile kalbi parçalanıyordu. İkisinin de o sudan canlı çıkma ihtimali olduğuna inanmıyordu. Sonra aniden, adamların çift yönlü araçlarından bağırdıklarını ve tekrar tekrar hayatta olduklarını söylediklerini duydu. Kadın çocuğunu kucağına almış ve bir kütüğe tutunmuştu.

Lon o kadar bunalmıştı ki, yol sormak için durduğunda zorlukla nefes alabiliyordu. "Neredeler?"

Kaptan işaret etti. "Şu virajın yaklaşık yüz metre ilerisinde. Kucağındaki çocukla birlikte enkaza tutunuyor."

"Yüce İsa," diye mırıldandı Lon ve koşmaya başladı.

Nehrin dönemecini döner dönmez onları gördü. Mercy sıkışmış bir ağaç gövdesine tutunmuş, çocuğu kucağında tutuyordu. Kıyıya doğru koştu, Mercy'nin onu gördüğünü anlayana kadar durduğu yerde el salladı. Dudaklarının kıpırdadığını gördü ama ne dediğini duyamadı. Ve sonra kurtarma helikopteri bir kez daha görüş alanına girdi, nehrin üzerinde cehennemden çıkmış bir yarasa gibi uçuyordu. Sonra aşağıdaki insanların üzerinde havada asılı bir pozisyonda durdu ve koşum takımını indirdi.

Lon'un kalbi, pilot aşağı gönderirken Mercy'nin onu yakalamasını izlerken çarpıyordu. İlk hamlede yakaladığında, Lon yumruklarını iki katına çıkardı ve sevinçle bağırdı.

* * *

Mercy hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. Küçük kızın suya düştüğünü gördüğünde düşünmemiş, sadece tepki vermişti ama suya düştüğü anda öleceğini biliyordu. Selin gücü onu bir ileri itiyor, bir aşağı itiyordu ve kaç kez yüzeye çıkmaya çalıştıysa da enkaz o kadar kalındı ki geçemedi.

Hayır, hayır, hayır. Şimdi olmaz, lütfen, şimdi olmaz.

Hayat sonunda anlam kazanmıştı ve şimdi bitmiş miydi? Sonra kafasının içinde yumuşak bir ses duydu.

Pes etme, bebeğim. Sakın bırakma.

Kim olduğunu bilmiyordu ama arkasındaki sevgiyi ve gücü hissetti ve boğulmamaya çalışırken, büyük bir su akıntısı onu o kadar hızlı ileri itti ki bir mantar gibi havaya fırladı ve havalandığı anda küçük kızın sudaki bedenini gördü. Bunun tek şansı olduğunu bilerek onu yakalamak için uzandı ve suya daldıklarında saçlarından bir avuç yakaladı. Tekrar havalandıklarında Mercy yanından geçen bir dala tutunmuş, suda o kadar hızlı hareket ediyormuş ki, o dala tutunmak dalgalı denizlerde sörf tahtasına tutunmak gibi bir şeymiş.

Saniyeler sonra, yüzen enkazın bir parçası olmak üzere nehrin sol kıyısına doğru sürüklendiler. Tıpkı sürüklendikleri gibi aniden, sıkışmaya çarpmanın sarsıntısı tüm ileri hareketi durdurdu. Kıyı ile kayalıklar arasında sıkışıp kaldılar, hâlâ yüzüyorlardı ve bu kez azgın suyun üzerindeydiler.

İçindeki hayatta kalan kişi çocuğun sadece baygın olduğuna inanmak istiyordu. Onu çözmeye çalışırken bir öksürük ve ardından bir inilti duydu ve Mercy çocuğun göğsünün hareket ettiğini hissettiğini düşündü.

Onu omzuna attı ve sırtına vurdu ve bir öksürük ve ardından bir öğürme sesi daha duyduğunda o kadar sevindi ki çığlık attı ve çığlık attığında çocuk tekrar inledi. Kadın sevinmeden yeni bir panik başladı. Enkaz sıkışması kayıyordu. Eğer parçalanırsa, boğulmadan önce öleceklerdi. Başlarını suyun üstünde tutmak için umutsuz bir hamle yapan Mercy, su duvarı onları yutmadan birkaç saniye önce çocuğu şamandıra olarak kullandığı sandığın üzerine itti. Su Mercy'yi çocuğun üzerine fırlatacak kadar yukarı kaldırdı ve dalga geçtiğinde Mercy hala tutunuyordu.

Çocuk nefes alıyordu çünkü göğsünün hafifçe inip kalkışını avucunun içinde hissedebiliyordu. Başlarını suyun üstünde tutmaya ve hızla hareket eden enkazdan kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki Lon'u neredeyse kıyıda görmüyordu. Ama gördüğünde, ayrılığın ezici darbesini de hissetti. O kadar aşıktı ki, bazen onun yüzünü görmek bile gözyaşlarına boğulmasına neden oluyordu ve onun ölümüne tanık olabileceğini düşünmek bir kâbustu. Adam el sallamaya devam ediyordu ama kadın el sallamak için hiçbir şeyi elinden bırakamıyordu.

Küçük kızın vücudu titriyordu. Su çok soğuktu. Mercy artık kendi ayaklarını hissedemiyordu.
Lütfen, Tanrım. Lütfen bize yardım et.

Sonra nehrin aşağısına baktı ve bir helikopterin onlara doğru geldiğini gördü, hızlı ve alçaktan uçuyordu; duasına bir cevaptı bu. "Bak, bebeğim. Helikopter bizi sudan çıkaracak!" Ama gözleri açılmadı ve Mercy'nin kollarında hâlâ gevşekti. Ona sıkıca sarıldı ve konuşmaya devam etti. "Senin için geri geldiler. Güvende olacaksın. Seni eve, annene götürecekler, tamam mı?"

Ancak çocuk kıpırdamadı ve helikopter üzerlerine geldiğinde, aşağı doğru akışın gücü ve motorun gürültüsü Mercy'nin tutunmasını neredeyse imkansız hale getirdi. Emniyet kemeri indirildi ve çocuğu kemere bağlamak için Mercy'nin kalan tüm gücünü kullanması gerekti. Sonunda bir işaret olarak kolunu kaldırdı ve neredeyse cansız bedeni selden çıkarmalarını izledi.

Mercy o kadar yorgundu ki düşünemiyor ve titremesini durduramıyordu. Hipotermi mi? Hiç iyi değil. Nerede

O helikopter miydi? Lon neredeydi? Yukarı baktı ama gökyüzü sadece bir bulanıklıktı. Kıyıya doğru baktı ama insanlar artık insan gibi görünmüyordu. Karıncalara benziyorlardı.

Sular başının üzerinden geçene kadar tutunduğu yeri kaybettiğini ya da selin sürüklediği enkazla birlikte akıntıya kapıldığını fark etmedi.

* * *

Lon onun kütükten kayarak uzaklaştığını gördü ve çığlık attı. Çoktan koşmaya başlamıştı, onu görüş alanında tutmak için çaresizce koşuyor, onun adı yerine duası olana kadar adını tekrar tekrar söylüyordu.

Mercy. Lütfen, merhamet et. Sevgili Tanrım, merhamet et.

Gökyüzündeki haber ekibi onun suyun altına indiğini görmüş ve akıntıyı takip ederek yukarı çıkamayacağını anlamışlardır. Bu gerçek olduğu anda, olay yerindeki muhabir "Yayını kesin" diye bağırdı ve kameraman yayını kesti.

Patronunun kulağına "Neyin var senin?" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Muhabir, kadının selde yüzeye ilk çıktığı andan, çocuğu yakalayışına ve kurtarmanın uçup gidişini aşağıdan izleyişine kadar bu dramı izlemişti. Kadının suyun gücüne teslim olduğunu görmek, onun için kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "Sorun bende mi? Neyin var senin?" diye bağırdı. "O kadının lanet bir Amazon'a dönüşmesini izledim. Kendini kurtardı ve sonra o çocuğu kurtardı. Sırf reytinglerimiz artsın diye burada oturup onun ölümünü izlemeyeceğim, anladın mı?"

Kameraman da gördükleri karşısında aynı şekilde sarsılmıştı. "Bunun neresi adil?" dedi ve sonra yüzünü kapatıp ağladı.

Mercy yüzmeye başladığında Hope televizyonun önünde duruyordu. "Yüz bebeğim, yüz" diye bağırmaya başladı. Ama Mercy suyun altına battığında Hope da baygın bir şekilde yere yığıldı.

* * *

Lon hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde kıyıya doğru koştu ve geride bıraktığı her karış toprakta Tanrı'nın onu bağışlaması için dua etti. Lon'un devam etmek için ona ihtiyacı vardı.

Kaya yığınlarının arasından, kıyısı olmayan ağaçların arasından koştu ve nehre doğru bakmaya devam etti, kızın yüzünü görüp hâlâ hayatta olduğunu anlamak için dua etti ama hiçbir şey göremedi. Yine de koştu. Gidecek başka bir yeri yoktu.

Kurtarma ekipleri kurtarma modundaydı. Helikopter pilotu Callie Clark'ı kıyıdaki ambulansa teslim etmişti ve şimdi sel sularını aramak için geri dönüyordu. Ancak bu kez pilotun içinde onun gittiğine dair hastalıklı bir his vardı.

Lon çoktan diğerlerini geride bırakmış ve görmeden koşmaya başlamıştı, adımlarını kalp atışlarının ritmine göre atıyor, bunun olduğuna inanmayı reddediyordu. Vücudundaki her nefesle o aramayı hiç yapmamış olmayı diliyordu. Eğer yapmamış olsaydı, Blessings'te güvende olacaktı ama artık kaderi değiştirmek için çok geçti.

Bacakları titriyordu ve koşacak nefesi kalmamıştı ama yine de bacakları tutmayana kadar devam etti. Öne doğru düştü, tam yüzüstü yere düşecekken elleri ve dizleri üzerinde kendini yakaladı. Kendini dikleştirdi ve sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, elleri uyluklarının üzerinde duruyordu, nefesi titrek soluklardan biraz daha fazlaydı.

Ciğerlerine yeterince nefes girdiğinde başını geriye attı ve çığlık attı. "Merhamet! Merrrrcy!"

Sonra başını eğdi ve gözlerini kapattı. "Lütfen bunu yapmayın."

Su yanı başında kükrüyor, lanet bir cadı mayası gibi köpürüyor ve fokurduyordu. Yine de sebepsiz ve sonuçsuz bir şekilde bekledi. "Merhamet!" Ve hâlâ cevap yok. İlerlemeye çalıştı ama bacakları onu tutmadı ve tekrar bağırdı, "Merhamet!"

Azgın sele baktı, ölü bir ineğin cesedinin ayakları havada yanından geçip gitmesini izledi. Ve sonra yüzünü kapattı. Göğsündeki acı ağlayamayacak kadar büyüktü. Eğer bu yüzden ölmezse, onsuz nasıl yaşayacağını düşünmek zorunda kalacaktı.

Telefonu çaldı ama cevap veremedi ve sonra kızın bulunduğunu söylemek için onu arıyor olabileceklerini fark etti. Yeterince hızlı açamadı. "Alo?"

"Şef, ben Avery. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Lon bağlantıyı kesti ve telefonu cebine geri koydu, acısı öfkeye, öfkesi de öfkeye dönüşene kadar bekledi. Ayağa kalkıp daireler çizerek yürüdü ve yaptıkları için Tanrı'ya lanet okudu.

Birden bir ses duydu. Kıpırdama, dedi ses ve o da öyle yaptı. Biraz daha bekledi ve sonra başını eğip arkasını döndü. *Kıpırdama*, diye tekrar duydu ve durup bir kez daha arkasını döndü.

Önce bunun ağaçlardaki rüzgâr olduğunu düşündü. Sonra bunun suyun gürültüsü olduğunu düşündü. *İnancım var* sözlerini duyduğunda tüyleri diken diken oldu. İleri doğru birkaç adım attı, sonra birkaç adım daha attı ve sonra adını çağıran sese doğru koşmaya başladı.

* * *

Mercy gözlerini açtığı anda hatırladığı son şey boğulduğuydu, yani şimdi tekrar görebildiğine göre bu ölüm olmalıydı. Ama hiç de beklediği gibi görünmüyordu. Devasa bir kaya yığınının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarının onu taşıyamayacak kadar güçsüz olduğunu fark etti ve bunun yerine sürünerek kayaların üzerinden, nehrin çakıllı kenarından ağaçların arasına doğru ilerledi ve giderek artan bir hayal kırıklığıyla beklemeye başladı. Cennet hiç de beklediği gibi değildi. Işık ne zaman gelmişti? Melekler neredeydi? Neden hâlâ canı yanıyordu? Tanrı neredeydi?

"Bana yardım edin," diye bağırdı ama sesi kulakları tarafından bile zorlukla duyuluyordu.

Cennete giden yolun geri kalanını gidebilmek için kendisini götürmesi gerektiği anlaşıldı. Kendini ayağa kaldırdı ve sonra kaburgalarında ve bir bacağında hissettiği acıyla irkildi. Bacaklarının onu taşıyıp taşımayacağını görmek için birkaç dakika ayakta durdu ve önce ne tarafa gideceğinden emin olamadı. Sonra öldüğünde akıntıya kapıldığını hatırladı, belki de cennet diğer taraftaydı.

Bacaklarının onu taşıyabileceğine inanana kadar hareketsiz durdu, sonra hareket etmeye başladı, ama çoğunlukla sendeledi, düştü ve kendini bir kez daha yukarı çekene kadar süründü. Bu bir acı dersiydi.

Ne kadar zamandır yürüdüğünü ya da ne kadar yol kat ettiğini bilmiyordu ama hızı yavaştı ve nefes almak canını yakıyordu. İlk kez birinin bağırdığını duyduğunu sandığında durdu ve uzaktan birinin ona seslendiğinden emin oldu. Tanrı onu cennetin kapılarına mı götürüyordu? Bir üvey babanın onlara sürekli cehennem ve lanet vaazları verdiğini ve ardından cennet vaatlerinde bulunduğunu hatırlıyordu.

Adını tekrar duydu ve bağırmaya çalıştı ama boğazı çok ağrıyordu, bu yüzden hareket etmeye devam etti. Birkaç dakika içinde sesi tekrar duydu ve bu sefer durdu, tanıdığı için sersemlemişti. Bu onun polisiydi! Bu Lonnie'ydi! O da mı ölmüştü? Öldüyse bile, yine de onunla gitmek istiyordu ve

daha hızlı hareket etmek için. Artık ona seslenmediğini fark edince, onu geride bıraktığından korktu ve koşmaya, yardım çağırmaya başladı. Sesi nihayet güç kazanana kadar tekrar tekrar seslendi ama vücudu güçten düşüyordu. İşte o zaman onun adını haykırdı.

Ve sonra onu gördü, kıyıda öylece duruyordu ve başını bir yana eğmiş nehre bakıyordu. Onun gitmediğini, beklediğini fark ettiğinde ağladı. Her zaman sadık.

"Lonnie," diye bağırdı ve sonra dizlerinin üzerine düştü. Bacakları hareket etmiyordu ve nefes almak canını acıtıyordu. "Yardım edin!"

Onun sesine doğru döndüğünü gördü ve sonra ileri doğru yürüdü, koşana kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket etti.

Mercy iç çekti. Adam onun için gelmişti. Ona doğru koşmak istedi ama yer de nehir kadar hızlı hareket etmeye başlamıştı ve daha fazla ilerleyemeyip yere yığılana kadar onu döndürüp durdu.

Lonnie onu ağaçların arasında buldu ve saniyeler içinde yanına giderek nabzını, kırık kemiklerini ve bariz yaralarını kontrol etti. "Mercy, aman Tanrım, sevgilim! Beni duyabiliyor musun? Konuşabiliyor musun?"

Sesin geldiği yöne doğru uzandı, kolunu hissetti ve yakaladı. "Sen de mi öldün?" diye fısıldadı.

Onu kollarının arasına aldı ve hıçkırarak ağladı. "Teşekkürler Tanrım. Hayır. Ben ölmedim bebeğim, sen de ölmedin. Sadece bana tutun ve sakın bırakma. İkimizi de eve geri götüreceğim."

Sonsöz

Okul bitti.

Tina Clark, Mercy hâlâ hastanedeyken çiçek gönderdi. İçinde hararetli bir mesaj bulunan büyük bir tebrik kartı geldi:

Kızımızın hayatını sizin kahramanca davranışlarınıza borçluyuz. Hastaneye tek kuruş borcunuz yok. Borcunuzu ve gerekirse daha fazlasını memnuniyetle öderiz. Keşke sizi incittiğim için duyduğum suçluluk duygusundan kurtulmak da bu kadar kolay olsaydı. Size daha fazla sel ve fırtına olmadan uzun ve kutsanmış bir yaşam diliyorum.

Mercy çiçekleri bir vazo içinde evine, mesajı da kalbine götürdü. Bazı başlangıçlar diğerlerinden daha çetrefilliydi ama bu seferki nihayet düzeliyordu.

Öldüğü günden tam bir hafta sonra işine geri döndü. Nehrin dibinden nasıl çıktığını ya da kayaların üzerine nasıl düştüğünü hâlâ bilmiyordu. Hope bunun annelerinin işi olduğunu ve Mercy'nin ölme zamanının gelmediğini söyledi. Mercy bunun nasıl olduğunu umursamıyordu, sadece olmuş olmasını. Bu sarsıntılı başlangıcı telafi etmek için en azından Lon'la bir ömür boyu sevgi, bebekler ve yaşlanmaya ihtiyacı vardı.

* * *

Lon ve Mercy'nin evlendikleri gün yapraklar dökülmeye başlamıştı. Lon düğün duşları ve bekârlığa veda partilerinin tüm tuzaklarına katlanmıştı. Parmağında bir yüzük, yanında da gelini olsun istiyordu.

Vakit yaklaştığında Lon vaizin arkasından çıktı ve mihraptaki yerini aldı. Kilise tıklım tıklımdı ve sessizdi. Herkes elbiseyi görmek için beklerken, o da Mercy'nin yüzünü ilk kez görmeyi beklerken gerilim çıldırtıcıydı. Onlara göre Mercy o kadar güzeldi ki, ne giyerse giysin kesinlikle bir kraliyet düğününün ihtişamını taşıyacaktı. Lon, Mercy Dane'i son kez göreceği anı bekliyordu. Bir saat içinde sadece bir Pittman değil, onun karısı da olacaktı.

Orgcu yüksek sesli açılış akoruna bastığında, Lon içini çekti. Nihayet. Döndü ve koridorda Callie Clark'a baktı. Ölümüne yakın deneyimleriyle birbirlerine bağlanmışlardı ve Mercy'nin seçeceği tek çiçekçi kız oydu.

Callie, elinde beyaz gül yapraklarıyla dolu bir sepetle çiçekçi kız olacağı için o kadar heyecanlıydı ki kelimenin tam anlamıyla ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Koridordan sunağa doğru ilerlemeye başladığında, güllerin arasında dans eden eğreltiotu yeşili elbiseli minik bir periye

benziyordu.

Hope, Lon'un erkek kardeşi Cole'un eşliğinde baş nedime olarak koridorda ilerledi.

Ailesi dinleyiciler arasındaydı ve Duke ile Jack de yer gösterici olarak görev yapıyorlardı. Düğün başladığında işleri bitmişti ve şimdi kilisenin arka tarafında durmuş, düğün alayındaki insanları izliyorlardı. Duke özel olarak kilisenin kendi oturduğu tarafının Jack'inkinden daha düzenli görüldüğüne karar verdi, bu da kendisini yanılmaz olarak algılamasını tatmin ediyordu.

Birdenbire müzik sona erdi. Kapıya doğru yumuşak bir ayak hışırtısı duyuldu ve herkes gelinin geldiğini anladı. Orgcu sanki az önce bir çığlık atmış gibi şiddetle orgdaki akora vurdu. O sırada herkes kapı aralığındaki kadına ve yanında duran dev gibi adama döndü.

İlk bakışta konuklara gerçek bir melek ışıktaki duruyormuş gibi göründü, oysa Mercy tavan penceresinin altında beyazlar içindeydi ve kesinlikle hiçbir melek bu kadar dar bir elbiseyle törene gelmemiştir. Yüksek yakasından uzun kollarına ve denizkızı tarzı eteğine kadar ona ikinci bir ten gibi oturmuştu. Beyaz üzerine beyaz, satenden dantele, güneşin öptüğü tene karşı kırmızı dudaklar ve ölçülemez güzellikte bir yüzü çerçeveleyen siyah saçlar... Lon'un tek düşünebildiği "O benim" oldu.

Yanındaki adam, tanıdığı tek sevgi dolu baba figürüydü ve Carson Beal, nam-ı diğer Moose, hayatında ilk kez, sırf ona eşlik etmek için smokin ve fırfırlı bir gömlek giymiştir.

Mercy mihraba doğru ilerlerken konuklar önce soluk soluğa kaldılar, sonra da oo ve aa dediler ama Mercy onları duymadı. O polise bakıyordu. Daha adını bile bilmeden onu seven sonsuz kahramana. Onun bakışlarına kilitlendiğinde ve hayalinin gerçeğe dönüştüğünü anladığında, içindeki sessiz çocuğun son kalıntıları da silinip gitmişti.

Papaz törene başladığında ve gelini kimin vereceğine dair geleneksel soruyu sorduğunda, tüm Blessings kasabası yüksek sesle "Biz veriyoruz!" diye bağırdı.

Lon gülerken Mercy gözlerini kırptırdı. Tanrı korusun, onu kızdırırsa bütün kasabaya hesap vermek zorunda kalacaktı. Kahkahasının sesi Mercy'nin ürpermesine neden oldu ve tören devam ederken yeminlerini tekrarladı ve kendisini bu adamla yasaların izin verdiği ölçüde evlendirmek için gereken her şeyi yaptı. Adam yüzüğü parmağına takana kadar bunun gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordu.

Doğruca onun gözlerinin içine, vaat ettiği sonsuzluğa baktı ve bunun başlaması için sabırsızlanıyordu. Vaizin, "Lonnie Joe Pittman, sonunda gelinini öpebilirsin," dediğini duyduğu anda olan biteni tekrar fark etti.

Ve öyle de yaptı.

Daha sonra verilen resepsiyon, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir sevinç gösterisiydi. Pasta kesildi, şekerli şekerlemelerden ısıkrıklar alındı ve ardından bir öpücük kondu. Lon, "Mercy, Mercy'ciğim, sen pastadan bile daha tatlısın," dedi.

Merhamet gülümsedi. Neşe doluydu.

Ruby Dye pastasından bir parça yemiş, birkaç fındık ve nane şekeri atıştırmış ve işinin bittiğini söylemişti. Blessings'in bir kez daha mutlu olacağını düşünerek gözyaşlarını sildi ve onun için neyin hazır olduğunu merak etti.

Gelin buketini yakalamak için tüm bekar kadınları çağırdıklarında Ruby de onlarla birlikte gitti çünkü her zaman yaptığı şey buydu... hayattaki durumunu kabullenmek ve bunu gururla yaşamak. Geleneklere göre çiçeği yakalayan kişi kesinlikle bir sonraki gelin olacaktı. Ruby kilisedeki hiç evlenmemiş kadınların yanı sıra üç dul ve onu da sayarsak üç boşanmış kadın gördü.

"Hazır mısın?" Mercy seslendi.

Lovey, "Hadi bakalım," diye

bağırđı.

Mercy arkasını döndü, buketi yukarı ve geniş bir şekilde Ruby Dye'in kollarına doğru fırlatmadan önce bir kez daha çevirdi.

Herkes etrafına toplanmış, aynı anda hem alay edip hem de tebrik ederken Ruby şok içinde bukete baktı. Sonra belinde bir el ve kulağında bir fısıltı hissetti. "Her şeyin zamanı var."

Nefes nefese kaldı ve sonunda onu göreceğinden emin bir şekilde arkasını döndü ama gördüğü tek şey düzinelerce kadındı. "Onu gördün mü?" diye bağırdı. "Kulağıma fısıldayan adamı."

"Ben hiç erkek görmedim. Burada hiç erkek yoktu. Bu bir hüsnükuruntu!" dediler.

Ruby odada bir o yüze bir bu yüze baktı, tanıdığı tüm insanları gördü ama kimse ona odaklanmış gibi görünmüyordu. Masasına geri dönerken buketi göğsüne bastırdı, eşyalarını topladı ve eve gitti. Yol boyunca düşünüp durdu-

Bu ne anlama geliyordu? Bunu kim yapıyordu? Bir aşk macerasının hedefi miydi, yoksa daha kötü bir şey miydi?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Sharon Sala'nın Blessings,
Georgia serisinin üçüncü
kitabını sipariş edin

Jake'i Kurtarmak
Şimdi satışta

New York Times'tan bir alıntı için okumaya devam edin
ve USA Today çok satan yazarı Sharon Sala'nın

saving Jake

Thomas Wolfe bir keresinde şöyle yazmıştı: "Bir daha asla eve dönemezsin." Jacob Lorde asla bir yabancının sözüne inanmadı. Savaş yorgunu bir ruhla her milin geçişini işaretleyerek eve dönüş yolundaydı. İyileşmek için bir yere ihtiyacı vardı ve büyüdüğü yer olan Blessings, Georgia onu çağırıyordu.

Bir yıldan uzun bir süre önce babasını defnetmek için kısa bir süreliğine geri dönmüştü ve birliğine döndükten sonra da buranın sakinliği ve huzuru aklından çıkmamıştı. Sadece birkaç ay sonra, bir devriye sırasında el yapımı patlayıcının infilak etmesi sonucu uzun süre hastanede yatmış ve ordudaki görev süresi sona ermişti.

Şimdi eve dönüyor ve eskiden olduğu askeri gömmeye çalışıyordu. Savaşla işinin bitmesini istiyordu.

Huzura ihtiyacı vardı.

Nereye ait olduğunu bilmenin getirdiği duygusal güvenliğe ihtiyacı vardı.

Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı vardı, bu yüzden bindiği Greyhound otobüsü virajı döndüğünde ve Blessings'in şehir sınırı tabelasının sabahın erken saatlerinde güneş ışığında parıldadığını gördüğünde, gözleri ani yaşlarla bulanıklaştı. Üniformasının cebinden güneş gözlüklerini çıkarıp taktı ve otobüs durmaya başladığında nefesini tuttu.

Frenler gıcırdıyordu. Yağa ihtiyaçları vardı.

Jake yavaşça ayağa kalktı, hâlâ iyileşmekte olan bacağındaki sertliği hafifletti, koridorda yürüdü ve sonra tatlı Georgia sabahına çıktı. Derin bir nefes aldı, etrafındaki dağlardaki çam ağaçlarının ve birinin şöminesinden çıkan dumanın kokusunu aldı.

Evindeydi.

Şoför otobüsün altındaki bagaj rafından spor çantasını aldı, elini sıktı ve tekrar bindi. Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı Jake'le geçti.

Greyhound otobüsü Blessings'ten geçerken Ruby Dye Curl Up and Dye'ı yeni açmıştı,

egzozundan siyah dumanlar çıkarıyordu. Otobüs düzenli olarak Blessings'ten geçtiği için ona hiç dikkat etmemişti ama bugün otobüs yavaşlamaya başladı. Otobüs durduğunda pencereye yaklaştı, kimin indiğini görmek için bekledi ama gördüğü tek kişi alttaki taşıyıcıdan bagajları almak için otobüsün etrafında dönen şofördü.

Birkaç dakika sonra otobüs aynı siyah dumandan oluşan küçük bir bulutun içinde uzaklaştı. O sırada Ruby üniformalı adamın spor çantasını almak için uzandığını gördü. Bu mesafeden kim olduğunu anlayamadı ama adam uzaklaşırken hafifçe topallıyordu.

"Evine hoş geldin asker," dedi usulca ve sonra işine geri döndü.

* * *

Jake kaldırımında durdu ve sabahın erken saatlerinde hava ciğerlerini doldururken derin bir nefes aldı. Sessizlik onu sarmalayınca, otobüs yolculuğunun yorgunluğu üzerinden atarken yavaşça nefes verdi. Spor çantasını omzunda daha rahat duracak şekilde kaydırarak güneye yöneldi. Burayla ev arasında bir yerde bir araç bulamazsa, önünde altı millik bir yürüyüş vardı ama o kadar uzun süre oturduktan sonra umurunda değildi.

Kasabada yürürken, her şeyin hemen hemen aynı göründüğünü görmek biraz rahatlatıcıydı. Granny's Country Kitchen hâlâ yemek yenebilecek başlıca yer olarak görünüyordu. Kahvaltı için oraya uğramayı düşündü ama yemek, evi görmek kadar acil bir ihtiyaç değildi.

Main'den güneye doğru devam ederken bir şeyin değiştiğini fark etti. Eski berber dükkânı kapalıydı. Vitrinde şöyle yazan bir tabela vardı: Saç kesimi Curl Up and Dye'da yapılabilir. Ruby Dye'yı ve dükkânındaki kızları hatırlayarak gülümsedi.

Kasabanın dışına doğru giden bir okul servisini fark ettiğinde, şoförün rotasına başladığını tahmin etti ve şu anda evlerinde koşuşturan, okula hazırlanan, hayatın hayallerine neler yapabileceği konusunda hala masum olan tüm erkek ve kız çocuklarını düşündü.

Kasabanın kenarındaki küçük mola yeri olan Ralph's'a vardığında trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. Bir ay önce evin elektrik ve su tesisatını açtırmış, televizyon hizmeti alabilmesi için kablolu yayını kurdurmuş ve evi temizletmişti. Ama hiç yiyecek yoktu ve buraya yerleşene kadar birkaç şey almak onu idare etmeye yetecekti. O içeri girerken kapının üzerindeki zil çaldı ve dükkândaki herkesin dönüp bakmasına neden oldu.

Jake giydiği asker üniformasının ve askeri spor çantasının onun bir gazi olduğunu gösterdiğini biliyordu ve içeride onu götürebilecek biri olup olmadığını merak ediyordu.

Beyaz saçları ve sakalıyla Jake'e her zaman Noel Baba'yı hatırlatan Ralph Sinclair tezgâhın arkasındaydı. "Jake! Eve döneceğini duydum. Seni görmek ne güzel!"

"Merhaba, Ralph. Burada olmak çok güzel," dedi Jake.

Spor çantasını tezgâha bıraktı, küçük bir alışveriş sepeti aldı ve reyonlarda ilerlemeye başladı. Sıkma hardal şişesine uzanırken birinin adını seslendiğini duydu. Dönüp baktığında koridorun sonunda duran Truman Slade'i görünce aklından geçen ilk düşünce, "*Lanet olsun!*" oldu. Muhtemelen tüm eyalette sahip olduğu tek düşmanıydı ve sadece hapisten çıkmakla kalmamış, aynı zamanda Blessings'e geri dönmüştü. Tepki vermemek için kendini zorlarken çenesindeki bir kas sarsıldı.

* * *

Truman Slade iki yüz yirmi üç kilo saf kötüydü, geçirdiği yıllar onu daha da kötüleştirmişti.

Jake Lorde'un ona karşı tanıklığı sayesinde hapiste geçirdi. Truman tüm bunların Jake henüz lisedeyken gerçekleşmiş olmasını umursamıyordu. Tek bildiği, çocuğun mahkemede verdiği ifadenin onu sekiz yıl hapse gönderdiğiydi. Yıllar ve Truman'ın yaşam tarzı ona iyi davranmamıştı. Gençken bile kısa bacakları, büyük, yuvarlak yüzü ve belirgin bir alt ısıırığı ona bir bulldog görünümünü vermişti. Şimdi buna uygun büyük bir göbeği vardı.

Jake Lorde'un kapıdan girdiğini gördüğü anda aklına gelen ilk şey *intikam almak* olmuştu. O da Jake'in durduğu yere doğru yürüdü, kendini Jake'in kişisel alanına itti ve tepki vermesini bekledi. Onun kışını kırbaçlamayı çok istiyordu.

Truman'ın dehşetine rağmen Jake onun varlığını kabul etmedi. Bunun yerine sakince Truman'ın başının üzerinden bir somun ekmeğe uzandı, bu da Truman'ın gerçekte ne kadar kısa olduğunu ve Jake'in ne kadar uzadığını vurguluyordu. Bunu yaparken dirseği Truman'ın burnunun ucunu sıyırdı ve bu da Truman'ın irkilmesine neden oldu. Jake sanki Truman görünmezmiş gibi davranıyordu. Arkasını dönüp birkaç adım aşağı inerek ekmek ve hardalla birlikte sepete bir kutu granola koyduğunda Truman da onu takip etti.

"Hâlâ kendi gölgenden korkuyor musun?" Truman fısıldadı, sonra eliyle bir silah yaptı ve Jake'e doğrulttu.

Jake, Truman koyu, öfkeli bir kırmızıyla kızarana ve iki elini de ceplerine sokana kadar ona baktı. Jake çantasına doğru yürüdü, yan cebinden büyük bir tabanca çıkardı, Truman'a bir kez daha baktıktan sonra tabancayı Ralph'in önündeki tezgâhın üzerine bıraktı.

"Hey, Ralph, bunun için nereden cephane bulabileceğimi biliyor musun?"

Truman Ralph'in konuştuğunu duydu ama Jake'in ona attığı bakışı düşünerek kelimelere odaklanamadı. Savaşın Jake Lorde'u tehlikeli bir şekilde değiştirdiği Truman'ın kafasına yeni yeni dank etmeye başlamıştı. Truman konuşulanları tekrar dinlemeye başladığında Jake tabancasını çantasına geri koymuş, şarküteride eve götürmek üzere dilimlenmiş et ve peynir almak için bekliyordu.

Truman yüzünde bir sırıtişla tezgâha yaslanmıştı ve Jake elinde alışveriş sepetiyle ödeme yapmak için yaklaştığında, Truman ayakkabısını bilerek Jake'in önüne kaydırды ve onu kenara çekilmeye zorlamak istedi. Bunun yerine, Jake bir sonraki adımını Truman'ın ayakkabısının tam üstüne attı ve sonra durdu.

Truman keskin bir nefes aldı. Piç herif ayağının üzerinde duruyordu! Jake'i itmeye başladı ama sonra bir şey ona adama elini sürmemesini söyledi. Kendi hareketleri yüzünden bir an için yere yapıştı.

Jake ödemeyi yaptı, yiyecekleri aldı, spor çantasını omuzladı ve dükkândan çıktı.

Truman ayağındaki baskı kalktığında için için inledi ve sonra topallayarak kapıdan çıkıp kasabaya doğru yola koyuldu. Kendini toparlamak için Jake Lorde ile arasına mesafe koyması gerekiyordu.

Jake'e gelince, dükkândan çıkarken başı çatlayacak gibiydi. Damarlarındaki kan, ölümcül bir silahlı çatışmanın sonunda olduğu gibi hızla akıyordu. Sabah havası serin olsa da çöl sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Odaklanamamasına rağmen içgüdüleri onu eve doğru ilerletiyordu.

* * *

Laurel Payne sabah erkenden temizlik işine gitmek üzere Blessings'e doğru yola çıkmıştı. Okula yürüyerek gitme zamanı gelene kadar kızı Bonnie'yi kasabadaki bir arkadaşının evine bırakması

gerekiyordu. Tek başına bir ebeveyn olmanın getirdiği zorluklar her zaman vardı ve ona yardım edecek iyi arkadaşlara sahip olmak

Bu şekilde dışarı çıkmak hayatını biraz daha kolaylaştırdı.

Yolun kenarında yürüyen askeri gördüğünde kasabadan bir milden daha az uzaktaydı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Üniformalı bir adam görmek, savaştan tek bir yara bile almadan dönen ve sadece birkaç ay sonra kendini vurup öldüren kocası Adam'ı hâlâ acı verici bir şekilde hatırlatıyordu.

Yolcuya gelince, yüzünü görecektik kadar yaklaşımadan önce bile onun kim olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü haftalar önce babasının evini temizleyen kişi kendisiydi. Yabancı biri değildi. Birkaç yaş büyüktü ama onu hayatı boyunca tanımıştı.

Adamın yanından geçerken aklına gelen ilk şey, komşuluk gereği onu evine bırakması gerektiği idi ama kendisine Adam'ı hatırlatan biriyle arkadaşlık ederek hayatındaki uyuyan şeytanları yeniden uyandırmak istemiyordu. Sonra dikiz aynasına baktı, adamın adımlarındaki hafif aksamayı gördü ve kalbi sıkıştı. Olaya dahil olma konusundaki çekincelerine rağmen frene bastı.

"Anne, ne yapıyoruz biz?" Laurel yolda bir U dönüşü yaparken Bonnie sordu.

"Bay Lorde'u eve bırakmaya gidiyorum," dedi.

Bonnie kaşlarını çatı. "Ama Bay Lorde çoktan cennete gitti. Geri döndü mü?"

Laurel içini çekti. "Hayır, tatlım. Az önce yanından geçtiğimiz adam onun oğlu."

"Ah," dedi Bonnie ama merakı daha da artmıştı.

* * *

Jake eski pikabın kendisine doğru geldiğini gördü ama pek aldırış etmedi çünkü ona bir faydası dokunacak şekilde yanlış yöne gidiyordu. Yaklaştığında içinde genç bir kadın ve bir çocuk olduğunu fark etti ama onları tanıyamadı. Onlar geçerken kibarca başını salladı ve yürümeye devam etti.

Yolda biraz daha ilerlediğinde, aracın fren yaptığını ve sonra geri döndüğünü duydu ve ilk içgüdüğü başka bir çatışmaya hazırlanmak oldu. Kamyonet ona yetişip durduğunda, ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Laurel camı indirdi ve kısa bir gülümsemeyi başardı. "Jake

Lorde?"

"Öyle mi?"

"Ben Laurel Payne, yolun aşağısındaki komşunuz. Atlayın, sizi eve götüreyim."

Jake rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler," dedi ve eşyalarını kamyonetin kasasına koydu. Kapıyı açarken arka koltuktaki küçük kızını gördü ve binerken ona göz kırptı.

Bonnie hemen etkilenmişti; kısmen özlediği babasını hatırlattığı için, kısmen de hayran olduğu Bay Lorde'a ait olduğu için.

Laurel hızlanmadan önce onun sakinleşmesini bekledi. "Evine

hoş geldin," dedi utangaç bir sesle ve gözlerini yoldan

ayırmadı.

Jake onun kim olduğunu anlamaya çalışırken, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra kafasına dank etti. "Siz Laurel Joyner'dınız, değil mi?"

Başını salladı.

"Artık Payne olduğunu söyledin. Adam Payne ile evlenmiş olma ihtimaliniz var mı? Onu liseden tanıyorum." "Evet, tanıyordum," dedi.

Bonnie, "Babam öldü," diye açıkladı.

Laurel iç çekti. "O benim kızım, Bonnie. Bu yıl birinci sınıfa gidiyor."

"Merhaba Bonnie. Baban için üzgünüm ve kaybını için başın sağ olsun," dedi Laurel'e.

Laurel, "Teşekkür ederim," dedi ama daha fazla bilgi vermeyince Jake konuyu uzatmadı.

Birkaç dakika sonra araba yolunun sonundaki posta kutusuna yaklaştılar. Laurel yavaşladı ve yoldan ayrılıp garaj yoluna yöneldiğinde, çukurlar o kadar derindi ki eve kadar koltuklarda zıpladılar.

"Özür dilerim," dedi.

Jake, "Görünüşe göre listeme eklemem gereken ilk onarıma işaret ettin," dedi.

Bahçeyi çevreleyen çitlere yanaştı, kamyonu park etti ve inmeye başladı.

"Hayır, dışarı çıkma. Hepsini alabilirim," dedi Jake. "Bıraktığın için minnettarım ve umarım seni gideceğin yere geç bırakmamışımdır."

"Saat konusunda bir sorunumuz yok," dedi Laurel. "İyi günler ve tekrar evinize hoş geldiniz." "Teşekkür ederim," dedi Jake.

Laurel, adam kamyonetinin arkasından eşyalarını toplarken bekledi ve sonra ön kapıya yöneldi. Adam kamyonetten uzaklaşır uzaklaşmaz geri dönmek için geri gitmeye başladı.

Jake onun aceleyle çıkışını izlemek için döndüğünde, küçük kızının arka koltukta dizlerinin üzerine çökmüş onu izlediğini gördü. El salladı.

El salladı ve sonra gittiler ve kaçınılmaz olanı ertelemek için başka bahanesi kalmadı. Anahtar için kapının üstüne uzandı, kilidi açtı ve içeri girdi. Spor çantasını duvara dayadı ve yiyeceklerle birlikte mutfığa yöneldi.

Ayak sesleri eski parke zeminlerde yankılanıyordu ve temizliğe rağmen odalar küf kokuyordu. Yiyecekleri tezgâha bıraktı ve ardından evi havalandırmak için mutfaktaki iki pencereyi açtı. Ev serin olabilirdi ama o havasız, küflü odalar yerine temiz havayı tercih ediyordu.

Yemekleri yerleştirirken dolap kapaklarını açmak zamanı geri çevirmek gibiydi. Annesinin tabakları hâlâ o büyürken durdukları yerlerde duruyordu. Birkaç kahve fincanı kayıptı, muhtemelen yıllarca kullanıldıkları için kırılmışlardı. Lavabonun solundaki çekmeceyi açıp liste yapmak için kullandıkları not defterlerini ve kalemleri bulduğunda ve bir defterin en üst sayfasında babasının yazısını gördüğünde bir anlık öfke kapladı içini. Babasının alışveriş listesi hâlâ buradaydı ama kendisi yoktu.

İhtiyaç duyacağı şeylerin yeni bir listesine başlamak için en üsttekini aldı, sonra odaları dolaşırken yanına aldı ve alması gerekenleri not etti.

Banyo için tuvalet kağıdı, banyo pudrası ve diş macununa ihtiyacı olduğundan emindi. Çamaşır odası için çamaşır sabunu, leke çıkarıcı ve temizlik malzemeleri. Ev için ampuller ve bir mutfığı yeniden doldurmak için gereken her şey.

Okul servisinin evin önünden geçtiğini gördüğünde pencerenin önünden geçiyordu. Saate baktı ve gülümsedi. Sekize on beş dakika kalmıştı; her zaman otobüse yetiştiği saat. Evin içinde dolaşmaya devam etti, tamir edilmesi gereken şeyleri kontrol etti. Duş başlığı su sızdırıyordu ve ön verandadaki tahtaların gevşek olduğunu üzerine bastığında fark etmişti.

Birkaç kez evin içinde ayak sesleri duyduğunu sandı ve babasının yüzünde kocaman bir eve hoş geldin sırtışıyla odaya girdiğini görmeyi umarak döndü ve sonra hatırladı. Evde bir Wi-Fi bağlantısı kurmak ve e-postalarını ayarlamak için bir not aldı.

Sonunda tüm pencereleri kapatıp evi ısıtmak için merkezi ısıtıcıyı açtığında öğleye doğru ilerliyordu, sonra babasının pikabının anahtarlarını odalardan birinin içindeki küçük bir çividen aldı.

üst dolapları ve ahıra doğru yöneldi. Cenazeden sonra kamyonu orada bırakmıştı.

İçeri girdiğinde kırışlerde tüneyen üç güvercin uçu. Kırmızı Chevrolet kamyonet biraz tozluydu ama onun dışında sağlamdı. Jake uzaktan kumandayla kilidi açtı ve sonra içine baktı. Bıraktığı gibiydi. Aküyü sakladığı son tahıl ambarına geri döndü ve aküyü tekrar araca yerleştirdi. Yağı, şanzıman yağını ve lastiklerdeki hava basıncını kontrol ettikten sonra tatmin oldu ve aracı çalıştırıp eve götürdü ve garajın altına park etti.

Laurel Payne'i tekrar düşündüğünde mutfağa dönmüş sandviç yapıyordu ve bu kadar erken saatte nereye gittiğini, sonra da ne iş yaptığını merak etti. Tek başına bir ebeveyn olmak zor olmalıydı.

Yemek yemek için oturma odasına oturdu ve yerel haberleri izlemek için televizyonu açtı, ancak haber yapan gazetecilerin hiçbirini tanımadığını fark etti. Demek ki bazı şeyler değişmişti.

Yaptığı yemek tatsızdı ama açlığı giderilmişti ve önemli olan tek şey de buydu. Kasabaya gidip bankacılık işlemlerini halletmeyi, sonra da postaneye uğrayıp evde olduğunu ve teslimata devam edeceklerini bildirmeyi düşünüyordu.

Ama sonra uykuya daldı ve savaşa geri döndü.

EYP'nin patlaması dünyanın sonu gibi geldi ve Jake kendine geldiğinde öldüğünü sandı. Yaralarının acısı henüz geçmemişti ve umutsuzca ayakta durmaya çalışıyordu. Duyamıyor, duman ve tozdan göremiyor ve bacaklarını hissedemiyordu. Bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Cennetin bundan daha güzel olacağını düşünmüştü.

Biri ona bağırdı. DeSosa! Ona ölmemesini söylüyordu ama hissettiği şekilde, herhangi bir söz vermiyordu. Altındaki zemin titremeye başlayana ve başının üstünde hava dönmeye başlayana kadar yardım için bağırmaya başlamadı. Bu bir helikopterdi ve geride kalmak istemiyordu.

Jake kan ter içinde uyandı, kalbi küt küt atıyordu ve gözleri yaşlıydı.

"O... Ah, Tanrım," diye mırıldandı ve sanki fırlatılmış gibi koltuktan fırlayarak rüyadan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı.

Ön kapıyı çekerek açtı ve temiz havayı içine çekerek verandaya çıktı. Gözyaşları yanaklarında kurudukça alındaki ter soğumaya başladı ve adım atmaya başladı. Gevşek tahtalar gıcırıyor, ona hâlâ yapılmamış bir işi hatırlatıyordu. Rüyadan dolayı öfkeli ve savaş hala hayatına musallat olduğu için sinirli bir şekilde, çekiç ve çivi almak için doğruca alet deposuna gitti, sonra da eve geri döndü.

Çekiç çiviye her temas ettiğinde eğilmemek için kendini zor tuttu, çünkü silah sesi gibi geliyordu. Kâbustan kurtulmaya o kadar odaklanmıştı ki Laurel Payne'in eve döndüğünü görmedi, ama o onu gördü.

* * *

Laurel çoktan yorulmuştu ve hâlâ yıkaması gereken dört çamaşır ve Bonnie ile kendisi için pişirmesi gereken bir akşam yemeği vardı. Aslında bu sabah Jacob Lorde'u görmeyi unutmuştu, ta ki arabasıyla evin önünden geçip onu verandada elleri ve dizleri üzerinde görene kadar. Elindeki çekici gördü ve geçen ay evi temizlemek için oraya gittiğinde gevşemiş tahtaları hatırladı. Evi düzeltmek için hiç vakit kaybetmediği belliydi.

Ama adamın omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark ettiğinde gözlerini kaçırdı. Nasıl görüldüğü umurunda değildi. Onun dünyasında önemli değildi ve asla da olmayacaktı. Yetiştirmesi gereken bir kızı vardı ve

başka bir savaş gazisi ile hiçbir şey yapmak istemedi.

Eve vardığında başı ağrıyordu ve çift genişlikteki karavanlarına çıkan dik merdivenleri tırmanmak yarasına eklenen bir hakaret gibi görünüyordu. İçeri girdiğinde, başkasının değil de kendi evinde olduğu için rahat bir nefes aldı ve yatak odasına yöneldi.

Yaptığı ilk şey saçlarını indirmek oldu. Kalın ve hafif kıvrıkcık kumral olan saçları omuzlarından aşağıya sarkıyordu ve bazen bütün gün yukarıda durması başını ağrıtıyordu. Saçlarını indirir indirmez vücudundaki gerginlik hissedilir derecede azaldı. Çabucak kıyafetlerini değiştirdi ve işe koyuldu.

Okul servisi Bonnie'yi indirmek için durduğunda Laurel fırından son parti kurabiyeleri alıyordu. Çamaşır makinesinde üçüncü giysi yükü, kurutucuda bir yük vardı ve arka ocakta sebze çorbası kaynıyordu.

Bonnie'nin ayak sesleri karavanın basamaklarını tırmanırken Laurel'in duygusal bir değişim geçirdiğinin işaretiydi. Onu rahatsız eden her neyse, küçük kızının radarına ait değildi. Gülümseyerek kapıya doğru döndü. Birkaç saniye sonra Bonnie durmadan konuşarak aceleyle içeri girdi.

"Anne, yeni sözlerimin üzerinde mutlu bir yüz var ve Lewis öğle yemeğinde ayakkabıma kustu. Bayan Hamilton yıkadı ama hala garip kokuyor. Sanırım çorabıma da bulaştı. Milly teneffüste bana kötü davrandı ama ona bebek gibi davrandığımı söyledim. Sonra ağladı, bu da haklı olduğumu kanıtladı. Bir kurabiye alabilir miyim? Akşam yemeğine ne kadar var?"

Laurel sırtıttı. "Buraya gel ve bana bir öpücük ver. Bugün seni özledim."

Bonnie kollarını annesinin boynuna doladı ve bir kurabiyeye uzanırken Laurel'in yanağını öptü.

Laurel'in diğer elindeki ikinci kurabiyeyi görünce sırtıttı ve Laurel'in ayaklarındaki kokmuş tenis ayakkabılarını ve çoraplarını çıkaracak kadar uzun süre onu durdurdu.

"Lavonne'u beslemeye gitmeden önce okul kıyafetlerini değiştir ve eski ayakkabılarınla çoraplarını giy. Bugün hava serin."

"Alacağım," dedi Bonnie. "Lavonne da bir kurabiye alabilir mi?"

"Hayır. Tavukların şeker yemesine gerek yok. Sadece normal yemini yesin, tamam mı?"

"Tamam anne," dedi Bonnie ve yalınayak odasına doğru koştu, küçük ayakları giderken şıp şıp sesler çıkarıyordu.

Birkaç dakika içinde arka kapıdan çıkmış ve küçük tavuk kümesine doğru koşmaya başlamıştı. Kümesi Lavonne için babası yapmıştı ve hayvanını beslemeye her gittiğinde onu düşünüyordu ama babasının neye benzediğini hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Bu onu biraz korkutuyordu ama annesiyle bu konuda konuşmaya korkuyordu. Bazen geceleri annesinin ağladığını duyuyordu. Kendini hâlâ küçük ve korkmuş hissederken annesinin büyük kızı olmak zordu.

Kümesin etrafındaki çitin kapısını açtığında ve Lavonne koşarak geldiğinde, üzücü düşünceleri yok oldu. Lavonne onun dostuydu ve gelmiş geçmiş en güzel siyah tüylere sahipti. Annesi onun Australorps denen bir tavuk ailesinden geldiğini söylemişti ama Bonnie aynı fikirde değildi. Lavonne, Paynes ailesindendi.

Bonnie yemleri toplayıp kümesin içindeki yemliğe koyarken tavukların sürekli gıdıklamaları Bonnie'nin gevezeliklerine çok benziyordu. Taze su almak için kümeden çıktığında Lavonne hemen yanındaydı, gıdıklıyor ve ara sıra durup yeri gagalıyordu.

"Neydi o?" Bonnie sordu. "Böcek mi yakaladın? İyi işti!" Sonra birden çömeldi ve parmağıyla çimenleri işaret etti. "Oooh, bak Lavonne, bir tane daha var!"

Lavonne saniyeler içinde işe koyuldu, sonra birkaç adım uzaklaşırken Bonnie kümise taze su taşıdı ve sulama istasyonunu doldurdu. Tüm bunları bitirir bitirmez saman balyasından yeni bir parça koparıp gevşetti. Yumurtayı gördüğünde onu Lavonne'un yuvasına koymaya hazırlanıyordu.

Ciyakladı ve samanı bıraktı, ardından koşarak kümesten çıktı ve "Anne, anne" diye bağırdı.

Laurel Bonnie'nin çığlığını duyunca kalbi durdu. Bir kucak dolusu ıslak giysiyi çamaşır makinesine geri attı ve koşarak arka kapıdan çıktı.

Bonnie kollarına koşarken "Sorun ne?" diye bağırdı. Bonnie yumurtayı sanki saf altınmış gibi iki eliyle tuttu.

"Bak anne, bak! Lavonne yumurtladı. Bu artık büyüdüğü anlamına mı geliyor?" Laurel rahatlamaktan öylesine güçsüz düşmüştü ki cevap vermesi bir an aldı.

"Aman Tanrım, sanırım öyle. Aferin Lavonne," dedi Laurel. Bonnie kıkırdadı.

"İkimiz de büyüyoruz, değil mi anne? Yumurtayı sen al. Ben Lavonne ile biraz daha oynayacağım."

Laurel, Bonnie'nin kümise doğru koşmasını izlerken içini çekti. Evet. Küçük kızı büyüyordu. Lavonne'un tavukluğa başlamasının kanıtını taşıyarak eve dönmek için arkasını döndü ve uzaklaştıkça Adam'a daha çok kızmaya başladı. Arka merdivenlere ulaştığında ağlıyordu.

"Oh, Adam, neler kaçırdığına bir bak. Neden gidip o lanet kafanı uçurmak zorundaydın ki? Sana ihtiyacımız var. Hayat böyle olmamalıydı."

Bölüm 2

Truman Slade, neredeyse bir yıldır kiraladığı ve Blessings'in birkaç mil dışında bulunan evine doğru sürdü arabasını. Keşke kasabadan ayrılmadan önce biraz barbekü alacak kadar ileri görüşlü olsaydım diye düşündü. Gün batmak üzereydi ve evin içinde hiç ışık yanmadığı için ıssız görünüyordu, bu da Truman'ın işine geliyordu. Radarın altında uçmayı severdi.

Gece havası soğuktu, eve doğru ilerleyip kapının kilidini açarken acele etmesine neden oldu. Kapıyı arkasından kilitledi ve evin içinde dolaşarak ışıkları yaktı, sonra da şöminedeki ateşi yaktı. Gerçek odun yakmıyordu ama propan alevlerin arkasındaki sahte kütükler gerçekten güzel görünmesini sağlıyordu. Alevler yükselince soba patladı ve mutfığa gitmeden önce televizyonu açtı.

Dolapları ve ardından buzdolabını hızlıca araması zaten bildiği şeyi doğruladı. Hiçbir yerde artık yemek kalmamıştı. Var olanla yetinmek zorunda kalarak akşam yemeğinde fıstık ezmesi ve kraker yedi, bunları ısıtılmış kahveyle yıkadı ve unutkanlığının suçunu Jacob Lorde'un Blessings'e dönmesine attı.

Truman bir süredir şehre geri dönmüştü ve insanların geçmişte işlediği suçları unuttuğuna inanarak kendini kandırıyordu ama onu hapse gönderen adam artık fiziksel bir hatırlatıcı olacağı için bu artık mümkün olmayacaktı.

Burası ikisi için de yeterince büyük değildi ama hapse geri dönmeden bunu nasıl başarılı bir çözüme kavuşturabileceğinden emin değildi.

* * *

Ruby Dye, The Curl Up and Dye'in arkasındaki sokağa çöp taşıırken, ikizler Vesta ve Vera Conklin de yerleri süpürüp havluları katlayarak her şeyi bir sonraki güne hazırlıyorlardı.

Manikürcü Mabel Jean ön kapıyı kilitlemek üzereydi ki Phillips Eczanesi'nden LilyAnn Dalton yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aceleyle içeri girdi.

"Oh, kilitleniyorsun," dedi. "Seni tutmayacağım ama Ruby'nin bilmek isteyeceği haberler duydum."

"Ne haberi?" Ruby dışarıdan içeri girerken sordu. "Jacob Lorde eve döndü!" LilyAnn söyledi.

Ruby gülümsedi. "Demek bu sabah otobüsten inerken gördüğüm kişi buydu. Temelli mi kalıyor?" diye sordu.

"Ben de öyle duydum," dedi LilyAnn. "Babasının cenazesi için buraya geldiğini ve sonra birliğine geri döndüğünü hatırlıyor musun? Kısa bir süre sonra çok ciddi yaralar aldığını söylediler."

Her neyse, onurlu bir terhisle ordudan ayrıldı."

Ruby kaşlarını çattı. "Dışarıda tek başına. Kilisedeki bazı hanımlardan yemek yapmalarını istemeliyiz. Yarın akşam ona götürebiliriz. Eve hoş geldin ziyareti gibi."

LilyAnn sırttı.

"Ben makarna ve peynirli güveç istiyorum," dedi. "Yarın siz kapanmadan önce dükkana getireceğim ve eğer başkaları da benimle gelirse Ford Explorer'ımı teslimat için gönüllü olarak kullanacağım."

"Bu harika," dedi Ruby. "Ben gideceğim ve bizimle gelmesi için en az bir kişi daha bulacağım." LilyAnn el sallayarak veda etti ve geldiği gibi aniden gitti.

"Peki, şimdi," dedi Vesta. "Onu gerçekten hoş görünümlü bir genç adam olarak hatırlıyorum." Vera kaşlarını çattı.

"Truman Slade daha lisedeyken onun aleyhine tanıklık eden kişi değil mi?" Ruby başını salladı.

"Bunu unutmuştum, ama şimdi sen söyleyince emin oldum."

Vera'nın kaşları daha da çatıldı.

"O beş para etmez Slade kasabanın dışında yaşıyor. Acaba Jake'i rahatsız etmeye çalışacak mı?" Ruby omuz silkti.

"Truman Slade hapse girdi. Jake Lorde savaşa gitti. Ne olursa olsun paramı Jake'e yatırıyorum. Şimdi, bana kalırsa, bugün sona erdi. Hadi eve gidelim."

"Ben buna oy veriyorum," dedi

Mabel Jean. Birkaç dakika sonra gitmişlerdi.

* * *

Laurel son bardağı da bulaşık makinesine koyup çalıştırdıktan sonra kurutucudan son çamaşırları almaya gitti. Hepsi havlu ve lif olduğu için onları daha sonra katlamak üzere yatak odasına taşıdı. Kapının önünden geçerken Bonnie'nin odasında oynadığını duydu ve gülümsedi. Sanki okulculuk oynuyor ve doldurulmuş oyuncaklarını öğrenci olarak kullanıyordu. Bonnie her zaman öğretmendi ve Ayı Panda onun en kötü öğrencisiydi. Çok fazla mola vermişti.

Laurel havluları yatağın üzerine attı, sonra Bonnie'yi yatmaya hazırlamaya gitti. O içeri girdiğinde Bonnie Ayı Panda'ya yine mola vermişti.

Laurel sırttı.

"Yatma vakti tatlım," dedi hafifçe.

Bonnie kaşlarını çattı. "Anne, henüz değil. Panda yaramazlık yaptı."

"Pekala, sen git dişlerini fırçala ve geceliğini giy. Sen işini bitirdiğinde onun molası bitmiş olacak, tamam mı?"

"Tamam," dedi Bonnie ve odadan çıkarken parmağını ayıya doğru salladı, sanki *uslu dursan iyi olur* der gibiydi.

Laurel, Bonnie'nin öğretmeninin de okulda aynı şeyi yaptığını hayal edebiliyordu. Öğretmenlik onun asla yapamayacağı bir işti. Altı yaşındaki çocuklarla dolu bir odada bir gün bile dayanamazdı.

Laurel içeri girdiğinde Bonnie parmağının ucuna biraz diş macunu sürmüştü ve aynaya bir şeyler yazıyordu.

"Bonnie Carol! Bunu neden yapıyorsun?" Bonnie
irkilmiş görünüyordu.

"Ama anne, babam tıraş olurken ayna buğulanırdı ve camın üzerine bana *Merhaba* yazardı. Ben de babama *Merhaba* yazmak istedim... belki ben uyurken beni görmeye gelir diye."

Laurel'in boğazında bir düğüm vardı ama kendini gülümsemeye zorladı.

"Haklısın! Bunu yaptığını unutmuşum. Öyleyse, sözünü yazmayı bitir ve sonra ellerini yıka. Yatma vakti geldi."

"Tamam," dedi Bonnie ve son L ve O'yu ekledi, sonra ellerini yıkayıp kuruladı.

Laurel kapıda bekledi, sonra Bonnie'yi koridoru geçip odasına kadar takip etti. Bonnie sıçrayarak Panda'yı bıraktığı yere gitti ve onu yastığının üzerine fırlattı.

"Bu gece Panda'yla yatacağım, böylece bugün başını belaya soktuğu için kendini kötü hissetmeyecek."

Laurel hâlâ gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ederek, "İyi fikir," dedi. Bonnie'nin dualarını dinlemek için yatağının kenarına oturdu.

Bonnie, "Tamam Tanrım, işte anlaşma," dedi.

Laurel gözlerini devirdi. Şimdi kızı devam ederken gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. "Babama aynanın üzerine bir not yazdım. Ona burada olduğunu söyle ki görebilsin. Ayrıca, çok çalışan annemi kutsa. Cennette olan babamı kutsa. Lavonne'u ilk yumurtasını yumurtladığı için kutsa. Ve Bay Lorde'nin oğlunu kutsa. Sanırım yalnızlık çekiyor. Amin."

Laurel, Jake Lorde'un dua listesine eklendiğini duyunca o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi ve hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yorganı Bonnie'nin omuzlarına çekti, yaramaz Panda'yı yatırdı ve ona iyi geceler öpücüğü verdi.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Laurel.

"Ben de seni seviyorum anne. Gitmeyi unutma-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Laurel. "Gece lambasını açık bırakıyorum."

Bonnie iç çekti. "Teşekkür ederim anne. Sen ve Lavonne sahip olduğum en iyi arkadaşlarısınız."

Laurel kızının omzunu okşadı.

Laurel, "Beni böyle güzel bir ortamda ağırladığınız için teşekkür ederim," dedikten sonra uzanıp yatak başının yanında takılı duran melekli gece lambasını yaktı ve sessizce odadan çıktı.

Gözyaşları yanaklarından süzülerek yatak odasına gitti, yatağının üzerindeki havluları katlayıp kaldırdı, ardından hızlı bir duş alıp pijamalarını giydi. Koridorda Bonnie'nin kapısının önünde durup uyuduğundan emin olduktan sonra evin içine doğru yürüdü ve her iki kapının da kilitli olduğundan emin oldu.

Yarın sabah 10:00'a kadar işte olması gerekmiyordu. Bu da otobüse yetişmeden önce Bonnie için güzel bir kahvaltı hazırlayabileceği anlamına geliyordu. Gözlerini kapadı, bir günü daha atlattığı için hızlıca bir "teşekkür ederim" duası fısıldadı ve sonra Bonnie'nin Jake Lorde'un yalnız olduğu hakkında söylediklerini düşündü ve düşüncesizce onun zihnen ve bedenen iyi olması için hızlıca bir dua ekledi. Bunu söylediği anda kendini suçlu hissetti. Bu Adam için ettiği duanın aynısıydı ve işe yaramamıştı.

Jake Lorde'un geleceğini bir şekilde şüpheli olarak işaretlediği için biraz huzursuzdu, arkasını döndü, yorganı omuzlarına çekti ve uyuyana kadar ağladı.

* * *

Jake'in dinlenmesi hiçbir zaman sağlıklı olmamıştı ve yeni bir yerde uyumak bu süreci daha da

kötüleştirmişti. Gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki eski çiftlik evinin sesleri yine yabancıydı.

Arkasındaki pencereden gelen ses, açelya alışının rüzgârda savrulan bir dalından başka bir şey değildi. Koridordaki döşeme tahtasının gıcırtısı sadece evin oturmasıydı ve sürekli duyduğu damlama sesi banyodaki duş başlığıydı. Uyanıkken bu sesleri biliyordu ama uykusundan süzölüp gördüğü kâbusa karıştıklarında bir düşman pususu gibi geliyorlardı.

Gölgelerin arasında hareket ettiklerini görebiliyor, metalin metale çarpma sesini duyabiliyordu ve kaçması gerektiğini biliyordu ama ayakları hareket etmiyordu. Diğerlerine bir uyarıda bulunmak için bağırmaya çalıştı ama ses çıkaramadı. Birinin ağladığını duyabiliyordu ve arkadaşlarından birinin daha öldüğünü görmekten korktuğu için arkasını dönüp bakmaya korkuyordu. Ve sonra dünya patladı.

Uyandığında gözyaşları içinde olanın kendisi olduğunu fark etti ve kâbusu geride bırakmak için endişeyle yataktan yuvarlandı. Saate bir göz attı. Bu kadar erken kalkmaya niyeti yoktu ama o rüyadan sonra yatağa dönmesi de mümkün değildi, o yüzden giyinip kahve yapmak için mutfığa gitti. Kahve demlenirken dolaptan babasının iş ceketlerinden birini aldı. Kahve bittiğinde paltosunu giydi ve bir fincan kahve alarak arka verandadaki salıncağa gitti. Salıncağa oturdu ve hızlıca bir yudum aldı. Hala içmek için çok sıcaktı, bu yüzden salıncakta sallanırken bir yandan da arazinin arka tarafına bakarak güneşin doğmasını bekledi.

Laurel Payne'i düşündü ve henüz kalkıp kalkmadıklarını ve Bonnie'nin otobüse yetişmeye hazırlanıp hazırlanmadığını merak etti. Gözlerini kapatsa, annesinin mutfakta arkasından geldiğini, bisküvi yapıp pastırma kızarttığını, bir yandan da babasının öğle yemeğini hazırladığını hayal edebilirdi. Giyiniyor ve koridordan yatak odasına doğru süzölün tüm o harika kokuları kokluyor olurdu, dünyasında her şeyin yolunda olduğunu bilerek güven içinde.

Ailesinin hâlâ hayatta olmasını diliyordu. "Bu da geçer" temalı küçük bir moral konuşması işine yarayabilirdi. Tanrım, bunun bir parçasının bile doğru olmasını umuyordu. Hayatının geri kalanını bu vahşi ruh hali içinde geçirmeyi hayal bile edemiyordu.

Böylece bardağı boşalana ve güneşin doğmasına bir nefes kalana kadar salıncakta oturdu. O noktada ayağa kalktı, verandadan çıkıp bahçenin ortasına doğru yürüdü.

Doğuda gökyüzü çoktan aydınlanmıştı. Ay hâlâ gökyüzünde aynı yerdeydi ama hızla gözden kayboluyordu. O gün doğumunu beklerken, bir kaz sürüsü göletten havalandı ve kış uçuşlarına güneye doğru devam etti. Onlar gözden kaybolana kadar izledi ve geçmişlerini ne kadar çabuk geride bıraktıklarını düşündü. Keşke kendisi için de bu kadar kolay olsaydı.

Doğa Ana ufku hafif bir altın fırça darbesiyle süpürüp ardından hafif bir pembe bindirme yaparken doğuya doğru döndü. Pembenin mora ve altının turuncuya dönüşmesinden hemen sonra, güneşin küçük bir kısmı aniden görünür oldu.

Bir kez daha gözyaşları Jake'in görüşünü bulanıklaştırdı. Geçmişinde bir daha asla buradan gün doğumu göremeyeceğine inandığı o kadar çok gün vardı ki.

"Teşekkürler Tanrım," dedi usulca ve başını kaldırarak, sabah teftişi sırasında hazırolda durduğu gibi yeni güne tanıklık etti.

Güneş nihayet daha fazla izlenemeyecek kadar parlak bir küreye dönüştüğünde Jake eve geri döndü. Eski paltosunu kapının yanındaki kancaya astı ve kendine bir kâse mısır gevreği koymadan önce kahve fincanını yeniden doldurdu.

Kahvaltı servisi yapıldı.

Ruby Dye erkenden Curl Up and Dye'a gelmiş, Jake Lorde için yemek hazırlayan hanımların sayısını kontrol ediyordu. Öğleden sonra dörde kadar dükkâna getirmeleri gerektiğini bilmeleri gerekiyordu.

Blessings Bed-and-Breakfast'ı işleten Rachel Goodhope, Ruby'ye yiyecek ve taşıması için yardım eli uzattı, böylece her şey hazırды. Ruby, Lorde'ların evinin telefon numarası olup olmadığını kontrol etti ama bulamadı. Geldiklerinde Jake Lorde'un evde olmasını ummak zorundaydılar.

* * *

Bu sabah kahvaltı yapmak için fazladan zamanı olan Laurel, Bonnie için krep yaptı. Bu ikram beklenmedikti ve o kadar heyecan vericiydi ki Bonnie yemek boyunca çok konuştuğu için neredeyse geç kalıyordu. Büyük sarı otobüs virajdan döndüğünde otobüs durağına doğru gidiyordu.

"Koşma!" Bonnie koşmaya başlayınca Laurel bağırdı. "O seni bekleyecek."

Bonnie yavaşladı ve şoför durdu, Laurel'a korna çaldı ve el salladı. Laurel da ona el salladı ve Bonnie'nin otobüsün içinde oturduğunu görüp rahatlayana kadar bekledi. Kızını az önce Blessings okul sisteminin ellerine teslim etmişti ve onu gönderdiği şekilde geri almak istiyordu. Belki biraz daha kirli ve umarım biraz daha zeki ama güvende. Mutfağı temizlemekle vakit geçirdikten sonra kıyafetlerini değiştirdi ve işe gitti.

Bugün temizlemesi gereken sadece iki ev vardı. Biri P. Nutt Buttermann, Esquire'a aitti, diğeri ise Blessings Bed-and-Breakfast'daydı. B and B'nin sahibi Rachel Goodhope çamaşır yıkarken ve yemek pişirirken o da odaları temizliyordu. B and B'de sadece Rachel çağırdığında çalışıyordu çünkü her zaman yatılı misafirleri olmuyordu.

Kendine bir sandviç hazırlayıp bir muz ve bir kurabiyeyle birlikte beslenme çantasına koydu ve sabah dokuz buçukta kapıdan çıktı.

Kamyonda radyo açıktı ve Lorde'un evinin önünden geçip ahırda Jake'i gördüğünde şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu. Ağıldaki kırık raylar üzerinde çalışıyordu ve bir kez daha onun üretkenliğinden etkilendi.

Korna çalıp el sallamaya başladı ama sonra vazgeçti. Onu herhangi bir şekilde cesaretlendirmeye gerek yoktu. Piyasada değildi. Ama iğrenmesine rağmen, şehir sınırı tabelasını geçip Blessings'e girdiğinde aklında hâlâ o vardı.

* * *

Jake aracın geldiğini görmeden önce duydu ve Laurel'in eski pikabını hemen tanıdı. Onun geçişini izlerken çalışmaya devam etti. Ağıldaki son gevşek tahtayı da çiviledikten sonra aletlerini topladı ve eve doğru yola çıktı. Kasabada işi vardı ve bir an önce halletmek istiyordu.

* * *

Truman Slade zaman kartına basmıyor ya da düzenli bir işte çalışmıyordu. Hapishanedeyken sırtında meydana gelen bir yaralanma nedeniyle sosyal yardım dairesinden maluliyet çeki alıyordu. Truman çalışmak zorunda kalmamayı, öldüresiye dövülmesinin adil bir telafisi olarak görüyordu. Sonuç olarak omurgasında birkaç çivi vardı.

Ona göre, eğer hüküm giymemiş olsaydı, zarar görmeyecekti. O, suçlu

ve bunun onun hakkı olduğunu düşünüyordu. Babası böyle yaşamıştı ve annesi hiç şikâyet etmemişti.

O ve kardeşi Hoover'a başkanların isimleri verilmişti. Annesinin umudu, bu nedenle babalarının asla koymadığı hedeflerden daha yüksek hedeflere yönelmeleriydi, ama işe yaramamıştı. Hem Truman hem de Hoover yetişkin hayatlarının çoğunu hapisanelerde ve hapisane dışında geçirmişlerdi. Truman dışarıdaydı. Hoover hala içerideydi. Truman daha iyisini yapmayı düşündü ama bunu gerçekleştirmek için hayatını değiştirecek kadar zorlanmadı.

* * *

Laurel, Bay Buttermann'ın evini severdi. Temizlemeyi severdi. Onu hayatı boyunca tanımıştı ve küçükken adının komik olduğunu düşünürdü. Kim çocuğuna P. Nutt adını koyar diye merak ederdi, ama ailesi koymuştu. Çılgınca bir ismi alıp onu bir değere dönüştürmesi, hayattaki yürüyüşü hakkında bir şeyler söylüyordu. Evin iki ucundaki büyük gölge ağaçlarını da seviyordu. Ona araziyi koruyan nöbetçileri hatırlatıyorlardı.

Bugün Bay Buttermann gitmeden önce buzdolabını temizlemesini isteyen bir not bırakmış ve kendi sakalını uzatan her şey için önceden özür dilemişti. Laurel notu okuduğunda kıkırdadı. Onun yemek artıklarını daha önce de görmüştü.

Önce evle ilgilenmeye başladı, yatağının çarşaflarını değiştirdi, banyoları temizledi, toz aldı ve ardından elektrikli süpürgeyi halıların üzerinde gezdirdikten sonra parke zemin üzerinde bir toz paspası çalıştırdı. Mutfağı en sona bıraktı.

İşe ocağı ve tezgahı temizleyerek başladı, ardından buzdolabını açtı ve tüm kapalı kapları ve taşıma kaplarını çıkarmaya başladı. Buzdolabı boşaldıktan sonra rafları ve çekmeceleri hızlıca temizledi, ardından kapıyı kapatıp kartonları attı ve Fıstık'ın saklamak zorunda olduğu ama asla yemediği küçük yemek artıklarını boşalttı.

İşini bitirdiğinde saat neredeyse öğleden sonra birdi. Saat bir buçukta Rachel'in Pansiyonu'nda olması gerekiyordu. Buttermann'ın kendisi için bıraktığı çeki cebine attı ve Rachel'in evine giderken öğle yemeğini yedi. Oraya vardığında her şeye yeniden başlamaya hazırdı.

* * *

Jake, Blessings'e giderken cebinde bir alışveriş listesi ve bankada hesap açtırmak için bir çek vardı. Tanıdık manzaralar güven vericiydi. Bir çiftçinin John Deere marka traktörünün Main'den aşağı indiğini görmek sıradan bir şeydi ama yine de Jake'i gülümsetiyordu, özellikle de sürücünün yanında oturan ve onlar geçerken sakince pencereden dışarı bakan Danua cinsi köpeği gördüğünde. Jake güldü. Bunun koca köpeğin ilk traktör yolculuğu olmadığı belliydi.

Bankanın önüne park edip içeri girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Başkan Carl Buckley'nin ofisinde bir müşteriyle oturduğunu gördü. Veznedarlardan ikisi müşterilerle birlikteydi ama müşteri hizmetleri masasındaki kadın Jake'i tanıdı ve ayağa kalktı.

"Jake Lorde! Seni görmek çok güzel," dedi.

Jake gülümsedi. Hattie Morris annesinin iyi arkadaşlarından biriydi.

"Merhaba, Bayan Morris."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Cüzdanından kasiyer çekini çıkardı ve ona uzattı.

"Bir çek hesabı açmak istiyorum."

"Elbette! Masama oturun." Jake oturdu, uzun bacaklarını önüne uzattı ve onun oturmasını beklerken sonbahar süslerine baktı. "Yani temelli mi evdesin?" diye sordu.

"Evet hanımefendi, burada olmaktan memnunum."

"Bu harika bir şey. Torunlarımı görmeye her gittiğimde evinizin önünden geçiyorum ve orada yeniden birinin ikamet etmesi iyi olacak. Hepimiz babanızı özlüyoruz. O iyi bir adamdı."

"Evet, hanımefendi. Ben de onu özlüyorum," dedi Jake ve sonra o yeni hesabı ayarlamaya, çekleri sipariş etmeye, banka kartı sistemini ve çevrimiçi bankacılık özellikleri için uygulamayı açıklamaya çalışırken sessizce oturdu.

Jake bankadan ayrılıp çiftlikte kırsal posta dağıtımını yeniden kurmak için postaneye gitti ve bir kez daha büyük bir hoş geldin karşılaşmasıyla karşılaştı. Markete gittiğinde, Blessings'e dönme kararından dolayı kendini iyi hissediyordu.

Park yerinde durdu ve inerken Lon Pittman'ın polis aracıyla ayrıldığını gördü. Arka koltukta oturan ve yüzünde mutsuz bir ifade olan genç adamı gördüğünde, birinin hırsızlık yapmanın tehlikeleri konusunda bir hayat dersi alıyor olabileceğini tahmin etti, sonra Truman Slade'in bir benzin istasyonunu soymadan önce kasiyeri dövdüğüne tanık olduğu anı gözünün önüne geldi. Kaşlarını çattı, bu anının kendisini rahatsız edebilmesinden hâlâ iğreniyordu ve dükkâna yöneldi.

Bir sepet almak için Piggly Wiggly'nin hemen içinde durdu, listesini çıkardı ve koridorda ilerlemeye başladı. Market alışverişi gibi sıradan bir şeyden keyif almayalı uzun zaman olmuştu ve listede olmayan şeker ve atıştırmalıkları bile ekleyerek büyük bir iştahla alışverişe başladı. Konserve reyonlarında alışveriş yaparken birinin adını söylediğini duydu. Kafasını kaldırdığında Granny's Country Kitchen'ın sahibi Lovey Cooper'ın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Jake Lorde! Sen misin?" Lovey söyledi. O da gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Benim."

Önce yiyeceklere, sonra da ona baktı. "Görünüşe göre ev düzenini kuruyorsun. Temelli mi geldin?"

"Evet hanımefendi ve burada olmaktan mutluyum."

Gülümsedi. "Bu harika bir haber. Bir dahaki sefere mekânıma geldiğinde ilk yemeğin benden. Tüm garsonlarımın bunu önceden bilmesini sağlayacağım."

"Çok nazıksınız," dedi Jake.

"Sadece hizmetiniz için teşekkür ediyorum," dedi Lovey. "Söylesene, bu akşam evde olacak mısın?" "Evet, hanımefendi. Neden?"

"Bazı hanımların size eve hoş geldiniz yemeği hazırladığını biliyorum. Geldiklerini size nasıl bildirecekleri konusunda endişeleniyorlardı."

"Oh, bunu yapmak zorunda değiller," dedi.

Lovey gözlerini devirdi. "Artık güzel bir ev yemeğini geri çevirmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Güldü. "Evet, hanımefendi. Sanırım öyle."

"O zaman bu kadar. Onlara evde olacağını haber vereceğim ve sen de bir süre için aldığın yiyecekleri pişirmeye zahmet etme. Hepsini başka bir güne sakla."

"Bunu yapacağım," dedi.

Kadın çekip gittikten sonra bile, daha içten ve daha samimi bir şekilde

dilekler ve ev yemekleri onu gülümsetirdi.

Daha sonra kasada dururken garaj yolundaki çukurları hatırladı. Babasının traktörüne bıçağı takıp yolu düzeltecekti ama traktörün çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyordu.

Ödemeyi yaptıktan sonra aceleyle otoparka gidip aldıklarını yükledi ve kasabanın dışına çıktı. Traktör çalışırsa, şirket gelmeden önce yolu düzeltecekti.

Bölüm 3

Ruby Dye, Rachel Goodhope ve LilyAnn Dalton, Blessings'ten çıkarken keyifleri yerindeydi. Ruby Lovey'nin telefonunu aldığında ve Jake'in geldiklerini haber verdiğini öğrendiğinde rahatlamıştı. Eğer Jake gitmiş olsaydı tüm bu yiyecekleri teslim etmeye çalışmak tam bir karmaşa olurdu.

LilyAnn arabayı sürüyor ve kocası Mike'ın bebeklerinin gelişi konusunda ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyor, çocuk odası için seçtikleri renklerden ve kilisede onun için düzenledikleri bebek partisinde aldıkları hediyelerden bahsediyordu.

Rachel işlerinin nasıl büyüdüğünden ve oda-kahvaltı için şimdiden aldıkları erken rezervasyonlardan bahsediyordu. Şükran Günü ile Noel arasında hâlâ birkaç gece açık olduğu için heyecanlıydı. Laurel Payne'i haftada iki kez gelip odalardaki ağır temizliği yapması için işe alarak ne kadar akıllıca bir hamle yaptığından, böylece Rachel'ın tatil süslemelerine ve sürekli değişen misafirler için yemek pişirmeye ayıracak daha fazla zamanı olduğundan övünerek bahsediyordu.

Ruby pek dikkat etmiyordu. Arkada oturup Rachel'ın yaptığı üç katlı hindistancevizli keki tutmayı seçmiş, Jake Lorde'u ve o boş eve geri dönmenin onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu. Sonra LilyAnn asfalttan eve giden yola sapınca dikkati başka yöne kaydı.

"Oh, bakın! Garaj yolu yeni tesviye edilmiş gibi görünüyor," dedi.

Rachel, "Her ihtimale karşı o pastayı sıkı tut," diye bağırdı.

Ruby'ye baktı ve sonra rahat bir nefes aldı. İki eliyle pastayı ustalıkla sabitliyordu. Araba nihayet durduğunda biraz daha rahat nefes aldılar.

LilyAnn indi, sonra arka kapıyı açtı ve araçtan çıkabilmek için Ruby'den pastayı aldı. Rachel arka tarafa gitti ve üstü kapalı tabakların bulunduğu kapağı açtı. Jake gülümseyerek ön kapıdan çıktığında Ruby pastayla birlikte eve doğru gidiyordu.

Ruby el sallayarak selam verirken bile konuşmaya başladı.

"İyi akşamlar, Jake!" Ruby dedi ki. "Lovey'nin sana rastlayıp haber vermesine sevindim. Yiyecek getirdik - eve hoş geldin hediyelerinin en iyisi."

"Çok nazıksınız," dedi Jake. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" "Gel de şu jambonu taşı," diye bağırdı Rachel.

Onun yardımına koştu ve dördü de taşıyabilecekleri her şeyi yüklenmiş olarak evine girdiler. İşlerini bitirdiklerinde mutfak tezgâhında salatadan tatlıya kadar en az bir düzine farklı yemek vardı.

"Bu inanılmaz!" Jake kapakların ve folyo kaplı tabakların altına bakarken, "Hepsi harika kokuyor," dedi. "Ve hepsi harika kokuyor. Size ne kadar teşekkür etsem az."

Ruby ona bir liste uzattı.

"Bunlar bağışta bulunan kadınların isimleri ve adresleri, ne gönderdiklerini de not ettim, böylece onlara şahsen teşekkür edebilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Jake. "Yakında postayla birkaç teşekkür kartı göndereceğim. Söz veriyorum."

Rachel yakışıklı erkeklerin etrafında ilgi odağı olmaya alışkındı. Onlarda da gözü vardı ama yakın zamanda yaşadığı sadakatsizlik ona bakmanın bir şey olduğunu ama bir sonraki adımı bir daha asla atmaması gerektiğini öğretmişti. Ve Jake Lorde'un piyasada olmadığı açıktı, çünkü ondan aldığı tek titreşim görgü kurallarıyla ilgiliydi.

LilyAnn etrafta dolaşıyor, yeniden ısıtılması gereken şeyleri ve nasıl yapılacağını, diğerlerinden daha iyi donacak şeyleri işaret ediyordu, çünkü annelik içgüdüleri sürekli aşırı yüklüydü. Jake'in yanında tamamen rahattı çünkü birlikte büyümüşlerdi, yani ortak bir geçmişleri vardı. Jake onu ve Mike'ı doğacak bebekleri için kutladığında yüzü güldü.

"Ana caddedeki spor salonunun sahibiyiz. Şehirdeki tek egzersiz yeri orası," dedi LilyAnn. "Mike, eğer ilgilenirsen ilk ziyaretinin ondan olacağını söylememi istedi... tabii eğer toplum içinde ter atma ihtiyacı hissedersen."

Jake sırtıttı. Bu akşam dünkü gelişinden çok farklıydı. Bunu organize edenin Ruby olduğunu sormadan biliyordu. Onun bu özelliğini babasının cenazesinden hatırlıyordu. Ruby, Rachel Goodhope'u tanıştıran kadar Blessings'in bir pansiyonu olduğunu bile bilmiyordu ama iyi biriydi. Ona B and B'nin yemek salonunun Şükran Günü'nde halka açık olacağını bildirmeyi ihmal etmemiştir, onun gibi gidecek başka yeri olmayanlar için bunu bilmek iyi bir şeydi.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Ruby. "Yemeğinizin tadını çıkarın ve bir şeye ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gereken sormak."

Jake onları kapıya kadar takip etti, her birine çabucak sarıldı ve yaptıkları için teşekkür etti ve sonra verandada durup onlar uzaklaşırken el salladı.

O orada dururken okul otobüsü kasabaya doğru yol alıyordu. Jake, Laurel'in küçük kızı Bonnie'nin o otobüse bindiğini düşündü ve Laurel'in şu anda ailesiyle ilgilenmek için koşuşturuyor olacağını tahmin etti. O yöne doğru baktı ve sonra görülemeyecek kadar uzakta oldukları için kendi kendine söylenerek içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Üç kadının gevezeliğinden sonra, evinin sessizliği onu soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi sarmıştı. Aradığı huzur buydu. İhtiyacı olan iyileşme. Işıkları açtı ve ardından mutfığa giderek bir tabağı canının çektiği şeylerle doldurmaya başladı. Bir fincan kahve doldurdu ve yemek için mutfığa oturmaya başladı, sonra fikrini değiştirdi ve onu oturma odasına taşıdı. Yemeğinin yanında biraz sohbet etmek istiyordu ama katılmak zorunda kalmak istemiyordu, bu yüzden televizyonu açtı ve yemeğini yerken arkasına yaslanıp izlemeye başladı.

* * *

Laurel'in karavanındaki hava huzurlu olmaktan çok uzaktı ve sessizlikten de çok uzaktı ama burası eviydi. Bonnie okul kıyafetlerini değiştiriyor ve hava kararmadan Lavonne'u beslemek için aceleyle dışarı çıkıyordu ve Laurel bir yandan kuru fasulye ve jambon ısıtıyor, bir yandan da Bonnie'nin beyaz çoraplarından birindeki ketçap lekesini temizlemeye çalışıyordu. Evinde her zamanki gibi iş vardı.

Adam'ın cesedini bulduğu sahneyi gözünün önüne getirdiğinde lekeyi ovuşturmanın tam

ortasındaydı.

vücudunu ve yatak odasındaki halıdan kanı temizlemeden önce ne kadar çok ovaladığını hatırladı. Anı sarsıcıydı ve çoraba bakıp lekenin gittiğini fark ettiğinde, onu da hafızasından silebilmeyi diledi.

Sonra Bonnie ev işlerini yapmaktan koşarak eve girdi, yanında hayat ve soğuk bir hava getirdi ve Laurel üzüntüsünden kurtuldu. "Anne, yarın okul yok, değil mi?"

"Bu doğru. Yarın Cumartesi, neden?" Laurel sordu.

"Lavonne'a ona yeni bir yuva yapacağımı söyledim. Sadece emin olmak istedim." Laurel gülümsedi. "Yani Lavonne yeni bir yuva mı alacak?"

"Şey, sadece yeni saman ve çimen ve bunun gibi şeyler. Duvardaki kutu yuvayı seviyor. Uyurken soğuk havayı ayaklarından uzak tuttuğunu söyledi."

Laurel Bonnie'nin gevezeliklerini dinlemeye alışkındı ama soğuk havadan söz edilmesi ona küçük kümesi kışa hazırlaması gerektiğini hatırlattı, bu yüzden Bonnie'yle birlikte yarın Lavonne'la takılacaklardı.

* * *

Jake akşamın büyük bir bölümünü yiyecekleri daha küçük porsiyonlara bölerek geçirdi, bir kısmını önümüzdeki birkaç gün yemek için sakladı ve geri kalanını hizmet odasındaki eski sandık dondurucuya koydu. Yarın cumartesiydi ama bir programı yoktu. Üste görev için rapor vermek ya da bir işyerinde mesaiye kalmak zorunda olmamak büyük bir lükstü. Bu kadar özgürlüğe sahip olmak, onu tek başına yaşamının bedeliydi. Babasının hâlâ burada olmasını dilemekten kendini alamıyordu. Birlikte yapabilecekleri o kadar çok şey vardı ki... Jake'in onun için yapabileceği o kadar çok şey. Ama hayat böyleydi ve Jake havaya uçurulmanın bir nedeni olduğunu ve bunu kendi başına çözebileceğini düşündü.

Umutlu bir tavır ve tok bir karınla yatağa girdi ve sonra uykuya daldı ve rüya gördü ve rüyasında kanadı ve öldü.

Ter içinde ve titreyerek uyandı, sonra saate baktı ve inledi. Daha sabahın dördü. Uyanık kalmak için çok erkendi ama yatağa geri dönerse asla uyuyamayacaktı. Ve uyku hapi almak istemiyordu. Onu kâbuslara daha uzun süre kilitliyorlardı. Aklına üç katlı hindistan cevizli kek geldi, bir eşofman giydi ve yalınayak mutfığa gitti. Mutfığın ışığını açınca kâbusun kalan anılarını kovaladı. Pastadan büyük bir parça kesmek ve yanına bir bardak süt dökmek güçlü bir ilaçtı.

Sessizce oturdu, her lokmanın tadını çıkardı ve bunu annesiyle yaptığı geceleri hatırladı. Annesi uykusuzluk çekerdi ve babasının deyimiyle Jake'in bacağı boştu. Jake çocukken hiç tam olarak doyduğunu hatırlamıyordu ve atıştırmak için gece baskını yapmak olağan bir şeydi. Hayatıyla ilgili en güzel sohbetleri bu masada onunla yapmıştı.

Pastadan bir ısırık aldı ve kadeh kaldırdı.

"Sana, benim tatlı annem. Dersler için teşekkürler."

Daha sonra yatağına geri döndü ve panjurdaki çatlaklardan gelen güneş ışığı onu uyandırana kadar rüya görmeden uyudu.

Sabahı e-postalarını ve Wi-Fi bağlantısını kurarak geçirdi ve ardından bekleyen mesajları yakaladı. Mesajların çoğu arkadaşlarından geliyordu. Bazıları hâlâ üniformalıydı, bazıları ise kendisi gibi artık görevde değildi.

* * *

Bonnie Lavonne'un yuvasına taze saman koyarken Laurel de kümesin dışına rüzgâr siperi olarak birkaç saman balyası iterek kümesi kışa hazırlamıştı. Bir yumurta daha toplamış olmaları büyük bir heyecan kaynağı olmuştu ve Laurel dışarıdaki işlerini bitirirken Bonnie yumurtayı eve taşıyıp buzdolabına koymuştu.

Tam içeri giriyordu ki Bonnie'nin dışarı çıktığını gördü. "Nereye gidiyorsun?" Laurel sordu. Bonnie, "Oyun oynamak için dışarı çıkıyorum," dedi.

"Tamam, ama eve yakın dur."

Laurel biraz daha dikkat etseydi Bonnie'nin annesinin yanından koşarak geçerken cevap vermediğini fark ederdi. Eskiden Bay Lorde'u ziyaret ettiği gibi Bay Lorde'un oğlunu da ziyaret etmek istiyordu.

* * *

Gün serindi ama gökyüzü açıktı. Jake içeride olmaktan sıkılmıştı ve babasının traktörüne binerek ormandan devrilmiş birkaç ağaç çıkardı. Yakacak odun olarak ayırmadan önce kütükleri iki ayak uzunluğunda kesiyordu ki arkasında yerde bir gölge gördü. Ziyaretçiye biraz şaşırarak arkasına döndü ve hemen gazı bırakıp testereyi durdurdu.

Bonnie Payne ters dönmüş bir kovanın üzerinde oturuyordu. Motor durduğunda "Merhaba!" dedi.

O da sıırttı. "Merhaba. Annen nerede olduğunu biliyor mu?"

"Annem derede oynamama izin veriyor."

"Dereden biraz uzaktasınız," dedi Jake.

"Biliyorum ama her zaman babanı görmeye gelirdim."

Bu Jake'i biraz şaşırtmıştı. Babası yaşlandıkça biraz huysuzlaşmıştı ama en genç komşusuna karşı zaafı olmalıydı. "Ziyarete geldiğinizde babamla ne yaptınız?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla onu çalışırken izlerdim. Eskiden babamı çalışırken izlerdim ama o kendini öldürtmeden önceydi."

Şok Jake'in içinden öyle hızlı geçti ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Baban kendini mi öldürdü?"

Başını salladı. "Annem daha sonra yatak odasını temizlemek zorunda kaldı. Annem Blessings'teki insanlar için ev temizliyor, bu yüzden nasıl yapılacağını biliyor."

Jake'in nutku tutulmuştu. Onu bulan kişi Laurel olmalıydı. Şimdi ondan hissettiği o soğuk havanın nedenini anlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Jake.

Bonnie içini çekti. "Ben de."

Jake saate baktı. Onun başının derde girmesini istemiyordu ve Laurel'la da başının derde girmesini istemiyordu. "Bence annen endişelenmeye başlamadan önce geri dönmelisin, değil mi?"

Bonnie omuz silkti ve sonra kendini kütükten aşağı bıraktı. "Bay Lorde ayrılmadan önce bana bir ödül verirdi."

"Sana ne verdi?" Jake sordu.

Meyve bahçesini işaret etti. "Bazen şu ağaçlardan bir elma."

"Elmalar için artık çok geç. Hepsi bitti. Bir sakıza ne dersin?" diye sordu cebinden bir paket çıkarırken.

Elini uzattı. "Evet, lütfen."

Kızın paketten bir çubuk çıkarmasına izin verdi ve sonra kız kâğıdı soyup ağzına atarken bekledi. Kız paketini ona uzattı ve dereye doğru koşarken el salladı.

Kız tamamen gözden kaybolana kadar izledi ve sonra Laurel'i arayıp burada olduğunu haber verip vermeyeceğini düşündü, ancak numarasını bilmediğini fark etti.

Testereyi çalıştırdı ve yaptığı işe devam etti ama Laurel'in kocasının cesedini bulduğu anı aklından çıkaramıyordu; yaşadığı şoku ve uyudukları yataktaki kanı temizlerken yaşadığı dehşeti hayal ediyordu; kederini ve sonunda öfkesini hayal ediyordu çünkü geride kalanlar için öfke her zaman ölümün ardından gelirdi.

* * *

Laurel tam Bonnie'yi kontrol etmek için dereye inmek üzereydi ki, Bonnie'nin ağaçların arasından çıkıp eve doğru zıplayarak geldiğini gördü. Bonnie annesini gördü ve el salladı.

Laurel el salladı ve geçen gün yaptığı son jöle kavanozlarını saklamak için kilere doğru yoluna devam etti. Yukarı çıktığında Bonnie'nin Lavonne'la oynadığı tavuk kümesine doğru yürüdü. Bonnie'nin tavukla sanki okul arkadaşlarından biriymiş gibi konuştuğunu duyabiliyordu. Eğer hayat farklı olsaydı, Bonnie'nin şimdiye kadar bir kardeşi olurdu - bir tavuktan başka oynayacak biri. Sonra Laurel Bonnie'nin sakız çiğnediğini gördü ve kaşlarını çattı. Dişleri için zararlı olduğu için asla sakız almazdı.

"Bonnie, o sakızı nereden aldın?" diye sordu.

"Bay Lorde'den."

Laurel'in kalbi küt küt atmaya başladı ve konuştuğunda sesini panik kapladı. "Lorde'un mülküne kadar gittin mi?"

Bonnie başını kaldırdı ve sonra başını salladı. "Evet, Bay Lorde'u görmeme her zaman izin verirsiniz."

Laurel'in sesi bir oktav yükseldi. "Ama o artık orada değil ve oğlu orada. Sana oraya gitmenin sorun olmayacağını söylemedim."

Bonnie'nin kafası karışmıştı ve bu belli oluyordu. "Ama anne, o da tıpkı Bay Lorde gibi iyi biri ve babam gibi."

"O babana hiç benzemiyor ve sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana söylüyorum, bunu bir daha yapmana izin yok, beni duyuyor musun?"

Bonnie'nin çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. "O çok yalnız anne. Eğer ben ziyarete gidemezsem, onun arkadaşı kim olacak?"

"Onun kendi arkadaşları var. O yere bir daha gitmeyeceksin. Bana söz ver."

Omuzları çökerken gözyaşları yuvarlandı. "Söz veriyorum," diye fısıldadı, sonra sakızı ağzından çıkardı, parmaklarıyla küçük bir çukur kazdı ve sanki sakızı ona veren adamı gömmüş gibi ciddiyetle gömdü.

"Şimdi eve gel," dedi Laurel. "Öğle yemeği

hazırlayacağım." "Aç değilim," dedi Bonnie.

Laurel, "Yine de eve gel," dedi ve elini uzattı.

Bonnie ayağa kalktı ama annesinin elini tutmadı ve karavana kendi başına yürüdü. Laurel Bonnie'nin duygularını incittiğini bilse de haklı olduğuna inanıyordu. Kızını içeri kadar takip etti,

giderken kapıyı arkasından kilitledi.

Yazar Hakkında

Sharon Sala, Amerika Romantizm Yazarları ve RWA Oklahoma Bölümü üyesidir. Beş türde (romans, genç yetişkin, Western, genel kurgu ve kadın kurgusu) basılmış doksan beşten fazla kitabı bulunmaktadır. İlk kez 1991'de yayınlanan yazar, sekiz kez RITA finalist, Janet Dailey Ödülü sahibi, dört kez RT Kariyer Başarı Ödülü sahibi, beş kez Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü sahibi, beş kez Colorado Romance Writers Mükemmellik Ödülü sahibi ve Mükemmellik Kalbi ve Booksellers Best Ödülü sahibidir. Romanları *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satanlar listesinde yer almakta ve *Publishers Weekly*'den harika eleştiriler almaktadır. Yazmak onun hayatını, dünyasını ve kaderini değiştirdi. Doğduğu eyalet olan Oklahoma'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.